

3๗1.100๗2
ด1๗2
ร.๒

รายงานการวิจัย

เรื่อง ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

Linguistic Competency of English Language Teachers
in Lower Secondary Schools

4 ส.ย. 2528

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

๒๕๒๘

157732

คำนำ

โครงการวิจัยเรื่อง "ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" เป็นโครงการวิจัยย่อยโครงการหนึ่งในโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุมวัน โครงการวิจัยนี้ได้เริ่มดำเนินงานตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ และเสร็จสิ้นในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๕ โดยได้รับงบประมาณแผ่นดินของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๒๔ ถึงปีงบประมาณ ๒๕๒๗ เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๔๒,๐๐๐ บาท (เก้าหมื่นสองพันบาทถ้วน)

คณะผู้วิจัยประกอบด้วยอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ แผนกวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาภาษาตะวันตก ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุมวัน และอาจารย์ประจำวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

โครงการวิจัยนี้เป็นผลจากความคิดริเริ่มของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญเอียด มิลินทสูต ซึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุมวัน ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๐-๒๕๒๔ ได้มีความประสงค์ที่จะให้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุมวัน ได้ดำเนินการค้นคว้าวิจัยอันถือเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของอาจารย์มหาวิทยาลัย โดยจัดไว้ในแผนพัฒนาอุดมศึกษาระยะที่ ๕ จึงได้แต่งตั้งให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนพันธ์ ฤกษ์ธร ณ อุดรยา ซึ่งเป็นผู้ช่วยรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการในขณะนั้นเป็นประธานโครงการวิจัยและมอบหมายให้เป็นผู้คิดหาโครงการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือการจัดการศึกษาโดยทั่วไป โครงการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนจึงได้ถือกำเนิดขึ้น โดยประกอบด้วยโครงการย่อย ๒ โครงการ คือ โครงการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิตที่จบปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และโครงการวิจัยเรื่องความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในระหว่างการดำเนินการวิจัย คณะผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์สนับสนุน

และให้กำลังใจอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ คุณหญิงสมจิตต์ ศรีชัยรัตน์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ในปัจจุบัน ซึ่งคณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านรองอธิการบดีทั้งสองท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์และมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนั้น ครูที่จะสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ด้วย โดยเฉพาะในด้านที่เกี่ยวกับระบบโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ทั้งระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ นอกจากนี้ โครงการวิจัยนี้ยังมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตลอดจนปัญหาต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางในการจัดอบรมความรู้ทางภาษาศาสตร์ให้แก่ครูประจำการที่สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งจะจัดทำเป็นโครงการบริการวิชาการแก่สังคม อันเป็นโครงการต่อเนื่องจากโครงการวิจัยนี้ อันเป็นหน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่งของมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยยังสามารถนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาภาษาศาสตร์และภาษาอังกฤษสำหรับสถานบันผลิตครูในระดับอุดมศึกษาได้อีกด้วย

คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กระทรวงศึกษาธิการ และสถานบันการศึกษาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

คณะผู้วิจัย

๓ มกราคม ๒๕๒๔

ประกาศคุณูปการ

โครงการวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีก็เนื่องจากได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากเงิน-
งบประมาณแผ่นดินของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๒๕ ถึงปีงบประมาณ
๒๕๒๗ ซึ่งคณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ในการดำเนินการวิจัย คณะผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จากท่านอธิบดีกรมสามัญ-
ศึกษา และเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษา เอกชน ในการติดต่อขอความร่วมมือจากโรงเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทั่วประเทศ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง
ในการวิจัยนี้ให้ตอบแบบทดสอบ และแบบสอบถาม ซึ่งคณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้
ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการและอาจารย์ใหญ่ ตลอดจนครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียน-
มัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และร่วมมือในการจัด
ดำเนินการและตอบแบบทดสอบและแบบสอบถามอย่างดียิ่ง อันเป็นผลให้การวิจัยนี้สามารถสำเร็จ
ลุล่วงไปด้วยดี พร้อมกับให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอขอบคุณ อาจารย์สถิตย์ กลองคำ อาจารย์วิทยาลัษครนครราชสีมา อาจารย์-
สำราญ และอาจารย์วันเพ็ญ สอนสวัสดิ์ อาจารย์วิทยาลัษครอุดรธานี และอาจารย์ณิ
เหมทานนท์ อาจารย์วิทยาลัษครบุรีรัมย์ รวมทั้งบุคคลอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมากที่ได้ให้ความช่วย-
เหลืออย่างดียิ่งในการช่วยเก็บข้อมูล รวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนต่างๆ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และ
ขอขอบคุณ คุณธิดาพร เสนาเกตุ เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
ที่ได้ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการให้โครงการวิจัยนี้ ตลอดจนเป็นผู้จัดพิมพ์งานวิจัยนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คณะผู้วิจัย

๓ มกราคม ๒๕๒๘

สารบัญ

หน้า

คำนำ ก

ประกาศคุณภาพการ ง

บทที่

๑ บทนำ ๑

๑.๑ ภูมิหลัง ๑

๑.๑ จุดมุ่งหมายของการวิจัย ๔

๑.๒ ความสำคัญของการวิจัย ๔

๑.๓ ข้อตกลงเบื้องต้น ๖

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย ๗

๑.๕ ความจำกัดของการวิจัย ๘

๑.๖ สมมุติฐานของการวิจัย ๙

๑.๗ คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ ๑๐

๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ๑๓

๒.๑ ความสำคัญของภาษาศาสตร์ในการสอนภาษาต่างประเทศ ๑๔

๒.๒ ความรู้ของครูเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ๒๑

๒.๓ สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ๒๓

๒.๔ ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ๒๔

๓ วิธีการดำเนินการวิจัย ๓๗

๓.๑ การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ๓๗

๓.๒ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ๓๘

๓.๓	การสร้างเครื่องมือ	๔๐
๓.๔	การรวบรวมข้อมูล	๔๑
๓.๕	การวิเคราะห์ข้อมูล	๔๒
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๕
๔.๑	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบ	๔๗
๔.๒	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม	๔๘
๕	สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ	๓๐๔
๕.๑	สรุปผลการวิจัย	๓๐๕
๕.๒	การอภิปรายผลการวิจัย	๓๒๗
๕.๓	ข้อเสนอแนะ	๓๔๕
บรรณานุกรม		๓๔๗
บทคัดย่อ		๓๕๕
ภาคผนวก		๓๖๗

บัญชีตาราง

ตารางที่	หน้า
๑ จำนวนโรงเรียนและจำนวนครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง	๓๘
๒ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ	๔๗
๓ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ	๔๘
๔ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ	๕๑
๕ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียง ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ	๕๓
๖ เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษา- อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใน แต่ละภาคและรวมทุกภาค	๕๔
๗ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนรัฐบาลในแต่ละภาค	๕๖
๘ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ	๕๘
๙ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ	๖๐
๑๐ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำ- ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ	๖๒

๑๑	ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของ ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและ - โรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆโดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ และ .๐๕ _____	๖๓
๑๒	เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษา- อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในแต่ละภาค _____	๖๔
๑๓	คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ _____	๖๕
๑๔	คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ _____	๖๗
๑๕	คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ _____	๖๘
๑๖	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบ- ไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ _____	๗๑
๑๗	ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษ ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลและ โรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆโดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ _____	๗๒
๑๘	เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์ อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใน แต่ละภาคและรวมทุกภาค _____	๗๓
๑๙	คะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ _____	๗๔

๒๐	คะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบ- ไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ	๗๗
๒๑	คะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบ- ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล ในภาคต่างๆ	๗๘
๒๒	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยรวมกับแบบทดสอบ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษา- อังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในภาคต่างๆ	๘๑
๒๓	ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆโดยแสดง ค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑	๘๒
๒๔	เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคและรวมทุกภาค	๘๓
๒๕	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลจำแนกตามเพศ	๘๔
๒๖	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์จำแนกตามเพศ	๘๗
๒๗	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลจำแนกตามอายุ	๘๘
๒๘	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์จำแนกตามอายุ	๘๑
๒๙	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลจำแนกตามวุฒิ	๙๓
๓๐	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์จำแนกตามวุฒิ	๙๔

๓๑	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลจำแนกตามตำแหน่ง ภายในโรงเรียน	๔๗
๓๒	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์จำแนกตามตำแหน่ง ภายในโรงเรียน	๔๘
๓๓	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลจำแนกตามวิชาที่สอน	๑๐๑
๓๔	จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์จำแนกตามวิชาที่สอน	๑๐๓
๓๕	จำนวนคาบที่สอนต่อหนึ่งสัปดาห์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๐๔
๓๖	จำนวนคาบที่สอนต่อหนึ่งสัปดาห์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๐๗
๓๗	ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- รัฐบาล	๑๑๘
๓๘	ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- ราษฎร์	๑๑๐
๓๙	ระดับของชั้นเรียนที่สอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๑๑
๔๐	ระดับของชั้นเรียนที่สอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๑๒
๔๑	เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๑๔
๔๒	เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๑๖
๔๓	ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครูของครูสอนภาษา- อังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๑๘
๔๔	ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครูของครูสอนภาษา- อังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๑๙
๔๕	การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนในระหว่างที่- เป็นครูของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๒๐
๔๖	การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนในระหว่างที่- เป็นครูของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๒๑

๔๗	ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษก่อน เป็นครู ในโรงเรียนรัฐบาล	๑๒๒
๔๘	ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษก่อน เป็นครู ในโรงเรียนราษฎร์	๑๒๔
๔๙	การอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๒๖
๕๐	การอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๒๘
๕๑	โอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมของครูสอน ภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๒๙
๕๒	โอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมของครูสอน ภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๓๐
๕๓	วิธีแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษา- อังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๓๑
๕๔	วิธีแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษา อังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๓๓
๕๕	สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษของ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๓๔
๕๖	สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษของ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๓๗
๕๗	ความจำเป็นของวิชาภาษาศาสตร์สำหรับการสอนภาษาอังกฤษตามความ- เห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๓๙
๕๘	ความจำเป็นของวิชาภาษาศาสตร์สำหรับการสอนภาษาอังกฤษตามความ- เห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๔๑

๕๙	ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษตามความ- คิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๔๓
๖๐	ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษตามความ- คิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๔๕
๖๑	จำนวนครูที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษของ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๔๗
๖๒	จำนวนครูที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษของ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๔๙
๖๓	ระยะเวลาที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษของ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๕๑
๖๔	ระยะเวลาที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษของ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๕๓
๖๕	ระดับชั้นที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๕๕
๖๖	ระดับชั้นที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๕๗
๖๗	เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันตามความคิดเห็นของครู สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๕๙
๖๘	เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันตามความคิดเห็นของครู สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๖๑
๖๙	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๖๓
๗๐	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๖๔
๗๑	ลักษณะของปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนรัฐบาล	๑๖๕
๗๒	ลักษณะของปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนราษฎร์	๑๖๘

๗๓	แบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล	๑๗๑
๗๔	แบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนราษฎร์	๑๗๔
๗๕	ทักษะที่เน้นในแบบเรียนตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนรัฐบาล	๑๗๖
๗๖	ทักษะที่เน้นในแบบเรียนตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนราษฎร์	๑๗๘
๗๗	ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้สอนอยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนรัฐบาล	๑๘๐
๗๘	ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้สอนอยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนราษฎร์	๑๘๔
๗๙	การเตรียมตัวก่อนทำการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๘๘
๘๐	การเตรียมตัวก่อนทำการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๙๒
๘๑	ปัญหาในการฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน ตามความคิดเห็น ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๑๙๕
๘๒	ปัญหาในการฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน ตามความคิดเห็น ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๑๙๙
๘๓	ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๐๒
๘๔	ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๐๖
๘๕	ปัญหาในการสอนที่เกิดจากตัวนักเรียนเองซึ่งครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนรัฐบาลได้ประสบมา	๒๑๐

๘๖	ปัญหาในการสอนที่เกิดจากตัวนักเรียนเองซึ่งครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนราษฎร์ได้ประสบมา	๒๑๒
๘๗	การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้ กันอยู่ในปัจจุบัน ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- รัฐบาล	๒๑๔
๘๘	การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้ กันอยู่ในปัจจุบัน ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- ราษฎร์	๒๑๕
๘๙	เรื่องที่ต้องการปรับปรุงในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- รัฐบาล	๒๑๖
๙๐	เรื่องที่ต้องการปรับปรุงในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- ราษฎร์	๒๑๘
๙๑	วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสอนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของครูสอน ภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๒๐
๙๒	วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของครู สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๒๔
๙๓	ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- รัฐบาล	๒๒๖
๙๔	ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- ราษฎร์	๒๒๘
๙๕	วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๓๐
๙๖	วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๓๔
๙๗	วิธีสอนไวยากรณ์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๓๗

๘๘	วิธีสอนไวยากรณ์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๓๙
๘๙	วิธีสอนศัพท์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๔๑
๑๐๐	วิธีสอนศัพท์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๔๓
๑๐๑	วิธีสอนเสียงของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๔๖
๑๐๒	วิธีสอนเสียงของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๔๘
๑๐๓	วิธีสอนอ่านของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๕๐
๑๐๔	วิธีสอนอ่านของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๕๔
๑๐๕	วิธีสอนเขียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๖๐
๑๐๖	วิธีสอนเขียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๖๒
๑๐๗	ความถี่ในการใช้อุปกรณ์การสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- รัฐบาล	๒๖๔
๑๐๘	ความถี่ในการใช้อุปกรณ์การสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- ราษฎร์	๒๖๖
๑๐๙	อุปกรณ์การสอนที่ใช้บ่อยครั้งในการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนรัฐบาล	๒๖๘
๑๑๐	อุปกรณ์การสอนที่ใช้บ่อยครั้งในการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษใน- โรงเรียนราษฎร์	๒๗๑
๑๑๑	สาเหตุที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- รัฐบาล	๒๗๔
๑๑๒	สาเหตุที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน- ราษฎร์	๒๗๘
๑๑๓	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนรัฐบาล	๒๘๑
๑๑๔	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนราษฎร์	๒๘๔

ตารางที่

หน้า

๑๑๕	วิธีประเมินผลการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๔๔
๑๑๖	วิธีประเมินผลการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๔๒
๑๑๗	วิธีการออกข้อสอบของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล	๒๔๕
๑๑๘	วิธีการออกข้อสอบของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์	๒๔๗

บทที่ ๑

บทนำ

๐.๑ ภูมิหลัง

หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุง นับตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๒๑ เป็นต้นมา ปัญหาสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ คือ ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความรู้ทางภาษาของครูผู้สอนเอง ดังที่หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (หน่วยศึกษานิเทศก์, ๒๕๒๑:๕๐) ได้รายงานสรุปปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ พ.ศ.๒๕๒๑ ว่า ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรอย่างเด่นชัด แต่ปัญหาหนึ่งที่สำคัญเกี่ยวกับครูภาษาอังกฤษ คือ ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบเก่าโดยยึดหนังสือเป็นหลักและใช้วิธีสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสดีกทักษะทางภาษาเท่าที่ควร ครูใช้ภาษาไทยในการสอนประมาณ ๘๐-๙๐% ของเวลาเรียน นักเรียนขาดการฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร สำหรับทักษะการอ่านและการเขียน มีการฝึกบ้างเล็กน้อย โอกาสที่นักเรียนจะใช้สติปัญญา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองแทบจะไม่มีเลย ครูภาษาอังกฤษจำนวนมากไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนและการสื่อสารในห้องเรียน ข้อสรุปดังกล่าว สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พวงเพ็ญ ชินทรประวัติ (พวงเพ็ญ ชินทรประวัติ, ๒๕๒๑ : ๗๒-๘๐) ซึ่งได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ความรู้ของครูผู้สอนยังไม่ได้มาตรฐาน ครูขาดการเตรียมการสอน และเสนอแนะว่า ครูควรหาความรู้เพิ่มเติมเสมอ นอกจากนี้ จากรายงานวิจัยของ เบญจมาศ เกตุพิชัย เรื่อง "การประเมินผลการใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑ ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในเขตการศึกษา ๖" (เบญจมาศ เกตุพิชัย, ๒๕๒๔ : ๗๑-๘๐) ผลปรากฏว่า ปัญหาในด้านครูผู้สอนนั้น ครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสอนให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ทั้งหมด

แครร์รอล (Carroll, 1974: 121-122) กล่าวว่า คุณภาพของการสอนของครู เป็นตัวประกอบสำคัญในขบวนการสอนภาษา เวลาที่นักเรียนใช้ในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับคุณภาพของการสอนของครู ถ้านักเรียนไม่เข้าใจว่า กำลังเรียนอะไร นักเรียนก็จะต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากขึ้น แอลเลน และแวลเลตต์ (Allen and Valette, 1972: 3) เองก็ให้ความคิดเห็นสนับสนุนว่า ความสำเร็จของการเรียนภาษาที่สองมิได้ขึ้นอยู่กับคุณภาพของแผนการสอนอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับการใช้แผนการสอนของผู้สอนด้วย ผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากในความสำเร็จของการเรียนของนักเรียนพร้อมทั้งมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนด้วย

ผู้สอนภาษาต่างประเทศที่ดีควรจะมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศนั้นๆ เป็นอย่างดีด้วย ดังเช่นที่ สตรีเวนส์ (Stevens, 1978: 189-120) กล่าวว่า ผู้สอนเป็นตัวแทนที่จะรับผิดชอบในการสอน ในการใช้สื่อการเรียนแก่ผู้เรียน หรืออีกนัยหนึ่ง ผู้สอนจะต้องมีคุณสมบัติซึ่งจะทำให้เขามีความสามารถในการสอน ในฐานะเป็นผู้สอนภาษาได้ ความสามารถเฉพาะนั้น คือ ความสามารถในการใช้ภาษาที่สอนในชั้นเรียนได้อย่างพอเพียง ความเห็นดังกล่าวได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ มอสโกวิทซ์ (Moskowitz, 1976: 135-157) เกี่ยวกับครูสอนภาษาต่างประเทศที่ดีเด่นในมลรัฐฟิลาเดลเฟีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลของงานวิจัยปรากฏว่า ผู้สอนภาษาต่างประเทศที่ดีเด่นนั้นส่วนใหญ่เป็นครูที่มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศนั้นๆ เป็นอย่างดี และใช้ภาษาต่างประเทศนั้นๆ ในการสอนเป็นส่วนใหญ่ ผลของงานวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับคำกล่าวของ คอร์ดอร์ (Corder, 1973: 139-140) ที่ว่า ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่า ครูสอนภาษาต้องมีความรู้ทางภาษาศาสตร์ จึงจะสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ทางด้านเนื้อหาและวิธีสอน คือ รู้ว่าจะสอนอะไรและสอนอย่างไร การสอนอะไรนั้น หมายถึง เนื้อหาที่จะสอน ซึ่งหมายถึงความรู้ในภาษาที่จะสอนและความรู้ทางภาษาศาสตร์ เช่น เรื่องที่เกี่ยวกับระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์

ปัญหาสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันของประเทศไทยเรา ผู้สอนภาษาอังกฤษบางคนไม่มีความรู้ทางภาษาศาสตร์เลย บางคนมีความรู้ทางภาษาศาสตร์บ้างแต่ไม่ถูกต้อง ครูที่มีความรู้ทางภาษาศาสตร์อย่างดี มีจำนวนไม่มากนัก ดังนั้น เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ อย่างน้อยผู้สอนก็ควรจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับ สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics) บ้าง เพื่อจะได้นำวิธีการมาใช้ในการสอนนักเรียนให้ออกเสียงได้ถูกต้อง (สุริ พงษ์ทองเจริญ, ๒๕๒๖: ๑๐๔) นอกจากนี้ผู้สอนภาษาจะต้องมีความรู้เรื่องระบบเสียงแล้ว ผู้สอนควรมีความรู้ด้านระบบโครงสร้างของภาษาเป็นอย่างดีด้วย ดังที่ คอร์ดเดอร์ (Corder, 1973: 347) กล่าวว่า ครูที่มีคุณภาพ คือ ครูที่มีความตื่นตัวและครูที่มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถเป็นเสมือนไวยากรณ์ที่มีชีวิตจิตใจสำหรับนักเรียนได้ และสิ่งซึ่งแสดงว่าเป็นสัญลักษณ์ของโครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษ ได้แก่ การเรียงคำ (word order) การเติมวิภัติปัจจัยในคำต่างๆ (inflection) ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาในประโยค (correlation of forms) คำไวยากรณ์ (function words) ระดับเสียง (intonation) และการเน้นเสียง (stress) พร้อมทั้งการเว้นจังหวะวรรคตอน (pauses)

ลาโด (Lado, 1957: 53) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสัญลักษณ์ของโครงสร้างไวยากรณ์ ดังกล่าวว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษบางคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์ของโครงสร้างไวยากรณ์ดีพอที่จะสอนนักเรียนได้ บางคนก็ไม่ทราบว่า การเรียงคำในประโยคถ้าสลับที่กันแล้วจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไปได้ ผู้สอนบางคนไม่ทราบว่า คำบางคำ เมื่อเติมวิภัติปัจจัยไปแล้ว ความหมายจะเหมือนเดิมหรือไม่ ผู้สอนบางคนใช้คำประเภทคำไวยากรณ์ไม่ถูก ทั้งนี้เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า ภาษาย่อมมีระบบของตนเองและมีที่ใช้ของตนเอง ดังเช่น ฟินอคเคียโร (Finocchiaro, 1974: 8) กล่าวว่า ภาษาทุกภาษาย่อมจะมีระบบของมันเอง ฉะนั้น เราจะใช้ระบบของภาษาหนึ่งไปอธิบายระบบของอีกภาษาหนึ่งย่อมทำได้ยาก

ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ที่คล้ายคลึง และแตกต่างกันอยู่หลายประการ เช่น ระบบเสียงในภาษาไทย มีหน่วยเสียง (phoneme) บางหน่วยที่เป็นหน่วยเสียงย่อย (allophones) ในภาษาอังกฤษ เช่น เสียง [t] และ [p] บางเสียงมีในภาษาอังกฤษแต่ไม่มีในภาษาไทย เช่น เสียง [θ, ð, v, z, ʃ, ʒ, ʒ]

ในภาษาอังกฤษมีการเน้นเสียง ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค จังหวะ (rhythm) และการเว้นวรรคตอนในภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์เป็นระดับเสียงติดกับพยางค์ แต่ในภาษาอังกฤษระดับเสียงไม่ได้ติดกับพยางค์ตายตัว ระดับเสียงขึ้นลงมีอยู่ ๒ ระดับประโยค การขึ้นลงของระดับเสียงเป็นไปอย่างมีระเบียบ ถ้าระดับเสียงเปลี่ยน ความหมายก็จะเปลี่ยนไปด้วย เป็นต้น

ความแตกต่างกันของภาษาไทยและภาษาอังกฤษดังกล่าวทำให้ผู้สอนภาษาอังกฤษคนไทยประสบปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ และการสอนภาษาอังกฤษอยู่เนืองๆ และนับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่ง

ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า ครูผู้สอนภาษาจะต้องมีความรู้ทางภาษาศาสตร์ ทั้งภาษาของตนเองและภาษาที่ครูผู้สอนด้วย จึงจะทำให้การสอนภาษามีประสิทธิภาพ ความรู้ทางภาษาศาสตร์โดยเฉพาะในเรื่องระบบเสียง ระบบคำและระบบไวยากรณ์ของผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจึงนับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญ เพราะเป็น เนื้อหาวิชาที่จำเป็นสำหรับผู้สอนทุกคนที่ควรมีความรู้พื้นฐาน เพื่อใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุดังกล่าวภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จึงตระหนักถึงความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำการวิจัย เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ทั่วประเทศเพราะผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับนี้นั้นจะเป็นผู้วางรากฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษในทุกระบบแก่นักเรียนในระยะเริ่มแรก การทำวิจัยดังกล่าวจะสามารถหาข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการจัดโครงการพัฒนาและอบรมความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นโครงการต่อเนื่อง โดยการอบรมความรู้ทางภาษาศาสตร์แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา และงานวิจัยดังกล่าวอาจช่วยชี้แนะปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทุกระดับให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นต่อไป

๑.๑ จุดมุ่งหมายของการวิจัย

๑.๑.๑ เพื่อศึกษาความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบ-
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรง เรียนรัฐบาลและ-
โรงเรียนราษฎร์

๑.๑.๒ เพื่อเปรียบเทียบความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบ-
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรง เรียนรัฐบาลและ-
โรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ๕ ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้
ภาคกลางและกรุง เทพฯ

๑.๑.๓ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งใน
โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ๕ ภาค เกี่ยวกับสถานภาพในการเป็นครู
สอนภาษาอังกฤษ สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การสอน
และการวัดและประเมินผล

๑.๑.๔ เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ๕ ภาค

๑.๒ ความสำคัญของการวิจัย

๑.๒.๑ ผลของการวิจัยจะสามารถนำมา เป็นแนวทางในการจัดอบรมและพัฒนาความรู้
ทางภาษาศาสตร์แก่ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง ในและนอกประจำการ

๑.๒.๒ ผลของการวิจัยจะสามารถนำมา เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร
และการเรียนการสอนวิชาภาษาศาสตร์และภาษาอังกฤษ ในระดับวิทยาลัยครูและมหาวิทยาลัย
ให้สอดคล้องกับหลักสูตรและการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

๑.๒.๓ ผลของการวิจัยจะช่วยให้นักพัฒนาหลักสูตร ผู้บริหารการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง สามารถวางแผนทางปรับปรุงหลักสูตร แบบเรียนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษา และระดับอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๒.๔ ผลของการวิจัยจะช่วยให้ผู้บริหารการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหาร การศึกษาสามารถกำหนดแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับผู้สอนและผู้เรียนภาษา- อังกฤษในสภาพแวดล้อมปัจจุบันได้ตรงเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๓ ข้อตกลงเบื้องต้น

๑.๓.๑ ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน- การวิจัยครั้งนี้ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษา- อังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้จากการทำข้อทดสอบซึ่งคณะผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเท่านั้น

๑.๓.๒ การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบและแบบสอบถามจะวิเคราะห์แยกกัน แต่จะนำผลที่ได้จากแบบทดสอบและแบบสอบถามมาอภิปรายให้เห็นความสำคัญของความรู้- ทางภาษาศาสตร์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

๑.๓.๓ การแบ่งภาคภูมิศาสตร์ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น ๔ ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง (ซึ่งรวมจังหวัดทางภาคตะวันออกและตะวัน- ตกด้วย) ตามการแบ่งของกระทรวงมหาดไทย และในการวิจัยครั้งนี้ ได้จัดกรุงเทพมหานคร เป็นตัวแทนของภาคด้วย เนื่องจากครูที่สอนภาษาอังกฤษในกรุงเทพฯ อาจจะมีความรู้และความ- คิดเห็นต่อสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่แตกต่างจากครูในภูมิภาค จึงรวมภาคที่เป็น- ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ ๔ ภาค

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

๑.๔.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ก. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในภาคต่างๆ ๕ ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ

ข. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในภาคต่างๆ ๕ ภาค ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายแบบหลายขั้นตอน (multi-stage simple random sampling) โดยการสุ่มสุ่ม ร้อยละ ๑๐% จากรายชื่อโรงเรียน รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค ได้จำนวนครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งหมด ๖๕๐ คน

๑.๔.๒ ตัวแปรที่ศึกษา

ก. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

- ๑) ประเภทโรงเรียน แบ่งออกเป็นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์
- ๒) ภาค แบ่งออกเป็น ๕ ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ

ข. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

- ๑) คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

๒) ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
เกี่ยวกับสถานการณ์ในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ วิธีการ-
สอนภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การสอนและการวัดและประเมินผล

๓) ปัญหาของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้าน-
สถานการณ์ในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ สถานการณ์การเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอน-
ภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผล

๑.๔.๓ เนื้อหาที่นำมาใช้ในการสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถาม

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้
ได้มาจากการศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาศาสตร์และวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับ ป.กศ.สูง และ
ระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครูและมหาวิทยาลัยที่มีหลักสูตรดังกล่าว รวมทั้งหลักสูตรวิชาภาษา-
อังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเนื้อหาในแบบทดสอบจะเน้นเรื่องระบบเสียง ระบบคำ
และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ส่วนเนื้อหาในแบบสอบถามจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น
ของครูในด้านสถานการณ์ในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ
วิธีการสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผล

๑.๔.๔ ระยะเวลาที่ทำการวิจัย ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๒๔ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๒๗

๑.๕ ความจำกัดของการวิจัย

๑.๕.๑ การเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอยู่กระจัด-
กระจายตามภาคต่างๆ ทั่วประเทศ คณะผู้วิจัยไม่สามารถเดินทางไปติดตามเก็บข้อมูลด้วยตนเอง
ได้ทั้งหมด จึงจำเป็นต้องส่งแบบทดสอบและแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์เป็นส่วนใหญ่ และขอร้อง
ให้อาจารย์ใหญ่หรือหัวหน้าฝ่ายภาษาอังกฤษของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้ช่วยดำเนินการ
ให้ครูทำแบบทดสอบและตอบแบบสอบถาม แล้วรวบรวมส่งกลับคืนมาทางไปรษณีย์

นอกจากวิธีดังกล่าว คณะผู้วิจัยได้แบ่งกันไปตามภาคต่างๆ ทั้ง ๕ ภาค โดยไปตามโรงเรียนต่างๆ ที่สามารถไปได้โดยสะดวกและได้ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง อีกวิธีหนึ่งที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ขอให้ผู้ที่คณะผู้วิจัยรู้จักคุ้นเคย เช่น อาจารย์ในวิทยาลัยครูหรือมหาวิทยาลัย หรือบุคคลอื่นๆ ในจังหวัดต่างๆ ได้ช่วยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลให้

๑.๔.๒ ระยะเวลา การทำวิจัยครั้งนี้ มีปัญหาในเรื่องระยะเวลาการเก็บข้อมูลโดยเฉพาะโรงเรียนต่างๆ ในกรุงเทพฯ ในระยะเวลาที่ส่งแบบทดสอบและแบบสอบถามไปให้โรงเรียนต่างๆ ในกรุงเทพฯ นั้น เป็นระยะเวลาที่บังเอิญเกิดอุทกภัยในกรุงเทพฯ เป็นเวลายาวนาน ตั้งแต่ประมาณเดือนกันยายนถึงธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ดังนั้น โรงเรียนต่างๆ ในกรุงเทพฯ จึงส่งแบบทดสอบและแบบสอบถามกลับคืนมาน้อยมาก และการเดินทางไปเก็บข้อมูลไม่สะดวก ทำให้ข้อมูลของครูในกรุงเทพฯ อาจคลาดเคลื่อนไปบ้าง

๑.๔.๓ ภาระหน้าที่ของคณะผู้วิจัย เนื่องจากคณะผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน (ต่อมา อาจารย์ท่านหนึ่งได้ย้ายไปประจำที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร) มีภาระหน้าที่ในการสอน การบริหาร และหน้าที่อื่นๆ ในมหาวิทยาลัย และผู้วิจัยบางคนเดินทางไปศึกษาธุระหรือเข้ารับการอบรมในต่างประเทศ จึงทำให้ไม่สามารถอุทิศเวลาเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ได้อย่างเต็มที่ ทำให้การดำเนินงานวิจัยล่าช้าไปบ้าง

๑.๖ สมมุติฐานของการวิจัย

๑.๖.๑ ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์-ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคแตกต่างกัน

๑.๖.๒ ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษา-
อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์
รวมทุกภาคแตกต่างกัน

๑.๖.๓ ความรู้ทางภาษาศาสตร์รวมทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบ-
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและ
โรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคแตกต่างกัน

๑.๗ คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

๑.๗.๑ โครงการวิจัย หมายถึง โครงการที่ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับ
ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ซึ่งเป็นโครงการย่อยโครงการหนึ่งใน
โครงการวิจัย เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

๑.๗.๒ ความรู้ทางภาษาศาสตร์ หมายถึง ความรู้ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และ
ระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษซึ่งวัดได้จากคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้จากแบบทดสอบที่คณะ
ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว โดยใช้เนื้อหาวิชาภาษาศาสตร์และวิชาภาษาอังกฤษทั้งใน
ระดับอุดมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นหลัก

๑.๗.๓ ระบบเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับระบบการออกเสียงภาษา-
อังกฤษ ทั้งเสียงพยัญชนะ สระ และการลงเสียงเน้นหนัก ตลอดจนการรู้จักสัญลักษณ์สัทศาสตร์ซึ่ง
ใช้แทนเสียงด้วยตามเนื้อหาในขอบเขตของการวิจัย

๑.๗.๔ ระบบคำภาษาอังกฤษ หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับรากศัพท์ การเติมวิภัติปัจจัยของ
คำในภาษาอังกฤษตามเนื้อหาในขอบเขตของการวิจัย

๑.๗.๕ ระบบไวยากรณ์อังกฤษ หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ ในเรื่องของการใช้คำในประโยคต่างๆ ให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ การเรียงคำในประโยค และการรู้จักหน้าที่ของส่วนประกอบต่างๆ ในประโยคตามเนื้อหาในขอบเขตของการวิจัย

๑.๗.๖ ครูสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่สังกัดกระทรวงศึกษาธิการในภาคต่างๆ ๕ ภาค ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยรวม ๖๕๐ คน

๑.๗.๗ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

๑.๗.๘ โรงเรียนรัฐบาล หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

๑.๗.๙ โรงเรียนราษฎร์ หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ดำเนินงานโดยเอกชน และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

๑.๗.๑๐ ภาค หมายถึง การรวมเขตจังหวัดใกล้เคียงเข้าด้วยกันตามลักษณะของที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ โดยยึดแนวการแบ่งของกระทรวงมหาดไทยเป็นหลัก ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น ๕ ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ

๑.๗.๑๑ ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง การเสนอหรือการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งรวบรวมได้จากแบบสอบถามในด้านต่างๆ ต่อไปนี้

ก. สถานภาพในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง สถานภาพทั้งด้านส่วนตัว และด้านการงาน เช่น เพศ อายุ วุฒิ ประสบการณ์ ตำแหน่งหน้าที่ จำนวนวิชาที่สอน ระดับชั้นที่สอน ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ความรู้ทางภาษาอังกฤษ ความรู้ทางการสอนภาษาอังกฤษ การอบรมความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งจะรวบรวมได้จากแบบสอบถามตอนที่หนึ่ง

ข. สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อสภาพปัจจุบันของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น หลักสูตรภาษาอังกฤษ เนื้อหาของหลักสูตร การใช้หลักสูตร แบบเรียนคู่มือครู การเตรียมตัวสอน และสภาพแวดล้อมอื่นๆ ของครูและนักเรียน เป็นต้น ซึ่งจะรวบรวมได้จากแบบสอบถามตอนที่สอง

ค. วิธีการสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผล หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อวิธีการสอนภาษาอังกฤษทั้งด้านการสอนเสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ ในทักษะต่างๆ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผล ซึ่งจะรวบรวมได้จากแบบสอบถามตอนที่สาม

๑.๗.๑๒ ปัญหาของครูสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง อุปสรรคหรือสิ่งที่ทำให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้ไม่ประสบผลสำเร็จในการสอนภาษาอังกฤษ โดยรวบรวมจากแบบสอบถามในด้านต่างๆ ต่อไปนี้

- ก. สถานภาพในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ
- ข. สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- ค. วิธีการสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผล

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูสอนภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ทั้งด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเองและความรู้ทางภาษาศาสตร์ เพื่อช่วยให้ครูได้มีพื้นความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากเอกสารและผลงานวิจัยที่ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ปรากฏว่า ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่ง ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับครูสอนภาษาอังกฤษเองซึ่งขาดความรู้ด้านเนื้อหาวิชาและวิธีสอน นอกจากนี้ สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทยในปัจจุบัน เช่น หลักสูตร แบบเรียน คู่มือครู และสภาพแวดล้อมอื่นๆ ก็ไม่ค่อยจะเอื้ออำนวยให้ครูได้ดำเนินการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับตัวนักเรียนเองก็มีปัญหาในด้านความพร้อมและพื้นความรู้ที่แตกต่างกัน ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร

ดังนั้น เพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย คณะผู้วิจัยจึงได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมา เป็นแนวทางประกอบการวิจัยในเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้

- ๒.๑ ความสำคัญของภาษาศาสตร์ในการสอนภาษาต่างประเทศ
- ๒.๒ ความรู้ของครูเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
- ๒.๓ สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
- ๒.๔ ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

๒.๑ ความสำคัญของภาษาศาสตร์ในการสอนภาษาต่างประเทศ

นักการศึกษาทางด้านภาษายอมรับกันโดยทั่วไปว่า ภาษาศาสตร์มีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนการสอนภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาของตนเองหรือภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะครูสอนภาษาจำเป็นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ของภาษา โดยทั่วไปและจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบกลไกต่างๆ ของอวัยวะในร่างกายที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจภาษา รูเล็ต (Roulet, 1979: 67-69) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่มีต่อการสอนภาษา ดังนี้

๒.๑.๑ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ช่วยให้ครูได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ของระบบภาษาโดยทั่วไป ซึ่งจะช่วยครูในการตั้งจุดมุ่งหมาย เลือกเนื้อหา และในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาที่สอน

๒.๑.๒ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ช่วยให้ครูได้มีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา เช่น กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ซึ่งครูสามารถนำไปใช้ในการสอนภาษาได้

๒.๑.๓ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา (language acquisition) มีอิทธิพลต่อวิธีสอนภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

๒.๑.๔ การอธิบายภาษาทำให้ครูต้องสนใจเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาที่จะสอนมากขึ้น ซึ่งเป็นการช่วยให้ครูได้พัฒนาความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จะนำมาใช้สอนในวิชาของคนได้มากขึ้น

๒.๑.๕ คำอธิบายทางภาษาศาสตร์ช่วยให้ครูมีความรู้เกี่ยวกับหน่วยต่างๆ เช่น หน่วยเสียง หน่วยคำ ตลอดจนระบบกฎเกณฑ์ของโครงสร้างในภาษาที่สอน ซึ่งครูสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปใช้ในการสอนภาษาได้

๒.๑.๖ คำอธิบายทางภาษาศาสตร์ช่วยให้ครูได้เรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ที่เป็นระเบียบ ซึ่งครูสามารถนำมาใช้ในการสอนและในการจัดเรียงลำดับบทเรียนและสื่อการเรียนต่างๆ ได้

๒.๑.๗ นักภาษาศาสตร์ให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ภาษา เช่น การเปรียบเทียบ คู่เทียบเสียง (minimal pair) ในการศึกษาเกี่ยวกับระบบเสียง การหาคำที่มีลักษณะอย่างเดียวกันมาแทนที่กันในตารางเทียบแทน (Substitution tables) หรือการเขียนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ด้วยวิธีการของไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational generative grammar) ซึ่งครูสามารถนำความรู้เหล่านั้นมาใช้ในการสอนภาษาได้

ในการนำความรู้ทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนภาษานั้น สิ่งแรกที่ครูสอนภาษาควรจะได้ คือ สามารถอธิบายภาษาที่จะสอนได้อย่างถูกต้อง คอร์ดอร์ (Allen and Corder eds., 1972: 5-9) กล่าวว่า ในการสอนภาษานั้น ถ้าครูไม่สามารถอธิบายภาษาที่จะสอนได้ ก็จะไม่สามารถสอนได้อย่างเป็นระบบ ความสามารถในการอธิบายภาษาได้นั้น คอร์ดอร์ หมายถึง การอธิบายโครงสร้างของภาษาในด้านระบบเสียง ระบบความหมาย และระบบไวยากรณ์ของภาษา อย่างน้อยที่สุดครูสอนภาษาจะต้องสามารถอธิบายภาษาแม่ของผู้เรียน ภาษาต่างประเทศที่จะเรียน และบางทีจะรวมถึงภาษาอื่นๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนแล้วได้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในเรื่องต่างๆ เหล่านี้ จะช่วยในการเลือกเนื้อหาที่จะสอนในหลักสูตร การเปรียบเทียบ และการวิเคราะห์ภาษาแม่และภาษาต่างประเทศที่จะสอน (Contrastive linguistic studies) จะช่วยทำให้เห็นความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างกันของ โครงสร้างในภาษาทั้งสอง และช่วยในการเลือกเรียนวิชาที่จะสอนที่สำคัญและสัมพันธ์ต่อความต้องการและความมุ่งหมายของการสอนภาษา ครูผู้สอนเองก็จะสามารถกำหนดได้ว่า จุดเน้นของการสอนอยู่ที่ใด เมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศก็จะสามารถอธิบายถึงสาเหตุที่จะทำให้เกิดปัญหานั้น พร้อมทั้งสามารถบอกวิธีแก้ไขปัญหานั้น และเสนอแนะวิธีการใช้สื่อการเรียนต่างๆ รวมทั้งให้นักเรียนฝึกฝนได้อย่างถูกต้อง

นอกจากความรู้ในเรื่องโครงสร้างของภาษาทั้งด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ของภาษาแม่และภาษาต่างประเทศที่จะสอนแล้ว คอรัเคอร์ยังชี้ให้เห็นว่า ความรู้ทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ก็จะช่วยให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) ในการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนเป็นวิธีการของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่จะช่วยชี้ให้เห็นว่า เหตุใดผู้เรียนจึงใช้คำหรือสำนวนในภาษาต่างประเทศที่เจ้าของภาษาไม่ใช้ และช่วยชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนรู้หรือไม่รู้อะไรบ้างเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศที่เรียน

การใช้ภาษานั้นแตกต่างกันไปตามสภาพสังคม ความมุ่งหมาย และสื่อที่ใช้ เช่น ในการเขียนหรือการพูดหรือรวมกันทั้งสองอย่าง เช่น การเขียนตามคำบอกหรือการอ่านออกเสียง ครูสอนภาษาจะต้องเตรียมผู้เรียนให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสภาพทางสังคมที่แตกต่างกัน ดังนั้นเนื้อหาของหลักสูตรจึงควรสนองความต้องการของผู้เรียนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ การเตรียมเนื้อหาวิชาและสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมนั้น ครูผู้สอนจำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ และจุดมุ่งหมายในการใช้ ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาที่จะใช้ในสถานการณ์ต่างๆ นี้ไม่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาษาแม่และภาษาต่างประเทศที่จะสอน แต่เป็นการเปรียบเทียบในตัวภาษาต่างประเทศที่จะสอนเอง เพื่อช่วยให้ครูสามารถเลือกเนื้อหาที่จะสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมและความต้องการในการสื่อสารได้ การเปรียบเทียบในตัวภาษาต่างประเทศที่จะสอนนี้ คอรัเคอร์ เรียกว่า "การเปรียบเทียบภายในภาษา" (Intra-linguistic comparison)

ในการสอนภาษาต่างประเทศนั้นก็มีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการสอนภาษาของตนเองหรือภาษาแม่ กล่าวคือ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะในการใช้ภาษาทั้งในด้านการฟัง การเข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ เฟรนช์ (French, 1963: 2) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาต่างประเทศว่า เพื่อฝึกฝนนักเรียนให้ฟังให้เข้าใจ พูดเป็น และสามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด พร้อมทั้งอ่านและเขียนได้อย่างเข้าใจ ภายในขอบเขตของ

โครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและแบบฝึกหัด การสอนภาษา-
ต่างประเทศเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะดังกล่าวนั้น จำเป็นที่ครูจะต้องมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาศาสตร์
โดยเฉพาะขั้นตอนการเรียนรู้ภาษา เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการกำหนดขั้นตอนการเรียนการสอน

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits, 1971: 40-41) ได้สรุปขั้นตอนในการสอนภาษา-
ต่างประเทศไว้ดังนี้

- ๑) การเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้นตามลำดับดังนี้
 - ก) การฟังและการเข้าใจ
 - ข) การพูด
 - ค) การอ่าน ซึ่งปกติจะเกิดขึ้นภายหลังการฟังและการพูดเป็นเวลานาน
 - ง) การเขียน แนวโน้มในการเรียนรู้การเขียน คือ ผู้สอนควรหลีกเลี่ยง
การเอาหนังสือเป็นศูนย์กลาง ครูควรจะเน้นการสอนที่มุ่งไปสู่การฟัง การพูด อย่างกว้างขวาง
เพื่อให้เกิดเป็นนิสัย
- ๒) การสอนในชั้นแรกนั้น ต้องไม่มีตัวหนังสือเข้ามาเกี่ยวข้อง
- ๓) การสอนการออกเสียงต้องให้นักเรียนได้มีการฟัง เสียงใหม่อย่างกว้างขวาง
ถ้าจะให้ดีกว่าจะเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของเสียงภาษาต่างประเทศและภาษาของผู้-
เรียนที่คล้ายกัน แล้วติดตามด้วยการออกเสียงอย่างระมัดระวัง
- ๔) การพูดและฝึกครั้งแรกโดยการนำเสนอในรูปของกระสวนประโยคหรือ-
ประโยคตัวอย่าง แต่ละกระสวนประโยคประกอบด้วยโครงสร้างแม่บท (productive
structure) เพื่อผู้เรียนจะได้เกิดความคล่องตัวในโครงสร้างนั้นๆ และจะทำให้เขาสามารถ
สร้างประโยคใหม่ขึ้นมาได้
- ๕) การนำกระสวนประโยคมาเสนอในรูปของบทสนทนาสั้นๆ
- ๖) การฝึกให้นักเรียนรู้จักกระสวนประโยคจะต้องฝึกแบบเข้มข้น เพื่อให้ผู้เรียน
เกิดทักษะ

๓) จำนวนคำศัพท์ที่ต้องเรียนควรจะจำกัดจนกว่าผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างต่างๆ ได้คล่องขึ้น จึงจะขยายวงศัพท์ออกไป

๔) ควรหลีกเลี่ยงการแปลภาษาต่างประเทศเป็นภาษาแม่

บรูคส์ (Brooks, 1964: 52) ได้สรุปกิจกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า
ขั้นแรกผู้เรียนจะต้องได้ยิน ได้ฟังเสียงพูดภาษาต่างประเทศ จะต้องฟังมากกว่าที่จะพูด ผู้เรียน
จะพูดจากเสียงที่เขาได้ยินเท่านั้น เขาจะอ่านในสิ่งที่ได้มีการพูด และเขียนในสิ่งที่อ่านเท่านั้น
และเขาจะต้องวิเคราะห์ในสิ่งที่เขาได้ยิน ได้พูด ได้อ่าน ได้เขียน และได้เรียนรู้เท่านั้น
กานดา สินธวานนท์ (กานดา สินธวานนท์, ๒๕๐๖: ๔๖-๔๗) สนับสนุนความคิดเห็นของบรูคส์
ว่า แนวคิดดังกล่าว เมื่อนำมาประยุกต์ใช้กับการสอน ได้เกิดเป็นวิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์
ซึ่งมีชื่อเรียกเป็นภาษาอังกฤษหลายอย่าง เช่น Linguistic Method, Aural-Oral
Approach หรือ Audio-Lingual Method เป็นต้น

วิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์จะยึดแนวคิดพื้นฐานดังต่อไปนี้

๑) ภาษาทุกภาษามีระบบโครงสร้างที่เป็นของตนเองและไม่ซ้ำกัน
๒) ในกรณีที่จะสอนภาษาหนึ่งให้กับคนที่ใช้อีกภาษาหนึ่งจะต้องยึดหลักการ เปรียบ-
เทียบโครงสร้าง และวงศัพท์ของทั้งสองภาษา เพื่อให้พบสิ่งที่คล้ายและสิ่งที่จะเป็นปัญหาเฉพาะ
แก่ผู้เรียนชาตินั้นๆ เป็นรายชาติไป

๓) แบบฝึกหัด การอธิบาย แผนภูมิ และการเปรียบเทียบ ที่จะใช้สอนภาษาต่าง-
ประเทศ ตลอดจนบทเรียนและคู่มือควรจะต้องสร้างขึ้นจากการเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษา
ดังกล่าวจึงจะได้ผล

๔) ยึดหลักว่า ภาษาพูดย่อมมาก่อนภาษาเขียน และแม้ผู้เรียนจะเรียนเพื่อประสงค์
ที่จะใช้ก็ตามจะต้องเริ่มต้นด้วยการเรียนพูด

๕) ถือการสอนระบบเสียงในภาษานั้นๆ เป็นสำคัญ ในขั้นต้นที่จะเริ่มสอน ให้-
นักเรียนได้ฟัง และหาคอออกเสียงจนใช้ได้

๖) ยึดหลักที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้าง และการใช้ภาษาที่ตนเรียนและ-
สามารถใช้แบบสร้างพื้นฐานเหล่านั้นอย่างคล่องแคล่ว

๗) ต้องฝึกการใช้เสียงและโครงสร้างของภาษาในสภาพที่ตนจะต้องการใช้ให้
เป็นนิสัยเคยชิน และพูดได้โดยอัตโนมัติ

๘) ให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับรูปภาษาพูดเสียก่อนจึงจะสอนการอ่าน และให้เห็นรูป
ภาษาเขียน

๙) ต้องท่องจำแบบสร้าง เพื่อก่อให้เกิดความเคยชิน เพราะต้องอาศัยการ-
สังเกต และการจดจำเป็นพิเศษ

๑๐) ใช้การแปลได้บ้างในบางครั้ง เพื่อประหยัดเวลาและเพื่อประโยชน์ของผู้-
เรียนที่จะเข้าใจแจ่มแจ้งขึ้น

ลาโด (Lado, 1964: 6) กล่าวถึง ลักษณะของวิธีการสอนภาษาตามหลักภาษา-
ศาสตร์ไว้ในลักษณะที่คล้ายกัน ดังนี้

๑) เน้นประโยคการสนทนาพื้นฐานเพื่อให้ผู้เรียนจำได้

๒) อธิบายโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นและฝึกพูด
โครงสร้างกระสวนประโยคของภาษานั้น

๓) ใช้การฝึกหัดแบบกระสวนเป็นการฝึกโครงสร้างเพื่อให้เกิดทักษะ

๔) มีวัสดุในห้องปฏิบัติการสำหรับการฝึกการออกเสียงสำหรับผู้เรียนใช้ฝึกนอก
ห้องเรียน

๕) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อความหมายมากกว่าที่จะใช้ใน
การแปล

วิธีการสอนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์ดังกล่าวแล้ว เป็นการสอนภาษาตามทฤษฎีของภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structural Linguistics) กล่าวคือ เน้นความสำคัญในการเรียนโครงสร้างของภาษา โดยเชื่อว่า เมื่อผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษาเป็นอย่างดีแล้ว ย่อมจะมีความสามารถในการใช้ภาษานั้นๆ ได้เอง ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๒๔: ๔)

อย่างไรก็ตาม การสอนภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีของภาษาศาสตร์โครงสร้างนั้น ไม่ได้เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายได้จริงๆ กล่าวคือ ให้สามารถฟังเข้าใจโต้ตอบได้ อ่านและเขียนเป็นภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนได้ ทั้งนี้ จึงเกิดแนวโน้มใหม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศซึ่ง เน้นทักษะการสื่อความหมายและการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของบุคคลและสภาพการณ์ตามกาลและเทศะ ทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่เน้นในเรื่องการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆนี้ เรียกว่า The Theories of Communicative Competence ซึ่งคาเนลและสเวน (Canale and Swane, 1980: 7) ได้ให้นิยามไว้ว่า คำว่า "สมรรถภาพในการสื่อสาร" (Communicative competence) หมายถึง ความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางไวยากรณ์ (Grammatical competence) หรือความรู้เกี่ยวกับกฎ เกณฑ์ทางไวยากรณ์และสมรรถภาพทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) หรือความรู้เกี่ยวกับกฎ เกณฑ์การใช้ภาษา การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่ยึดทฤษฎีนี้เป็นหลักจำเป็นต้องปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนให้ผสมผสานกัน ทั้งด้านสมรรถภาพทางไวยากรณ์และสมรรถภาพทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริงในสภาพการณ์ต่างๆกัน และเพื่อจุดประสงค์ในการสื่อสารต่างๆกัน

สำหรับการวิจัยนี้ได้นำทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทั้งสองทฤษฎีมาผสมผสานกัน กล่าวคือ ในการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ได้ยึดแนวความรู้ทางภาษาศาสตร์ของทฤษฎีภาษาศาสตร์-

โครงสร้าง คือ ความรู้ทางด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจาก ครูส่วนใหญ่ได้รับการอบรมฝึกฝนและศึกษาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ตามแนวของทฤษฎีนี้ ดังปรากฏในหลักสูตรภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ในระดับ ปก.ศ.สูง และระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยครู และมหาวิทยาลัยต่างๆ

สำหรับการสำรวจความคิดเห็นของครูโดยการใช้แบบสอบถามนั้น ได้นำแนวความคิดของทฤษฎีสมรรถภาพในการสื่อสารมาเป็นแนวในการสร้างคำถามเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษของครูด้วย เพื่อสำรวจว่า ครูมีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากน้อยเพียงใด

๒.๒ ความรู้ของครูเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ประสบการณ์การเรียนรู้อาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้นไม่เหมือนกับประสบการณ์การเรียนรู้อาษาแม่ หน้าที่ของครูก็คือ ต้องพยายามจัดประสบการณ์การเรียนรู้อาษาที่สองให้มีความคล้ายคลึงกับภาษาแม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (McGregor, 1971: 1) ทั้งนี้เพราะภาษาทุกภาษาที่เรียนรู้หลังจากที่เรียนรู้อาษาแม่ ย่อมมีอุปสรรคของการใช้ภาษาซึ่งขัดกับภูมิหลังของภาษาแม่ การเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงดังกล่าวจะก่อให้เกิดอุปสรรคสำหรับครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษา (Goldstein, 1966: 30) สเติร์น (Stern, 1963: 65) ได้แสดงความคิดเห็นว่า วิธีการสอน ไม่ว่าจะเหมาะสมเพียงใด ถ้าหากผู้สอนไปใช้ไม่มีความรู้หรือได้รับการฝึกฝนไม่เพียงพอแล้ว ก็ไม่อาจจะก่อให้เกิดผลได้ ครูผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการที่จะปฏิบัติภาระกิจอันนี้ให้บรรลุผลตามความมุ่งหมาย ครูสอนภาษาที่สองทุกคนควรมีความรู้ทั้งในภาษาที่สองนั้น และเป็นแบบอย่างสำหรับการออกเสียงที่ดี นอกจากนี้ ยังควรจะมีความรู้เกี่ยวกับภาษาแม่ของนักเรียนด้วย เพื่อจะรู้ถึงความคล้ายคลึงกันและจุดที่มีปัญหา โกลด์สไตน์ (Goldstein, 1966: 31) ได้กล่าวถึงความคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษว่า ครูสอนภาษาจะต้องมีความรู้ด้านภาษาศาสตร์ และความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน

ในการประยุกต์ใช้ความรู้ให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนของตน ความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดเห็นของคอร์ดอร์ (Corder, 1976: 139) ที่ว่า ครูสอนภาษาจะต้องมีความรู้ทางภาษาศาสตร์จึงจะสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูสอนภาษาของกฤษฎี ต้องมีความรู้ทางด้านเนื้อหาและวิธีสอนจึงจะรู้ว่าจะสอนอะไรและสอนอย่างไร การสอนอะไรนั้น หมายถึง เนื้อหาที่จะสอน ซึ่งหมายถึงความรู้ทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ ทั้งนี้เพื่อสามารถ เปรียบเทียบและศึกษาปัญหาต่างๆของนักเรียนในการเรียน-ภาษาต่างประเทศได้

กาแลนท์ซิส (Kalantzis, 1972: 1321A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง" สรุปผลการวิจัยไว้ว่า ปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้นเกิดขึ้นเพราะครูส่วนใหญ่ กล่าวคือ ครูสอนภาษาโดยไม่คำนึงว่า ภาษาเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ และมักสอนโดยคิดว่า ภาษาเป็นสิ่งที่สามารถเลียนแบบได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ เวลาสอน ครูจึงไม่คำนึงถึงลักษณะทางจิตวิทยาและสังคมของการเรียนรู้ของเด็ก อีกประการหนึ่ง ครูมักสอนโดยคิดว่า เป็นหน้าที่ที่จะต้องสอนเท่านั้น จึงไม่อุทิศตนเองให้กับงานเท่าที่ควร การเรียนการสอนภาษาที่สองจะได้ผลอย่างจริงจัง ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเป็นสำคัญ ในชั้นที่จะใช้หลักสูตรให้บรรลุตาม เป้าหมายโดยนำเอาลักษณะทางสังคมและจิตวิทยามาผสมผสานเข้ากับความรูทางด้านภาษาและวิธีการสอนของครู ฟินอคเคียโร (Finocchiaro, 1973: 23-26) ให้ความคิดเห็นสนับสนุนความสำคัญของผู้สอนภาษาต่างประเทศว่า บทบาทของผู้สอนภาษาต่างประเทศเป็นศูนย์กลางแห่งขบวนการเรียนรู้ ครูสอนภาษาต่างประเทศควรจะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม นิสัย เจตคติ ความรู้หรือทักษะต่างๆ ของนักเรียนด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่นักเรียนไม่คุ้นเคย ครูผู้สอนควรจะต้องเป็นทั้งนักภาษาศาสตร์ นักสังคมวิทยา นักมานุษยวิทยา และนักการสอน ครูผู้สอนควรจะต้องพยายามชวนช่วยทุกวิถีทางที่จะช่วยให้นักเรียนบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนได้เรียนด้วยความรู้สึกที่ปลอดภัยและประสบความสำเร็จในการเรียน และควรให้การสอนแบบ ผกผันแก่ผู้เรียนด้วย ทั้งนี้เพราะผู้เรียน

ย่อมมีความสามารถต่างๆ กัน ในการฝึกทักษะ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีวิธีการฝึกและอุปกรณ์ต่างๆ ที่เหมาะสมและเร้าใจผู้เรียนตามแต่ละระดับความสามารถ วัสดุและอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้สำหรับฝึกนั้นควรจะเน้นถึงปัญหาของการออกเสียง โครงสร้าง คำศัพท์ การอ่าน และการเขียน

สตรีเวนส์ (Strevens, 1978: 189-200) มีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องเกี่ยวกับความสำคัญของครูในการสอนภาษาว่า ผู้สอนภาษาต่างประเทศที่ดีควรจะมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศนั้นๆ อย่างดีด้วย เพราะเป็นผู้ที่จะรับผิดชอบในการสอนและการใช้สื่อการสอนแก่ผู้เรียน หรืออีกนัยหนึ่ง ครูสอนภาษาต่างประเทศจะต้องมีคุณสมบัติเฉพาะซึ่งจะทำให้เขามีความสามารถในการสอน ในฐานะเป็นผู้สอนภาษาได้ ความสามารถเฉพาะนั้น คือ ความสามารถในการใช้ภาษาที่สอนในชั้นเรียนได้อย่างเพียงพอ ความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของมอสโควิช (Moskowitz, 1976: 135-137) เกี่ยวกับครูสอนภาษาต่างประเทศที่เด่นในมลรัฐฟิลาเดลเฟีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งผลปรากฏว่า พฤติกรรมของผู้สอนภาษาต่างประเทศที่เด่นนั้นจะเป็นพฤติกรรมในการใช้ภาษาต่างประเทศในการสอนมากที่สุดและใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒.๓ สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ประเทศไทยได้มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา แต่การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยในคอนกลางศตวรรษที่ ๑๔ เมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้จ้างครูฝรั่งมาสอนภาษาอังกฤษถวายพระเจ้าลูกเธอในราชสำนัก ต่อมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริว่า ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งควรเรียนรู้จึงโปรดเกล้าฯ ให้มีการสอนภาษาอังกฤษขึ้นอย่างเป็นทางการ ใน พ.ศ. ๒๔๒๔ และนับแต่นั้นมา ภาษาอังกฤษก็เข้ามามีบทบาทและความสำคัญในการศึกษาของไทยในปัจจุบัน

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น จุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งก็คือ การเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วกว้างขวางพอที่จะสื่อความหมายได้ สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ในระยะแรกๆ ก่อน พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนี้จะให้เรียนภาษาอังกฤษแล้วยังให้เลือกเรียนภาษาต่างประเทศอื่นได้อีก ๑ ภาษา จะเป็นภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน หรือภาษาโบราณ เช่น บาลี ก็ได้ จุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นหลักไวยากรณ์ แปล อ่าน และคัดเขียนลายมือ เป็นสำคัญ

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้มีการปรับปรุงหลักสูตร โดยให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในการศึกษาทุกระดับชั้น นับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน มุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตน ดังจะเห็นได้จากจุดมุ่งหมายที่เน้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษว่า เป็นภาษาสำหรับการติดต่อระหว่างชาติ เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้วิชาการทั้งหลาย เป็นพื้นฐานในการศึกษาขั้นต่อไป และให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนชาติที่เป็นเจ้าของภาษา ตลอดจนมีความรู้ในทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามควรแก่ระดับชั้น ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนจึงเน้นการพัฒนาทักษะทั้งสี่ควบคู่ไปกับองค์ประกอบทั้ง ๓ ประการของภาษา คือ เสียง ศัพท์ และโครงสร้าง

เนื่องจากได้มีนักการศึกษาและนักวิจัยทางภาษาหลายท่านได้เสนอความคิดเห็นและผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรพุทธศักราช ๒๕๐๓ ไว้ตรงกันว่า ผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นต่างๆ ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี นักเรียนส่วนมากฟังภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือพูดไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้ศัพท์น้อย และไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามควรแก่ระดับชั้น

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ใน พ.ศ. ๒๔๑๘ จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย และได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งเช่นเดียวกับภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ฝรั่งเศส และเยอรมัน ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๒๑ ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรในระดับประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น โดยให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเช่นเดียวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๔๑๘ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรดังกล่าวทำให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นวิชาเลือกตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย การเรียนการสอนได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เน้นความสนใจ ความสามารถของแต่ละบุคคล และการเรียนเพื่อใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพมากขึ้น (สุมิตรา ชังวัฒนกุล และนภาลักษณ์ สุวรรณธาดา, ๒๕๒๕: ๒๔๔-๒๔๖)

สำหรับวิธีการสอนภาษาอังกฤษนั้น อาจแบ่งออกเป็นช่วงๆ ตามการเปลี่ยนแปลงของหลักสูตร ดังนี้ (สุมิตรา ชังวัฒนกุล และนภาลักษณ์ สุวรรณธาดา, ๒๕๒๕: ๒๔๔-๒๔๕)

๒.๓.๑ ในช่วงก่อน พ.ศ. ๒๔๐๓

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงนี้ มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียน เขียน อ่าน ภาษาอังกฤษได้ การสอนจึงเน้นการสอนอ่าน สนทนา คัด แปล แต่ง และไวยากรณ์ โดยผู้สอนแบ่งชั่วโมงการสอนออกเป็นชั่วโมงการอ่าน การแปล และการเขียน โดยไม่สอนแบบทักษะสัมพันธ์ในชั่วโมงเดียวกัน วิธีการสอนส่วนใหญ่ที่ใช้เป็นแบบไวยากรณ์และแปล อุปกรณ์ และแบบเรียนที่ใช้มีแต่หนังสือฝึกอ่านและแบบฝึกหัดท้ายบทเท่านั้น

๒.๓.๒ ในช่วง พ.ศ. ๒๔๐๓-๒๔๑๗

ในช่วงนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กว้างขึ้นกว่าเดิม มิใช่ให้เพียงเขียนอ่านได้เท่านั้น แต่ผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาได้ครบทั้งสี่ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน และสามารถใช้ติดต่อได้ ในช่วงนี้จึงได้มีการเปลี่ยน-

แปลงวิธีสอนจากแบบไวยากรณ์และแปลมาสู่วิธีสอนแบบฟัง-พูด โดยเน้นการฟังและพูดมากขึ้น เน้นการใช้อุปกรณ์ เช่น เทป และห้องปฏิบัติการทางภาษา ได้มีการเปลี่ยนแปลงการสอนอ่าน และเขียน แยกเป็นชั่วโมงมาสู่การสอนรวมทั้งสี่ทักษะในชั่วโมงเดียวกัน แต่เป็นที่น่าสนใจเกตุว่า ถึงแม้วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนจะมีแนวให้จัดการเรียนการสอนแบบฟัง-พูด แต่ที่ปฏิบัติกันจริงๆ ครูส่วนใหญ่ยังไม่สามารถละทิ้งแนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปลได้โดยเด็ดขาด ส่วนการวัดและประเมินผลในช่วงนี้ใช้ระบบร้อยละ

๒.๓.๓ ในช่วง พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๒๐

ในช่วงนี้ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและวัตถุประสงค์ไปจากเดิม กล่าวคือ ได้มีการเปลี่ยนแปลงวิชาภาษาอังกฤษจากวิชาบังคับมาเป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งสายสามัญและสายอาชีพ และมีวัตถุประสงค์ที่จะให้จัดการเรียนการสอนตามความสนใจ ความถนัด และความสามารถของผู้เรียน ในด้านวิธีสอน ยังคงยึดแนวการสอนแบบฟัง-พูด ซึ่งครูส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้วิธีการสอนแบบนี้ได้กว้างขวางขึ้น และนิยมใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนมากขึ้นด้วย ในด้านการวัดและประเมินผล ได้มีการเปลี่ยนแปลงจากระบบร้อยละมาเป็นระบบเกรด

๒.๓.๔ ในช่วง พ.ศ. ๒๕๒๑-๒๕๒๔

เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นให้สอดคล้องกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีการเปลี่ยนแปลงวิชาภาษาอังกฤษจากวิชาบังคับเป็นวิชาเลือก และเน้นให้จัดการเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคล ตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ในด้านวิธีสอน ถึงแม้การสอนแบบฟัง-พูดจะแพร่หลายมากขึ้นในโรงเรียนทั่วไป แต่ยังไม่บรรลุตามเป้าหมายที่กระทรวงศึกษาธิการได้วางไว้ ดังนั้น ในช่วงนี้ จึงได้มีการจัดทำวัตถุประสงค์และผลิตแบบเรียนใหม่ โดยพยายามนำไปสู่การสอนที่เน้นการสื่อความหมาย (communication approach) มากกว่าที่จะเน้นการจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และมีการนำการสอนแบบเอกเทศภาพ (individualized instruction) มาใช้มากยิ่งขึ้น

จากสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการมาตามลำดับ หลักสูตรและวิธีสอนก็ได้มีการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังเช่นทฤษฎีภาษาศาสตร์-โครงสร้าง ซึ่งเน้นความสำคัญในการเรียนโครงสร้างของภาษา ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจากแบบไวยากรณ์และแปลมาเป็นแบบฝึกฟัง-พูด ซึ่งเน้นหนักการฝึกฝนทักษะในการพูด การออกเสียง และสอนภาษาพูดมากขึ้น สำหรับทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่กำลังเป็นที่สนใจในขณะนี้ ได้แก่ ทฤษฎีที่เน้นในเรื่องการสื่อความหมาย (The Theories of Communicative Competence) หรือการสอนตามแนว - Functionalism หรือ Notionalism คือ เน้นทักษะทางการสื่อความหมาย และการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของบุคคลและสภาพการณ์ตามกาลและเทศะ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๒๔: ๕)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้นั้น องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดก็คือ ครู ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูจำเป็นต้องมีความรู้ทั้งในด้านเนื้อหาของภาษาอังกฤษ และในด้านภาษาศาสตร์ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างใกล้ชิด นอกจากนั้น ครูควรจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สอดคล้องกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้สามารถสอนได้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร แต่จากผลการวิจัยซึ่งได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษยังขาดความรู้และทักษะในการใช้ภาษารวมทั้งความรู้ในด้านวิธีสอนด้วย นอกจากนี้ ยังมีปัญหาในเรื่องอื่นๆ ด้วย เช่น นักเรียน ตำราเรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ฯลฯ

๒.๔ ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้มีนักการศึกษาและนักวิจัยทางภาษา ได้ทำการศึกษารวบรวมเกี่ยวกับปัญหาในด้านต่างๆซึ่ง สุมิตรรา ชังวัฒนกุล และนภลัย สุวรรณธาดา (สุมิตรรา ชังวัฒนกุล และนภลัย สุวรรณธาดา, ๒๕๓๕: ๒๔๘-๒๕๒) ได้รวบรวมและสรุปสภาพปัญหา ตามช่วงระยะเวลาของการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษได้ ดังนี้

๒.๔.๑ ในช่วงก่อน พ.ศ. ๒๕๐๓

จากการวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา ในช่วงนี้พบว่า ประสบปัญหาการขาดแคลนครูที่มีวุฒิ ขาดแบบเรียน และคู่มือครูที่เหมาะสม นักเรียนยังซื่อๆ ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามของครูเพราะกลัวจะผิดผิด นอก-จากนี้ ยังขาดความร่วมมือระหว่างครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยกัน ครูต่างคนต่างสอนไปตามหน้าที่ ไม่มีการปรึกษาหารือเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนระหว่างครูที่สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน สุมิตรรา ชังวัฒนกุล และนภลัย สุวรรณธาดา, ๒๕๓๕: ๒๔๘ อ้างถึงใน ภิญโญ สาธร: ๒๕๐๐)

๒.๔.๒ ในช่วง พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๑๓

จากการสำรวจปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงนี้พบว่า ครูในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร ส่วนใหญ่ยังไม่ได้นำความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓ นี้ไปใช้ในการเรียนการสอน จึงทำให้ไม่สามารถสอนให้บรรลุจุด-มุ่งหมายได้อย่างสมบูรณ์ (สุวรรณณี เต็งอันทวย, ๒๕๐๔: ๑๕๓) ในด้านที่เกี่ยวกับหนังสือแบบ-เรียนที่นิยมใช้กันอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ใน พ.ศ.๒๕๑๓ พบว่า เป็นอุปสรรคต่อวิธีสอนอย่างมากเพราะเป็นแบบเรียนที่ไม่มีการฝึกทักษะให้ครบทั้งสี่ทักษะ ไม่มีการฝึกสนทนา และ ไม่เน้นการศึกษาเสียงที่เป็นปัญหา (สุมิตรรา ชังวัฒนกุล และนภลัย สุวรรณธาดา, ๒๕๓๕: ๒๔๙ อ้างถึงใน ทิพวรรณ จันทรสติชัย, ๒๕๑๓)

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มีการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีความรู้และประสบการณ์ทางด้านสื่อทัศนศึกษาน้อย ครูส่วนมากไม่เคยเข้ารับการอบรมทางด้านสื่อทัศนศึกษา และยังมีครูจำนวนหนึ่งที่ไม่มีความรู้ทางด้านสื่อทัศนศึกษาเลย อีกทั้งครูเองก็ไม่เห็นความสำคัญของการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ประกอบการสอน โดยมีครูจำนวนหนึ่งเห็นว่าสามารถสอนได้โดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์การสอน การใช้อุปกรณ์การสอนทำให้สอนไม่ทันตามหลักสูตร ทำให้เด็กเรียนได้เนื้อหาวิชาน้อยไป และเป็นการเพิ่มภาระแก่ครูอีกด้วย นอกจากนี้ ยังมีอุปสรรคอื่น ๆ อีกที่ทำให้ครูไม่ใช้อุปกรณ์การสอน เช่น การขาดแคลนอุปกรณ์การสอนในโรงเรียน อุปกรณ์ที่มีอยู่ในโรงเรียนไม่เหมาะสมกับบทเรียน โรงเรียนไม่มีงบประมาณสำหรับจัดซื้ออุปกรณ์ ครูจะเตรียมเองก็ไม่มีสถานที่ และไม่มีเวลาเตรียม อีกทั้งยังพบว่า อุปกรณ์การสอนหลายชนิดที่เป็นประโยชน์สำหรับการสอนภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้รับความสนใจจากครูส่วนใหญ่ ได้แก่ เครื่องเล่นจานเสียง เทป เครื่องบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา หุ่นจำลอง แผนภาพ วิทยุ เครื่องฉายภาพยนตร์ และฟิล์มสตริป (อรสา ปราชญ์นคร, ๒๕๑๓: ๘๒-๘๓)

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับตัวครู นภาพันท์ ยมภักย์ (สุมิตรา อังวัฒนกุล และนภาพัฒน์ สุวรรณธาดา, ๒๕๒๔: ๒๘๔ อ้างถึงใน นภาพันท์ ยมภักย์, ๒๕๐๓) ได้ทำการวิจัยพบว่า ร้อยละ ๒๕ ของครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ ไม่มีความรู้พื้นฐานเพียงพอในการสอนภาษาอังกฤษ และไม่เคยได้รับการศึกษาอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนมาก่อน ส่วนใหญ่ครูมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับภาษามากกว่าวิธีสอน แม้แต่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก็มีการวิจัยพบว่า ครูไม่ค่อยเตรียมการสอน ไม่ใช้อุปกรณ์ ไม่จัดกิจกรรมประกอบการสอน ไม่ค่อยดัดแปลงคำถามหรือวิธีฝึกทักษะตามความสามารถของนักเรียน (สุมิตรา อังวัฒนกุล และนภาพัฒน์ สุวรรณธาดา, ๒๕๒๔ : ๒๘๐ อ้างถึงใน ปรียา หงส์นาค, ๒๕๑๖) ส่วนปัญหาเกี่ยวกับตัวครูในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๓๕ ภูเก็ต (สุมิตรา อังวัฒนกุล และนภาพัฒน์ สุวรรณธาดา, ๒๕๒๔: ๒๘๐ อ้างถึงใน อุทัย รัชกุล, ๒๕๐๓) ได้ทำการวิจัยพบว่า ครูไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงการสอนให้เป็นไปตามความต้องการของสังคม ซึ่งเน้นการฝึกทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับ โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาทางภาษาคำด้วย

✓ ในด้านเกี่ยวกับวิธีสอนที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในช่วงนี้พบว่า ครูในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนมากใช้วิธีสอนทั้งแบบเก่าและแบบใหม่ แต่ในการสอนด้วยวิธีสอนแบบใหม่นั้นยังสอนทักษะทั้ง ฟัง พูด อ่าน และเขียนไม่สัมพันธ์กัน ไม่เรียงลำดับกัน มักเน้นทักษะการเขียนมากที่สุด และสอนทักษะการพูดน้อยที่สุด ในด้านการสอนองค์ประกอบของภาษา ครูสอนเรื่องเสียงน้อยกว่า เรื่องศัพท์และไวยากรณ์มาก ในด้านการสอนอ่านยังนิยมใช้การแปลอยู่ การใช้อุปกรณ์มักใช้แต่กระดานดำและชอล์ก นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอนเพียงการตอบคำถามเท่านั้น (สุมิตรา อังวัฒนกุล และนภาลัย สุวรรณธาดา, ๒๕๒๕: ๒๔๐ อ้างถึงใน ทิพวรรณ จันทร์สฤติย์, ๒๕๑๓) ส่วนครูในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก็นิยมใช้การสอนแปล ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ (กุลทิพย์ โรหิตะรัตนะ, ๒๕๑๑: ๗๓) นอกจากนี้ ยังพบว่า การที่ครูพูดภาษาไทยเป็นส่วนมาก พูดภาษาอังกฤษเป็นบางครั้ง ทำให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษแบบภาษาไทยด้วย (สุมิตรา อังวัฒนกุล และนภาลัย สุวรรณธาดา, ๒๕๒๕: ๒๔๐ อ้างถึงใน จิตรลดา อุทัยภาส, ๒๕๑๒)

ในด้านที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนนั้น มีการวิจัยพบว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น เนื่องมาจากตัวนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ (สุมิตรา อังวัฒนกุล และนภาลัย สุวรรณธาดา, ๒๕๒๕: ๒๔๐ อ้างถึงใน ดวงรัตน์ ประดับแก้ว, ๒๕๐๗) นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (พรรณี ศาสกริก, ๒๕๑๔: ๖๒-๖๔) ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้ครูเปิดโอกาสได้ฝึกทักษะทั้งสี่มากและต้องการครูที่มีวิธีการสอนที่ สอนเข้าใจง่าย และยอมรับฟังเหตุผลของนักเรียนด้วย (สุมิตรา อังวัฒนกุล และนภาลัย สุวรรณธาดา, ๒๕๒๕: ๒๔๐ อ้างถึงใน จิตรลดา อุทัยภาส, ๒๕๑๒)

สำหรับปัญหาด้านการประเมินผล มีการวิจัยพบว่า ครูในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ยังขาดความเข้าใจเรื่องการทดสอบทำให้การทดสอบไม่สัมพันธ์กับวิธีสอน ครูบางคนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องวิธีการทดสอบ แต่ก็ไม่นำไปปฏิบัติ (ศรีหัตถ์ อินทรสุต, ๒๕๑๐: ๖๗-๖๘)

๒.๔.๓ ในช่วง พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๒๐

ในการสำรวจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปในช่วงนี้พบว่า อัตราส่วนของครูสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ครูส่วนมากสอนการพูดมาทีหลังการสอนอ่าน มีครูจำนวนน้อยที่ชอบใช้วิธีทางโสตทัศนศึกษาและครูชอบใช้ภาษาของตนเองในการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (จรรยา สุวรรณทัต, ๒๕๑๘: ๔๓) สำหรับปัญหาในการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๑๘ พบว่า ครูสอนประสบปัญหาในการจัดเนื้อหา เพราะเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดในหลักสูตรไม่ส่งเสริมให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และไม่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน (วรารศรี ภิรมย์ราช, ๒๕๑๘: ๑๕๒)

๒.๔.๔ ในช่วง พ.ศ. ๒๕๒๑-๒๕๒๔

จากการสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในช่วงนี้พบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นว่า หลักสูตรมีเนื้อหามากเกินไป หนังสือแบบเรียนมีจำนวนเล่มและเนื้อหาค่อนข้างมาก ทำให้ไม่สามารถสอนทันตามหลักสูตรได้ ในเวลาสอนครูยังพูดภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ สำหรับปัญหาสำคัญของครูในระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่อีกคือการขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการสอน อุปกรณ์ที่นิยมใช้กันมากที่สุด ได้แก่ บัตรคำ แผนภูมิ และรูปภาพ แต่ก็ใช้เพียงน้อยครั้ง มีการจัดกิจกรรมเพียงครั้งคราว ทั้งนี้เพราะครูไม่มีเวลาพอที่จะเตรียมอุปกรณ์และจัดกิจกรรมเนื่องจากมีชั่วโมงสอนมากเกินไป และจำนวนนักเรียนในชั้นก็มีจำนวนมากเกินไปด้วย (นพมาศ รตนปรีดากุล, ๒๕๒๔: ๘๘-๘๙)

สำหรับปัญหาและอุปสรรคในการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในการประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๒๑ พรทิพา เหลืองวัฒนกิจ (พรทิพา เหลืองวัฒนกิจ, ๒๕๒๒: ๘๓-๘๔) ได้สอบถามครูในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า นอกจากจะมีจำนวนโสตทัศนูปกรณ์ในโรงเรียนน้อยเกินไป และครูไม่มีเวลาผลิตอุปกรณ์การสอนแล้ว ครูส่วนใหญ่ยังมีความรู้และประสบการณ์ด้านโสตทัศนศึกษาน้อยด้วย ดังจะเห็นว่า ครูส่วนมากเคยศึกษาทางด้านโสตทัศนศึกษาในระหว่างที่เป็นนิสิตหรือนักศึกษา เท่านั้น และไม่เคยเข้ารับการอบรมในระหว่างที่เป็นครูเลย นอกจากนี้ โรงเรียนยังขาดงบประมาณในการจัดหาหรือจัดซื้อโสตทัศนูปกรณ์ประกอบการสอนของครู ครูส่วนใหญ่ต้องใช้เงินส่วนตัวซื้อวัสดุสิ้นเปลืองนำมาผลิตโสตทัศนูปกรณ์และเป็นผู้ผลิตเอง เป็นส่วนใหญ่

ในด้านที่เกี่ยวกับตัวครู มีการวิจัยพบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ทำการสอนคนละ ๑๖-๒๐ คาบต่อสัปดาห์ และยังคงทำหน้าที่ครูประจำชั้นอีกด้วย ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ปัญหาส่วนใหญ่ในการปฏิบัติงานเกิดจากการที่ไม่มีอุปกรณ์การสอนที่ดี และทันสมัย แต่ผู้บริหารส่วนใหญ่เห็นว่า เกิดจากการขาดความรับผิดชอบของครูด้วย (อรอวล บุรณารมณ, ๒๕๒๑: ๑๓๔-๑๓๖)

จากปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ซึ่งรวบรวมได้จากผลงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นแล้วอาจสรุปปัญหาที่สำคัญได้ดังนี้

(๑) ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน

(๑.๑) ครูไม่มีความรู้พื้นฐานเพียงพอในการสอนภาษาอังกฤษ และขาดความพร้อมที่จะสอน

(๑.๒) ครูขาดความรู้ด้านวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง และไม่สามารถนำวิธีการสอนที่เหมาะสมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ นอกจากนี้ ยังไม่ใช้หลักจิตวิทยาในการสอน ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติไม่ดีต่อตัวครูและวิชาภาษาอังกฤษ (ศรีวิทย์ สุวรรณภักดี, ๒๕๒๒: ๗๔-๗๕)

(๑.๓) ครูขาดความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรทำให้ไม่สามารถสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้อย่างสมบูรณ์

(๑.๔) ครูมีภาระงานมากเกินไปทั้งงานสอนและงานด้านอื่นๆ ทำให้ไม่มีเวลาจัดกิจกรรมประกอบการสอน หรือเตรียมการสอน

(๑.๕) ครูขาดความมั่นใจในตนเองอาจเป็นเพราะมีความรู้ไม่แม่นยำเพียงพอ มีความอายที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา และไม่กล้าพูดหรือแสดงท่าทางประกอบการสอนอย่างเจ้าของภาษา (กานดา ลินธวานนท์, ๒๕๑๕: ๑๐๘-๑๑๒)

(๑.๖) ครูขาดความรู้และประสบการณ์ในการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

(๑.๗) ครูขาดความรู้ในเรื่องการวัดและประเมินผล

(๑.๘) ครูขาดความสนใจใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม

(๑.๙) ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยกันยังขาดความร่วมมือกัน ไม่มีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขปัญหา

(๒) ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน

(๒.๑) นักเรียนขาดทักษะทั้งสี่ในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ฟังไม่เข้าใจ พูดได้น้อย ความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้ศัพท์น้อย และไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามควรแก่ระดับชั้น

(๒.๒) จำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป

(๒.๓) นักเรียนขาดความสนใจและไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ

(๒.๔) นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

(๒.๕) นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่ดีเพียงพอและแตกต่างกัน

(๒.๖) นักเรียนขี้อาย ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามของครู

(๒.๗) นักเรียนไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

(๓) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน

(๓.๑) ครูใช้ภาษาไทยในการสอนภาษาอังกฤษ เป็นส่วนใหญ่ ทำให้
นักเรียนขาดการฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ

(๓.๒) ครูสอนทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ยังไม่สัมพันธ์กัน และไม่เรียง-
ลำดับกัน มักเน้นทักษะการเขียนมากที่สุด และสอนทักษะการพูดน้อยที่สุด

(๓.๓) ครูสอนเรื่องเสียงน้อยกว่า เรื่องศัพท์และไวยากรณ์

(๓.๔) การสอนอ่านยังนิยมใช้การแปล

(๓.๕) ครูไม่ค่อยดัดแปลงคำถามหรือวิธีฝึกทักษะตามความสามารถของ

นักเรียน

(๓.๖) ครูไม่ค่อยใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน

(๓.๗) ครูบางคนไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมา

ก่อน

(๔) ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียน

(๔.๑) เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดในหลักสูตรไม่ส่งเสริมให้
นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และไม่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน

(๔.๒) หลักสูตรมีเนื้อหามากเกินไป

(๔.๓) หนังสือแบบเรียนมีจำนวนเล่มและเนื้อหาค่อนข้างมาก ทำให้ครู
ไม่สามารถสอนให้ทันตามหลักสูตรได้

(๔.๔) แบบเรียนไม่มีการฝึกทักษะให้ครบทั้งสี่ทักษะ ไม่มีการฝึกสนทนา
และไม่เน้นเสียงที่เป็นปัญหา

(๕) ปัญหาเกี่ยวกับโสตทัศนูปกรณ์

(๕.๑) โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดแคลนโสตทัศนูปกรณ์ประกอบการสอน เนื่องจากมีงบประมาณไม่เพียงพอ ครูส่วนใหญ่ต้องซื้อวัสดุและผลิตโสตทัศนูปกรณ์ประกอบการสอนเอง

(๕.๒) อุปกรณ์การสอนยังไม่ทันสมัย โดยเฉพาะอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น เครื่องเทปบันทึกเสียงและเทป เกมฝึกภาษา เป็นต้น

(๕.๓) อุปกรณ์ที่มีอยู่ในโรงเรียนไม่เหมาะสมกับบทเรียน

(๖) ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

(๖.๑) ครูยังขาดความเข้าใจในเรื่องการทดสอบ

(๖.๒) การทดสอบไม่สัมพันธ์กับวิธีสอน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่คณะผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมไว้นี้จะเห็นได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูผู้สอนจำเป็นจะต้องมีความรู้ทั้งด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเอง ความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับครูสอนภาษารวมทั้งความรู้ทางด้านวิธีสอนภาษา แต่จากผลงานวิจัยที่ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาของหลักสูตร การสอน และการประเมินผล สำหรับด้านความรู้ในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษจะเป็นการศึกษาความรู้ของนักเรียน หรือองค์ประกอบต่างๆที่มีอยู่ในภาษาอังกฤษของนักเรียน ส่วนความรู้ในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษและทฤษฎีการสอนของครูผู้สอนเอง ยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยไว้เลย ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงให้

การศึกษาวิจัยในเรื่องความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งในแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้นก็จะเป็นการทดสอบทั้งความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์และความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเองด้วย นอกจากนี้ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ของครูสอนภาษาอังกฤษแล้ว คณะผู้วิจัยยังสนใจศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ และปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งรวมเรื่องหลักสูตร แบบเรียน วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผลไว้ด้วย ทั้งนี้เพราะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะดำเนินไปได้ด้วยดีนั้น นอกจากครูจะต้องมีความรู้ดีแล้ว ปัจจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ก็มีความสำคัญมากเช่นเดียวกัน สำหรับการวิจัย คณะผู้วิจัยได้เลือกศึกษาเฉพาะครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากเป็นระดับพื้นฐานต่อเนื่องจากระดับประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีความสำคัญในการวางรากฐานให้กับนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ และเนื่องจากโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น มีทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ซึ่งอยู่ในภาคต่างๆของประเทศ คณะผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาว่า ครูที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆของประเทศไทย มีความรู้ด้านภาษาศาสตร์ และมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่างกันอย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำมา เป็นข้อมูลสำหรับ เสนอแนะผู้บริหารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และเพื่อเป็นข้อมูลสำหรับมหาวิทยาลัยในการศึกษาอื่นๆที่สนใจจะจัดการอบรมสัมมนาให้แก่ครูสอนภาษา-

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๓.๑.๑ ประชากร ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทั่วประเทศ

๓.๑.๒ กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายแบบหลายขั้นตอน โดยใช้วิธีสุ่ม ดังนี้

ก. แบ่งภาคที่จะศึกษาออกเป็น ๕ ภาค ตามภาคภูมิศาสตร์ ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และกรุงเทพมหานคร

ข. ในแต่ละภาคแบ่งโรงเรียนออกเป็นโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่มีการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ค. สุ่มโรงเรียนจากภาคต่างๆโดยแบ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๑๐ และโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๑๐ ในแต่ละภาค

ง. สอบถามไปยังโรงเรียนที่สุ่มได้โดยขอให้แจ้งจำนวนครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

จ. เมื่อได้จำนวนโรงเรียนและจำนวนครูแล้ว ส่งแบบทดสอบและแบบสอบถามไปให้ จำนวน ๑,๐๔๔ ฉบับ ได้จำนวนโรงเรียนและจำนวนครูสอนภาษาอังกฤษที่ส่งแบบทดสอบและแบบสอบถามกลับคืนมา ๖๔๐ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๓๖ ของแบบทดสอบและแบบสอบถามทั้งหมดที่ส่งไป ดังแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างในตารางที่ ๑ ดังนี้

ตารางที่ ๑ จำนวนโรงเรียนและจำนวนครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ภาค	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		รวม	
	จำนวนโรงเรียน	จำนวนครู	จำนวนโรงเรียน	จำนวนครู	จำนวนโรงเรียน	จำนวนครู
เหนือ	๒๐	๑๐๒	๑๒	๓๕	๓๒	๑๓๗
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๓๕	๑๑๓	๑๖	๓๖	๕๑	๑๔๙
ใต้	๑๖	๑๐๒	๑๒	๓๕	๒๘	๑๔๑
กลาง	๒๕	๑๒๐	๙	๒๓	๓๔	๑๔๓
กทม.	๔	๕๕	๖	๒๑	๑๐	๗๖
รวม	๑๐๐	๕๑๖	๕๕	๑๕๐	๑๕๕	๖๖๖

๓.๒ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ แบ่งเป็น ๒ ชนิด ได้แก่

๓.๒.๑ แบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แบ่งออกเป็น ๓ ด้าน คือ ระบบเสียงภาษาอังกฤษ (Phonology) ระบบคำภาษาอังกฤษ (Morphology) และระบบไวยากรณ์อังกฤษ (Syntax) ข้อสอบเป็นแบบให้เลือกตอบจำนวน ๔๐ ข้อ

๓.๒.๒ แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น ๓ ตอน

ตอนที่ ๑ สถานภาพในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ตามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัว และสถานภาพในด้านการงาน เช่น เพศ อายุ วุฒิ ประสบการณ์ ตำแหน่งหน้าที่ จำนวนวิชาที่สอน ระดับชั้นที่สอนความรู้ทางภาษาศาสตร์ ความรู้ทางภาษาอังกฤษ ความรู้ทางการสอนภาษาอังกฤษ การอบรมความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ตอนที่ ๒ สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น หลักสูตรภาษาอังกฤษ เนื้อหาของหลักสูตร การใช้หลักสูตร แบบเรียน คู่มือครู การเตรียมตัวสอน และสภาพแวดล้อมอื่นๆของครูและนักเรียน รวมทั้งปัญหาในการสอน

ตอนที่ ๓ วิธีการสอน อุปกรณ์การสอนและการวัดผล ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งด้านการสอนเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ในทักษะต่างๆ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้อุปกรณ์การสอนและการวัดผล

ลักษณะคำถามในแต่ละตอนเป็นแบบให้เลือกตอบ

๓.๓ การสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

๓.๓.๑ ศึกษาหลักสูตรภาษาศาสตร์และภาษาอังกฤษระดับ ปก.ศ.สูง และระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยครู และมหาวิทยาลัยต่างๆและศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถาม

๓.๓.๒ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

๓.๓.๓ สร้างแบบทดสอบ

๓.๓.๔ สร้างแบบสอบถาม

๓.๓.๕ นำแบบทดสอบและแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ๒ ท่าน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

๓.๓.๖ นำแบบทดสอบและแบบสอบถามไปทดลองกับครูที่เข้ามารับการอบรมภาษาอังกฤษในระหว่างเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๒๖ ที่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยเลือกเฉพาะครูที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๑๓๐ คน

๓.๓.๗ นำแบบทดสอบ ไปหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนก

๓.๓.๘ นำแบบทดสอบและแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

๓.๓.๘ ส่งแบบทดสอบและแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่าง

๓.๓.๑๐ แบบทดสอบมีความเชื่อมั่น ดังนี้

ระบบเสียง	มีค่าความเชื่อมั่น	๐.๗๑๐๕
ระบบคำ	มีค่าความเชื่อมั่น	๐.๖๔๔๗
ระบบไวยากรณ์	มีค่าความเชื่อมั่น	๐.๗๕๔๓
แบบทดสอบทั้งฉบับ	มีค่าความเชื่อมั่น	๐.๘๕๔๐

๓.๔ การรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มีขอบข่ายกว้างขวางครอบคลุมโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทั่วประเทศและโรงเรียนที่สุ่มตัวอย่างได้ อยู่กระจัดกระจายกันตามจังหวัดและอำเภอต่างๆทั่วทุกภาคของประเทศ ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงไม่สามารถไปดำเนินการทดสอบและเก็บข้อมูลได้ด้วยตนเองทั้งหมด จึงได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

๓.๔.๑ ขอความอนุเคราะห์จากอธิบดีกรมสามัญศึกษาและ เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ให้ออกจดหมายขอความร่วมมือในการให้ครูทำแบบทดสอบ และแบบสอบถามไปยังผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่สุ่มตัวอย่างได้ โดยคณะผู้วิจัยเป็นผู้ร่างจดหมายให้ พร้อมทั้งแจ้งรายชื่อโรงเรียนที่สุ่มตัวอย่างได้

๓.๔.๒ แบ่งงานระหว่างคณะผู้วิจัยเพื่อออกไปส่งและเก็บแบบทดสอบและแบบสอบถามตามโรงเรียนที่สุ่มตัวอย่างได้ โดยเลือกออกไปบางจังหวัดและบางโรงเรียนที่สามารถเดินทางไปได้สะดวก ทั้งนี้เพื่อได้มีโอกาสออกไปพบปะผู้บริหารและครูสอนภาษาอังกฤษ เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยและเพื่อสอบถามปัญหาและข้อคิดเห็นต่างๆในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งความต้องการในการเข้ารับการอบรมความรู้ทางภาษาศาสตร์และการสอนภาษาอังกฤษด้วย

๓.๔.๓ ส่งแบบสอบถามและแบบทดสอบทางไปรษณีย์ไปยังโรงเรียนต่างๆที่ผู้วิจัยได้
ที่คณะผู้วิจัยไม่สามารถไปด้วยตนเองได้ และกำหนดให้ส่งกลับคืนมาภายในระยะเวลาประมาณ
หนึ่งเดือน

๓.๔.๔ รวบรวมแบบทดสอบและแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาไว้วิเคราะห์ข้อมูล

๓.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ใช้ค่าสถิติดังต่อไปนี้

๓.๕.๑ แบบทดสอบ

ก. หาค่าคะแนนเฉลี่ย (mean) และคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐานของ
แบบทดสอบแต่ละด้านและรวมโดยแยกตามตัวแปรภาคและประเภทโรงเรียน โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

แล้วนำมาหาค่าความแปรปรวน (variance) โดยใช้สูตร

$$S^2 = \frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}$$

เมื่อ S^2 แทนความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

X แทนคะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

ข. ใช้ F-test เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยมากกว่าสองกลุ่ม โดยใช้สูตร

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F คือ ค่าการแจกแจงของ F

MS_b คือ ความแปรปรวน (mean square) ระหว่างกลุ่ม

MS_w คือ ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ถ้าพบว่า คะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่ทำการทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้สูตร Least Significant Difference (LSD) ดังนี้

$$LSD = \frac{\alpha}{2} \sqrt{MSW \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)}$$

โดยที่ n_i และ n_j คือ ขนาดของตัวอย่างในกลุ่มที่ i และ j

ค่าสถิติ t ในระดับนัยสำคัญ $\frac{\alpha}{2}$

MSW คือ ความแปรปรวนภายในกลุ่ม (within mean square)

ค. ใช้ Z-test เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของสองกลุ่ม โดยใช้สูตร

$$Z = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ $\bar{X}_1$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑

$\bar{X}_2$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๒

S_1^2 แทนความแปรปรวนของกลุ่มที่ ๑

S_2^2 แทนความแปรปรวนของกลุ่มที่ ๒

n_1 แทนจำนวนคนในกลุ่มที่ ๑

n_2 แทนจำนวนคนในกลุ่มที่ ๒

ง. เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบทดสอบแต่ละด้าน คือ เกณฑ์ร้อยละ ๕๐ เป็น
คะแนนผ่าน

๓.๕.๒ แบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยแยกตาม
ตัวแปรภาคและประเภทโรงเรียน

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ

๔.๑ แบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์อังกฤษ เสนอโดย การเปรียบเทียบ
คะแนนเฉลี่ยและค่า เบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละด้านของครูในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ และ
ของครูในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ แล้วทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยรวมในแต่ละ
ด้านของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ โดยใช้ F-test และถ้าพบ
ว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี Least
Significant Difference (LSD) ต่อจากนั้น ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในแบบ-
ทดสอบแต่ละด้าน และคะแนนเฉลี่ยรวมทุกด้านระหว่างครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์
ในภาคต่างๆ โดยใช้ Z-test

๔.๒ แบบสอบถาม เสนอโดยการหาค่าร้อยละของคำตอบในแบบสอบถามโดยการ
เปรียบเทียบคำตอบของครูในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ และของครูโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่าง-
ๆ โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๓ ตอน ได้แก่

๔.๒.๑ สถานภาพในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

๔.๒.๒ สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ และ

๔.๒.๓ วิธีสอนภาษาอังกฤษ

เพื่อให้การแปลความหมายตรงกัน ได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆที่จะใช้ในการวิเคราะห์ดังนี้
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- $\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
- S.D. แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
- SS แทนผลบวกกำลังสองของคะแนน (sum square)
- MS แทนค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (mean square)
- df แทนขั้นแห่งความเป็นอิสระ (degrees of freedom)
- sig. แทนค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (significance)
- * แทนค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
- ** แทนค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔.๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบ

๔.๑.๑ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็นร้อยละ
เหนือ	๑๐๒	๑๘.๓๐	๕.๔๗	๖๑.๐๐
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๑๓	๑๖.๒๔	๔.๒๒	๕๔.๑๓
ใต้	๑๐๒	๑๗.๖๗	๕.๐๘	๕๘.๕๐
กลาง	๑๒๐	๑๗.๒๔	๔.๕๕	๕๗.๔๗
กทม.	๕๔	๑๗.๓๑	๔.๒๖	๕๗.๗๐
รวม	๔๙๑	๑๗.๓๓	๔.๗๖	๕๗.๗๗

จากตารางที่ ๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทำแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๓๓ จากคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน เท่ากับ ๕๗.๗๗% โดยมีการกระจายของคะแนน ๔.๗๖

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๑๘.๓๐ เท่ากับ ๖๑% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในภาคใต้ ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๖๗ เท่ากับ ๕๘.๙๐% อันดับสาม ได้แก่ ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๓๑ เท่ากับ ๕๗.๗๐% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๒๔ เท่ากับ ๕๗.๔๗% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๒๔ เท่ากับ ๕๔.๑๓% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในภาคเหนือมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๕.๔๗ ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๔.๒๒

สรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค สามารถทำข้อทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาอังกฤษได้คะแนนเกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๒ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ของครูสอน
ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๓

ตารางที่ ๓ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษของ
ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็น ร้อยละ
เหนือ	๓๕	๑๕.๓๔	๓.๖๒	๕๑.๑๓
ตะวันออก เฉียงเหนือ	๓๖	๑๖.๓๔	๕.๒๖	๕๔.๖๓
ใต้	๓๙	๑๓.๗๔	๔.๓๘	๔๕.๘๐
กลาง	๒๓	๑๔.๓๔	๕.๑๕	๔๗.๘๗
กทม.	๒๑	๑๖.๔๓	๔.๐๗	๕๔.๗๗
รวม	๑๕๔	๑๕.๑๙	๔.๕๐	๕๐.๖๓

จากตารางที่ ๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ ทำแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๕.๑๔ จากคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน เท่ากับ ๕๐.๖๓% โดยมีการกระจายของคะแนน ๔.๔๔

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๑๖.๕๓ เท่ากับ ๕๕.๓๓% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๓๔ เท่ากับ ๕๔.๖๓% อันดับสาม ได้แก่ ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๕.๓๔ เท่ากับ ๕๑.๑๓% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย ๑๔.๓๔ เท่ากับ ๔๗.๘๓% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๓.๗๔ เท่ากับ ๔๕.๘๐% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๕.๒๖ ส่วนครูในภาคเหนือมีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๓.๖๒

สรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพฯ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถทำข้อทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม ส่วนครูในภาคกลางและภาคใต้ได้คะแนนไม่ถึง ๕๐%

๔.๑.๓ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอน
ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ
ดังปรากฏในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอน
ภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาค
ต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็นร้อยละ
เหนือ	๑๓๗	๑๗.๕๕	๕.๒๒	๕๘.๕๐
ตะวันออก- เฉียงเหนือ	๑๔๙	๑๖.๒๙	๕.๔๗	๕๔.๒๗
ใต้	๑๔๑	๑๖.๔๘	๕.๑๔	๕๔.๖๗
กลาง	๑๔๓	๑๖.๗๘	๕.๗๕	๕๕.๙๓
กทม.	๘๐	๑๗.๐๘	๕.๒๑	๕๖.๙๐
รวม	๖๕๐	๑๖.๙๖	๕.๘๓	๕๖.๐๗

จากตารางที่ ๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ทำแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๘๒ จากคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน เท่ากับ ๕๖.๐๓% โดยมีการกระจายของคะแนน ๔.๘๓

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๑๗.๕๕ เท่ากับ ๕๘.๕๐% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๐๗ เท่ากับ ๕๖.๕๐% อันดับสาม ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๗๘ เท่ากับ ๕๕.๙๓% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๕๘ เท่ากับ ๕๕.๒๗% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออก-เฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๒๘ เท่ากับ ๕๔.๒๗% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในภาคเหนือมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๕.๒๖ ส่วนครูในกรุงเทพฯ มีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๔.๒๑

สรุปได้ว่า เมื่อรวมครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์แล้ว ปรากฏว่า ครูในทุกภาคสามารถทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยเกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๔ ทดสอบความแตกต่างของคะแนน เฉลี่ยของแบบทดสอบระบบ เสียงภาษาอังกฤษ
ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาค
ต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๕

ตารางที่ ๕ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนน เฉลี่ยของแบบทดสอบ
ระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F-ratio
ระหว่างกลุ่ม	๑๓๐.๑๔	๔	๓๓.๕๔	๑.๔๔
ภายในกลุ่ม	๑๕,๐๑๙.๘๐	๖๔๕	๒๓.๒๕	
รวม	๑๕,๑๕๐.๙๔	๖๔๙		

จากตารางที่ ๕ แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบ เสียงภาษาอังกฤษ
ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาค
ต่างๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๑.๕ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในแต่ละภาคและรวมทุกภาค ดังปรากฏในตารางที่ ๖

ตารางที่ ๖ เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบ-
เสียงภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนรัฐบาลและ
โรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคและรวมทุกภาค

ภาค	โรงเรียนรัฐบาล			โรงเรียนราษฎร์			ค่า Z
	จำนวนครูคะแนนเฉลี่ย	S.D		จำนวนครูคะแนนเฉลี่ย	S.D		
เหนือ	๑๐๒	๑๘.๓๐	๕.๔๗	๓๕	๑๕.๓๕	๓.๖๒	๓.๕๒
ตะวันออก เฉียงเหนือ	๑๑๓	๑๖.๒๔	๕.๒๒	๓๖	๑๖.๓๕	๕.๒๖	-๐.๑๖
ใต้	๑๐๒	๑๗.๖๗	๕.๐๘	๓๕	๑๓.๗๔	๕.๓๘	๕.๕๕
กลาง	๑๒๐	๑๗.๒๔	๕.๕๕	๒๓	๑๔.๓๕	๕.๑๕	๒.๕๘
กทม.	๕๔	๑๗.๓๑	๕.๒๖	๒๑	๑๖.๔๓	๕.๐๗	๐.๘๕
รวม	๕๔๖	๑๗.๓๓	๕.๗๖	๑๕๔	๑๕.๑๙	๕.๕๐	๕.๐๘

จากตารางที่ ๖ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ โดยส่วนรวมแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค ปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือและภาคใต้ มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์ทั้งสองภาค นอกจากนั้นพบว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์ ส่วนคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคตะวันออก เชียงเหนือและในกรุงเทพฯ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่เป็นที่น่าสนใจเกตว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์ในภาคตะวันออก เชียงเหนือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลเล็กน้อย

๔.๑.๖ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของ
ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๑๔ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็นร้อยละ
เหนือ	๑๐๒	๔.๒๑	๓.๓๒	๖๑.๔๐
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๑๓	๗.๓๐	๓.๖๑	๕๔.๖๗
ใต้	๑๐๒	๘.๓๕	๓.๒๓	๕๙.๖๗
กลาง	๑๒๐	๘.๒๒	๒.๗๘	๕๙.๔๐
กทม.	๕๔	๘.๒๔	๓.๖๐	๕๙.๕๓
รวม	๔๙๑	๘.๒๔	๓.๒๘	๕๙.๕๓

จากตารางที่ ๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล ทำแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ย ๘.๖๔ จากคะแนนเต็ม ๑๕ คะแนน เท่ากับ ๕๘.๔๓% โดยมีการกระจายของคะแนน ๓.๖๔

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๘.๖๑ เท่ากับ ๖๑.๔๐% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ย ๘.๓๕ เท่ากับ ๕๕.๖๗% อันดับสาม ได้แก่ ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนน ๘.๒๔ เท่ากับ ๕๔.๕๓% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนน ๘.๒๒ เท่ากับ ๕๔.๘๐% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนน ๗.๓๐ เท่ากับ ๔๘.๖๗% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๓.๖๑ ส่วนครูในภาคกลางมีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๒.๗๘

สรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลเกือบทุกภาค ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือสามารถทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบคำภาษาอังกฤษได้คะแนนเกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๗ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๘

ตารางที่ ๘ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของ
ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๑๕ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็นร้อยละ
เหนือ	๓๕	๘.๒๓	๒.๕๒	๕๔.๘๗
ตะวันออก- เฉียงเหนือ	๓๖	๗.๗๕	๓.๑๐	๕๑.๖๗
ใต้	๓๔	๘.๑๓	๒.๕๔	๕๔.๒๐
กลาง	๒๓	๘.๒๒	๓.๕๗	๕๔.๘๐
กทม.	๒๑	๘.๑๔	๒.๕๔	๕๔.๖๐
รวม	๑๕๕	๘.๐๘	๒.๕๑	๕๓.๘๗

จากตารางที่ ๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทำแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ย ๘.๐๘ จากคะแนนเต็ม ๑๕ คะแนน เท่ากับ ๕๓.๘๗% โดยมีการกระจายของคะแนน ๒.๔๑

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือ ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๘.๒๓ เท่ากับ ๕๔.๘๗% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนน ๘.๒๒ เท่ากับ ๕๔.๘๐% อันดับสาม ได้แก่ ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนน ๘.๑๔ เท่ากับ ๕๔.๖๐% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนน ๘.๑๓ เท่ากับ ๕๔.๒๐% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนน ๗.๗๔ เท่ากับ ๕๑.๖๓% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในภาคกลางมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๓.๕๗ ส่วนครูในภาคใต้มีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๒.๔๔

สรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค สามารถทำข้อทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบคำภาษาอังกฤษได้คะแนนเกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๘ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๑๕ คะแนน)	S.D	คะแนนคิด เป็นร้อยละ
เหนือ	๑๓๗	๘.๙๖	๓.๒๔	๕๙.๗๓
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๔๔	๗.๕๑	๓.๕๕	๕๐.๐๖
ใต้	๑๔๑	๘.๒๔	๓.๐๓	๕๔.๖๗
กลาง	๑๔๓	๘.๖๒	๒.๙๑	๕๗.๔๖
กทม.	๘๐	๘.๒๓	๓.๓๖	๕๔.๘๖
รวม	๖๕๐	๘.๒๑	๓.๒๐	๕๔.๗๓

จากตารางที่ ๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทำแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ย ๔.๒๑ จากคะแนนเต็ม ๑๕ คะแนน เท่ากับ ๔๔.๗๓% โดยมีการกระจายของคะแนน ๓.๒๐

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๔.๔๖ เท่ากับ ๔๔.๗๓% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ย ๔.๒๔ เท่ากับ ๔๔.๒๗% อันดับสาม ได้แก่ ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ย ๔.๒๓ เท่ากับ ๔๔.๕๓% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย ๔.๒๒ เท่ากับ ๔๔.๔๐% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๓.๔๑ เท่ากับ ๔๔.๔๐% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๓.๔๔ ส่วนครูในภาคกลางมีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๒.๔๑

สรุปได้ว่า เมื่อรวมครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์แล้ว ปรากฏว่า ครูในเกือบทุกภาค ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือสามารถทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบคำภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยเกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๔ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๐ และตารางที่ ๑๑

ตารางที่ ๑๐ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F-ratio
ระหว่างกลุ่ม	๑๗๒.๗๑	๔	๔๓.๑๘	๔.๒๒
ภายในกลุ่ม	๖,๖๐๕.๐๗	๖๔๕	๑๐.๒๔	
รวม	๖,๗๗๗.๗๘	๖๔๙		

จากตารางที่ ๑๐ แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในแต่ละภาคเป็นรายคู่ โดยวิธี Least Significant Difference (LSD) ปรากฏผลเปรียบเทียบดังแสดงในตารางที่ ๑๑

ตารางที่ ๑๑ ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของ
ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและ-
โรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
.๐๑ และ .๐๕

ภาค	เหนือ	ตะวันออก-เฉียงเหนือ	ใต้	กลาง	กทม.
จำนวนครู	๑๓๗	๑๔๔	๑๔๑	๑๔๓	๘๐
คะแนนเฉลี่ย	๘.๙๖	๗.๔๑	๘.๖๕	๘.๖๖	๘.๖๓
เหนือ		๐.๙๘	๐.๙๙	๐.๙๙	๑.๓๔
ตะวันออก- เฉียงเหนือ			(๐.๗๔) ๐.๙๗	(๐.๗๓) ๐.๙๖	๑.๑๔
ใต้				๐.๙๘	๑.๓๓
กลาง					๑.๑๔
กทม.					-

จากตารางที่ ๑๑ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบ
ระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาล
และโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ เป็นรายคู่ ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในภาคเหนือ
และภาคตะวันออก-เฉียงเหนือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และคะแนน
เฉลี่ยของครูในภาคตะวันออก-เฉียงเหนือแตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยของครูในภาคใต้และภาค
กลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

๔.๑.๑๐ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคและรวมทุกภาค ดังปรากฏในตารางที่ ๑๒

ตารางที่ ๑๒ เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค

ภาค	โรงเรียนรัฐบาล			โรงเรียนราษฎร์			ค่า Z
	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย	S.D	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย	S.D	
เหนือ	๑๐๒	๘.๒๑	๓.๓๒	๓๕	๘.๒๓	๒.๙๒	๑.๖๕
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๑๓	๗.๓๐	๓.๖๑	๓๖	๗.๗๕	๓.๑๐	-๐.๗๓
ใต้	๑๐๒	๘.๓๕	๓.๒๓	๓๙	๘.๑๓	๒.๕๔	๐.๕๓
กลาง	๑๒๐	๘.๒๒	๒.๗๘	๒๓	๘.๒๒	๓.๕๗	๐.๐๐
กทม.	๕๙	๘.๒๔	๓.๖๐	๒๑	๘.๑๙	๒.๕๔	๐.๐๗
รวม	๔๙๖	๘.๒๔	๓.๒๘	๑๕๔	๘.๐๘	๒.๙๑	๐.๕๘

จากตารางที่ ๑๒ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์โดยส่วนรวมแล้ว ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบในแต่ละภาคแล้ว ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๑.๑๑ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอน
ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๓

ตารางที่ ๑๓ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอน
ภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๓๕ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็น ร้อยละ
เหนือ	๑๐๒	๑๙.๑๖	๕.๑๖	๕๔.๗๔
ตะวันออก- เฉียงเหนือ	๑๑๓	๑๕.๑๔	๕.๘๕	๔๓.๒๙
ใต้	๑๐๒	๑๘.๑๒	๕.๖๗	๕๑.๗๗
กลาง	๑๒๐	๑๘.๕๙	๕.๑๗	๕๒.๘๓
กทม.	๕๙	๑๘.๗๓	๗.๒๑	๕๓.๕๑
รวม	๔๙๖	๑๗.๘๒	๕.๗๐	๕๐.๙๑

จากตารางที่ ๑๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทำแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๘๒ จากคะแนนเต็ม ๓๕ คะแนน เท่ากับ ๕๐.๕๑% โดยมีการกระจายของคะแนน ๕.๗๐

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๑๙.๑๖ เท่ากับ ๕๔.๗๔% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูใน กรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๘.๗๓ เท่ากับ ๕๓.๕๑% อันดับสาม ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย ๑๘.๔๔ เท่ากับ ๕๒.๘๓% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๘.๑๒ เท่ากับ ๕๑.๗๗% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๕.๑๕ เท่ากับ ๔๓.๒๙% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในกรุงเทพฯมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๗.๒๑ ส่วนครูในภาคเหนือมีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๕.๑๖

สรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลเกือบทุกภาค ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์อังกฤษ ได้คะแนนเกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๑๒ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอน
ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๔

ตารางที่ ๑๔ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของ
ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๓๕ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็น ร้อยละ
เหนือ	๓๔	๑๕.๑๔	๕.๓๗	๔๓.๒๖
ตะวันออก- เฉียงเหนือ	๓๖	๑๖.๕๒	๕.๔๐	๔๖.๙๑
ใต้	๓๔	๑๗.๒๓	๕.๘๙	๔๙.๒๓
กลาง	๒๓	๑๖.๑๓	๗.๒๐	๔๖.๐๙
กทม.	๒๑	๑๗.๖๙	๖.๒๔	๕๐.๕๐
รวม	๑๕๘	๑๖.๕๑	๕.๗๘	๔๖.๘๙

จากตารางที่ ๑๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทำแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๔๑ จากคะแนนเต็ม ๓๕ คะแนน เท่ากับ ๔๖.๘๔% โดยมีการกระจายของคะแนน ๕.๗๘

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๑๗.๒๔ เท่ากับ ๔๙.๔๐% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๒๓ เท่ากับ ๔๙.๒๓% อันดับสาม ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๕๒ เท่ากับ ๔๖.๙๑% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖.๑๓ เท่ากับ ๔๖.๐๔% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๕.๑๔ เท่ากับ ๔๓.๒๖% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในภาคกลางมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๗.๒๐ ส่วนครูในภาคใต้มีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๔.๘๔

สรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ไม่สามารถทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์อังกฤษได้ถึง ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๑๓ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๕

ตารางที่ ๑๕ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของ
ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม ๓๕ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็นร้อยละ
เหนือ	๑๓๗	๑๘.๑๓	๕.๕๘	๕๑.๘๐
ตะวันออก - เฉียงเหนือ	๑๔๔	๑๕.๔๖	๕.๗๕	๔๔.๑๗
ใต้	๑๔๑	๑๗.๘๗	๕.๔๖	๕๑.๐๖
กลาง	๑๔๓	๑๘.๑๑	๕.๕๘	๕๑.๗๔
กทม.	๘๐	๑๘.๓๕	๖.๘๗	๕๒.๔๓
รวม	๖๕๐	๑๗.๔๔	๕.๗๘	๔๙.๘๗

จากตารางที่ ๑๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทำแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๔๔ จากคะแนนเต็ม ๓๕ คะแนน เท่ากับ ๔๙.๕๗% โดยมีการกระจายของคะแนน ๔.๗๔

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ๑๘.๓๕ เท่ากับ ๕๒.๔๓% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๘.๑๓ เท่ากับ ๕๑.๘๐% อันดับสาม ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย ๑๘.๑๑ เท่ากับ ๕๑.๗๔% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ย ๑๗.๘๗ เท่ากับ ๕๑.๐๖% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ย ๑๕.๔๖ เท่ากับ ๔๔.๑๗% สำหรับการกระจายของคะแนนนั้น ครูในกรุงเทพฯ มีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๖.๕๗ ส่วนครูในภาคใต้มีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๕.๔๖

สรุปได้ว่า เมื่อรวมครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์แล้ว ปรากฏว่า ครูในเกือบทุกภาค ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์อังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยเกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๑๔ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๖ และตารางที่ ๑๗

ตารางที่ ๑๖ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F-ratio
ระหว่างกลุ่ม	๘๐๗.๖๔	๔	๒๐๑.๙๑	๖.๐๙ **
ภายในกลุ่ม	๒๑, ๓๖๔.๗๑	๖๔๕	๓๓.๑๒	-
รวม	๒๒, ๑๗๒.๓๕	๖๔๙		

จากตารางที่ ๑๖ แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในแต่ละภาคเป็นรายคู่ โดยใช้ Least Significant Difference (LSD) ปรากฏผลเปรียบเทียบดังแสดงในตารางที่ ๑๗

ตารางที่ ๑๗ ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์
ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน
รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ โดยแสดงค่า LSD
ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑

ภาค	เหนือ	ตะวันออกเฉียงเหนือ	ใต้	กลาง	กทม .
จำนวนครู	๑๓๗	๑๔๙	๑๔๑	๑๔๓	๘๐
คะแนนเฉลี่ย	๑๘.๑๓	๑๕.๔๖	๑๗.๘๗	๑๘.๑๑	๑๘.๓๕
เหนือ	-	** ๑.๗๕	๑.๗๘	๑.๗๗	๒.๐๙
ตะวันออก- เฉียงเหนือ	-	-	** ๑.๗๔	** ๑.๗๓	** ๒.๐๕
ใต้	-	-	-	๑.๗๖	๒.๐๗
กลาง	-	-	-	-	๒.๐๗
กทม .	-	-	-	-	-

จากตารางที่ ๑๗ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบ-
ไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและ-
โรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ เป็นรายคู่ ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในทุกภาคแตกต่างกับ
คะแนนเฉลี่ยของครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนคู่อื่นๆ
ไม่แตกต่างกัน

๔.๑.๑๔ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษ ระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค และรวมทุกภาค ดังปรากฏในตารางที่ ๑๘

ตารางที่ ๑๘ เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคและรวมทุกภาค

ภาค	โรงเรียนรัฐบาล			โรงเรียนราษฎร์			ค่า Z
	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย	S.D	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย	S.D	
เหนือ	๑๐๒	๑๔.๑๖	๔.๑๖	๓๔	๑๕.๑๔	๔.๗๗	** ๓.๓๒
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๑๓	๑๕.๑๔	๕.๘๕	๓๖	๑๖.๔๒	๕.๕๐	-๑.๑๔
ใต้	๑๐๒	๑๘.๑๒	๕.๖๗	๓๔	๑๗.๒๓	๕.๘๕	๐.๙๖
กลาง	๑๒๐	๑๘.๕๔	๕.๑๗	๒๓	๑๖.๑๓	๗.๒๐	๐.๙๕
กทม.	๕๔	๑๘.๗๓	๗.๒๑	๒๑	๑๗.๒๔	๖.๒๕	๐.๘๗
รวม	๔๙๖	๑๗.๘๒	๕.๗๐	๑๕๔	๑๖.๔๑	๕.๗๘	** ๒.๖๕

จากตารางที่ ๑๔ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ โดยส่วนรวมแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค ปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์ ส่วนภาคอื่นๆ คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เป็นที่น่าสนใจที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลเล็กน้อย

๕.๑.๑๖ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบ
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในภาค
ต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๔

ตารางที่ ๑๔ คะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบ
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล
ในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ยรวม (คะแนนเต็ม ๘๐ คะแนน)	S.D	คะแนนที่คิดเป็น ร้อยละ
เหนือ	๑๐๒	๕๖.๖๗	๑๑.๗๑	๕๘.๓๔
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๑๓	๓๘.๖๕	๑๐.๓๓	๔๘.๓๖
ใต้	๑๐๒	๔๔.๑๔	๑๑.๗๑	๕๕.๑๘
กลาง	๑๒๐	๔๓.๙๕	๑๐.๓๔	๕๔.๘๕
กทม.	๕๙	๔๔.๒๗	๑๒.๑๐	๕๕.๓๔
รวม	๔๙๖	๔๓.๓๙	๑๑.๑๓	๕๔.๒๔

จากตารางที่ ๑๔ แสดงว่า เมื่อรวมคะแนนแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบ-
เสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลแล้ว
ปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลทำแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้าน ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๓.๓๔
จากคะแนนเต็มรวม ๘๐ คะแนน เท่ากับ ๕๔.๒๕% โดยมีการกระจายของคะแนนรวม ๑๑.๑๓

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ
ได้คะแนนเฉลี่ยรวมมากที่สุด คือ ๔๖.๖๗ เท่ากับ ๕๘.๓๔% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่
ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๔.๒๗ เท่ากับ ๕๕.๓๔% อันดับสาม ได้แก่ ครูในภาคใต้
ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๔.๑๔ เท่ากับ ๕๕.๑๘% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย
รวม ๔๓.๙๕ เท่ากับ ๕๔.๙๔% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้
คะแนนเฉลี่ยรวม ๓๘.๖๔ คิดเป็น ๔๘.๓๒% สำหรับการกระจายของคะแนนรวมนั้น ครูใน
กรุงเทพฯ มีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๑๒.๑๐ ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมี
การกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๑๐.๓๓

สรุปได้ว่า เมื่อรวมคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้านแล้ว ครูสอนภาษา-
อังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลเกือบทุกภาค ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
สามารถทำคะแนนเฉลี่ยรวมได้เกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๑๗ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบ
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ในภาค
ต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๒๐

ตารางที่ ๒๐ คะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบ
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์
ในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ยรวม (คะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็น ร้อยละ
เหนือ	๓๕	๓๘.๗๑	๙.๔๔	๔๘.๓๙
ตะวันออก- เฉียงเหนือ	๓๖	๔๐.๕๖	๑๑.๑๔	๕๐.๗๐
ใต้	๓๙	๓๙.๑๐	๘.๗๙	๔๘.๘๘
กลาง	๒๓	๓๘.๗๔	๑๔.๖๖	๔๘.๔๓
กทม.	๒๑	๔๑.๘๘	๑๑.๐๐	๕๒.๓๕
รวม	๑๕๔	๓๙.๖๙	๑๐.๗๑	๔๙.๖๑

จากตารางที่ ๒๐ แสดงว่า เมื่อรวมคะแนนแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบ-เสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์แล้ว ปรากฏว่า ครูในโรงเรียนราษฎร์ทำแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้าน ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๓๘.๖๕ จากคะแนนเต็มรวม ๕๐ คะแนน เท่ากับ ๕๕.๖๑% โดยมีการกระจายของคะแนนรวม ๑๐.๗๑

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยรวมมากที่สุด คือ ๔๑.๔๔ เท่ากับ ๕๒.๓๕% รองลงมา เป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๐.๕๖ เท่ากับ ๕๐.๗๐% อันดับสาม ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๓๘.๑๐ เท่ากับ ๔๘.๔๔% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๓๘.๗๔ เท่ากับ ๔๘.๔๓% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๓๘.๗๑ เท่ากับ ๔๘.๓๕% สำหรับการกระจายของคะแนนรวมนั้น ครูในภาคกลางมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด คือ ๑๔.๐๖ ส่วนครูในภาคเหนือมีการกระจายของคะแนนน้อยที่สุด คือ ๔.๔๔

สรุปได้ว่า เมื่อรวมคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้านแล้ว ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถทำคะแนนเฉลี่ยรวมได้เกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม ส่วนครูในภาคใต้ ภาคกลาง และภาคเหนือ ได้คะแนนเฉลี่ยรวมต่ำกว่า ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๑๘ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบ
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและ
โรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๒๑

ตารางที่ ๒๑ คะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบ
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล
และโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

ภาค	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ยรวม (คะแนนเต็ม ๘๐ คะแนน)	S.D	คะแนนคิดเป็น ร้อยละ
เหนือ	๑๓๗	๕๔.๖๕	๑๑.๖๗	๕๕.๘๐
ตะวันออก- เฉียงเหนือ	๑๔๙	๓๙.๑๕	๑๐.๕๒	๔๘.๙๓
ใต้	๑๔๑	๕๒.๗๕	๑๑.๑๘	๕๓.๔๔
กลาง	๑๔๓	๕๓.๑๑	๑๑.๑๓	๕๓.๘๙
กทม.	๘๐	๕๓.๗๕	๑๑.๘๓	๕๔.๗๔
รวม	๖๕๐	๕๒.๕๑	๑๑.๒๑	๕๓.๑๕

จากตารางที่ ๒๑ แสดงว่า เมื่อรวมคะแนนของแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของครูสอนภาษาอังกฤษทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์แล้วปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกัน ทำแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้าน ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๒.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๘๐ คะแนน เท่ากับ ๕๓.๑๔% โดยมีการกระจายของคะแนนรวม ๑๑.๒๑

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวมมากที่สุด คือ ๔๔.๖๔ จากคะแนนเต็ม ๘๐ คะแนน เท่ากับ ๕๕.๘๐% รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๓.๗๔ เท่ากับ ๕๔.๗๔% อันดับสาม ได้แก่ ครูในภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๓.๑๑ เท่ากับ ๕๓.๘๙% อันดับสี่ ได้แก่ ครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๒.๗๕ เท่ากับ ๕๓.๔๔% และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๓๙.๑๔ เท่ากับ ๔๘.๙๓% สำหรับการกระจายของคะแนนรวมนั้น ครูในกรุงเทพฯ มีการกระจายของคะแนนรวมมากที่สุด คือ ๑๑.๘๓ ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการกระจายของคะแนนรวมน้อยที่สุด คือ ๑๐.๕๒

สรุปได้ว่า เมื่อรวมคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้านแล้ว ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกันในเกือบทุกภาค ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือสามารถทำคะแนนเฉลี่ยรวมได้เกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม

๔.๑.๑๔ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ ๒๒ และตารางที่ ๒๓

ตารางที่ ๒๒ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F-ratio
ระหว่างกลุ่ม	๒,๔๗๓.๔๐	๔	๖๑๘.๓๕	๔.๙๒ **
ภายในกลุ่ม	๘๑,๐๐๙.๐๐	๖๔๕	๑๒๕.๕๙	-
รวม	๘๓,๔๘๒.๔๐	๖๔๙		

จากตารางที่ ๒๒ แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของครูสอนภาษาอังกฤษทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในภาคต่างๆ เป็นรายคู่ โดยวิธี Least Significant Difference (LSD) ปรากฏผลเปรียบเทียบดังแสดงในตารางที่ ๒๓

ตารางที่ ๒๓ ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในภาคต่างๆ โดยแสดงค่า LSD ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑

ภาค	เหนือ	ตะวันออกเฉียงเหนือ	ใต้	กลาง	กทม.
จำนวนครู	๑๓๗	๑๔๔	๑๔๑	๑๔๓	๘๐
คะแนนเฉลี่ย	๔๔.๖๔	๓๙.๑๔	๔๒.๓๔	๔๓.๑๑	๔๓.๓๔
เหนือ		** ๓.๔๖	๓.๔๖	๓.๔๔	๔.๐๖
ตะวันออก- เฉียงเหนือ			๓.๓๙*	๓.๓๙*	๓.๔๔**
ใต้				๓.๔๒	๔.๐๔
กลาง					๔.๐๓
กทม.					-

จากตารางที่ ๒๓ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ เป็นรายคู่ ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของครูในทุกภาคแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในภาคตะวันออก-เฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

๔.๑.๒๐ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคและรวมทุกภาค ดังปรากฏในตารางที่ ๒๔

ตารางที่ ๒๔ เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคและรวมทุกภาค

ภาค	โรงเรียนรัฐบาล			โรงเรียนราษฎร์			ค่า Z
	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย	S.D	จำนวนครู	คะแนนเฉลี่ย	S.D	
เหนือ	๑๐๒	๔๖.๖๗	๑๑.๗๑	๓๕	๓๘.๗๑	๙.๔๔	๔.๐๔**
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๑๓	๓๘.๖๙	๑๐.๓๓	๓๖	๔๐.๕๖	๑๑.๑๕	-๐.๘๙
ใต้	๑๐๒	๔๔.๑๔	๑๑.๗๑	๓๕	๓๙.๑๐	๘.๗๙	๒.๗๖**
กลาง	๑๒๐	๔๓.๙๕	๑๐.๓๔	๒๓	๓๘.๗๔	๑๔.๐๖	๑.๖๙
กทม.	๕๙	๔๔.๒๗	๑๒.๑๐	๒๑	๔๑.๙๐	๑๑.๐๐	๐.๘๓
รวม	๔๙๖	๔๓.๓๙	๑๑.๑๓	๑๔๔	๓๙.๖๙	๑๐.๗๑	๓.๗๑**

จากตารางที่ ๒๔ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์โดยส่วนรวมแล้ว ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในโรงเรียนราษฎร์

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค ปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือและภาคใต้มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์ ส่วนในภาคอื่นๆ คะแนนเฉลี่ยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เป็นที่น่าสนใจที่คะแนนเฉลี่ยรวมของครูในโรงเรียนราษฎร์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในโรงเรียนรัฐบาลเล็กน้อย

๔.๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

๔.๒.๑ ตอนที่ ๑ สถานภาพการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

๑. เพศ ดังแสดงในตารางที่ ๒๕ และตารางที่ ๒๖

ตารางที่ ๒๕ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล จำแนกตามเพศ

เพศ	เหนือ		ตะวันออกเฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	๑๑	๒.๒๒	๓๘	๗.๖๖	๑๓	๒.๖๒	๒๔	๔.๘๔	๑๑	๒.๒๒	๙๖	๑๙.๕๖
หญิง	๘๙	๑๗.๙๔	๗๕	๑๕.๑๒	๘๘	๑๗.๗๔	๙๔	๑๘.๙๔	๕๘	๙.๖๙	๒๙๔	๕๙.๔๔
ไม่ระบุ	๒	๐.๔๐	-	-	๑	๐.๒๐	๒	๐.๔๐	-	-	๕	๑.๐๐
รวม	๑๐๒	๒๐.๕๖	๑๑๓	๒๒.๗๘	๑๐๒	๒๐.๕๖	๑๒๐	๒๔.๑๙	๕๙	๑๑.๙๑	๔๙๖	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๕ จำนวนกลุ่มตัวอย่างครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล
 ที่ตอบแบบสอบถามรวม ๔๙๖ คน จำแนกเป็นเพศชาย ๙๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๕๖ และเพศ
 หญิง ๓๙๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๙.๔๔ เมื่อจำแนกเป็นภาค จำนวนกลุ่มตัวอย่างครูสอนภาษา-
 อังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล ภาคกลางมีจำนวนมากที่สุดรวม ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๑๙
 จำแนกเป็นเพศชาย ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๘๔ เพศหญิง ๙๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๙๕
 ไม่ระบุเพศ ๒ คน รองลงมา ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน ๑๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ
 ๒๒.๗๘ จำแนกเป็นเพศชาย ๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๖๖ และเพศหญิง ๗๕ คน คิดเป็นร้อยละ
 ๑๕.๑๒ ภาคเหนือจำนวน ๑๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๕๖ จำแนกเป็นเพศชาย ๑๑ คน
 คิดเป็นร้อยละ ๒.๒๒ เพศหญิง ๘๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๙๔ ไม่ระบุเพศ ๒ คน ภาคใต้
 จำนวน ๑๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๕๖ จำแนกเป็นเพศชาย ๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๖๒
 เพศหญิง ๘๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๗๔ ไม่ระบุเพศ ๑ คน ส่วนกรุงเทพมหานครมีผู้ตอบแบบสอบถาม
 น้อยที่สุด จำนวน ๕๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๘๑ จำแนกเป็นเพศชาย ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ
 ๒.๒๒ และเพศหญิง ๔๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๖๙

ตารางที่ ๒๖ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ จำแนกตามเพศ

เพศ	เหนือ		ตะวันออก - เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	๑๗	๑๑.๐๔	๗	๔.๕๕	๕	๕.๘๘	๓	๑.๙๕	๙	๕.๘๘	๔๕	๒๙.๒๒
หญิง	๑๘	๑๑.๖๕	๒๘	๑๘.๑๘	๓๐	๑๙.๔๘	๒๐	๑๒.๙๙	๑๒	๗.๗๙	๑๐๘	๗๐.๑๓
ไม่ระบุ	-	-	๑	๐.๖๕	๑	-	-	-	-	-	๑	๐.๖๕
รวม	๓๕	๒๒.๗๓	๓๖	๒๒.๓๘	๓๕	๒๕.๓๒	๒๓	๑๔.๙๔	๒๑	๑๓.๖๓	๑๕๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๖ จำนวนกลุ่มตัวอย่างครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ที่
 ตอบแบบสอบถามรวม ๑๕๔ คน จำแนกเป็นเพศชาย ๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๒๒ และเพศ-
 หญิง ๑๐๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๐.๗๗ เมื่อจำแนกเป็นภาค จำนวนกลุ่มตัวอย่างครูสอนภาษา
 ภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ ภาคใต้มีจำนวนมากที่สุดรวม ๓๙ คน คิดเป็นร้อยละ
 ๒๕.๓๒ จำแนกเป็นเพศชาย ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๘๕ และเพศหญิง ๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ
 ๑๙.๔๘ รองลงมา ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน ๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๓๘
 จำแนกเป็นเพศชาย ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๕๕ เพศหญิง ๒๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๑๘ และ
 ไม่ระบุเพศ ๑ คน ภาคเหนือจำนวน ๓๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๗๓ จำแนกเป็นเพศชาย
 ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๐๔ และเพศหญิงจำนวน ๑๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๖๙ ภาคกลาง
 จำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๙๔ จำแนกเป็นเพศชาย ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๙๕ และ
 เพศหญิง ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๙๙ ส่วนกรุงเทพมหานครมีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุดจำนวน
 ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๖๓ จำแนกเป็นเพศชาย ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๘๕ และเพศหญิง
 ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๗๘

๒. อายุ ดังแสดงในตารางที่ ๒๗ และตารางที่ ๒๘

ตารางที่ ๒๗ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล จำแนกตามอายุ

อายุ	เหนือ		ตะวันออก - เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๒๐-๒๔ ปี	๔	๐.๘๑	๑๘	๓.๖๓	๓	๐.๖๒	๑๒	๒.๔๑	๔	๐.๘๑	๔๑	๘.๒๘
๒๕-๒๙ ปี	๓๗	๗.๔๗	๕๒	๑๐.๕๐	๔๑	๘.๒๘	๕๘	๑๑.๗๒	๒๓	๔.๖๕	๒๑๑	๔๒.๖๒
๓๐-๓๔ ปี	๓๒	๖.๕๖	๓๑	๖.๒๖	๓๕	๗.๐๘	๒๘	๕.๖๖	๑๕	๓.๐๔	๑๔๙	๓๐.๑๐
๓๕-๓๙ ปี	๑๕	๓.๐๓	๕	๑.๐๑	๙	๑.๘๑	๘	๑.๖๒	๕	๑.๐๑	๔๒	๘.๕๘
๔๐-๔๔ ปี	๖	๑.๒๑	๓	๐.๖๑	๕	๐.๘๑	๖	๑.๒๑	๑	๐.๒๐	๒๐	๔.๐๔
๔๕-๔๙ ปี	๖	๑.๒๑	๒	๐.๔๑	๕	๑.๐๑	๕	๑.๐๑	๖	๑.๒๑	๒๔	๔.๘๕
๕๐ ปีขึ้นไป	๑	๐.๒๐	๒	๐.๔๑	๑	๐.๒๐	๓	๐.๖๒	๑	๐.๒๐	๘	๑.๖๓
รวม	๑๐๑	๒๐.๓๔	๑๑๓	๒๒.๘๓	๑๓๒	๒๐.๖๑	๑๒๐	๒๔.๒๔	๕๙	๑๑.๙๒	๕๙๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๒๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๖๒ มีอายุระหว่าง ๒๕-๒๙ ปี รองลงมาจำนวน ๑๔๔ คน
คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๑๐ มีอายุระหว่าง ๓๐-๓๔ ปี และมีครูจำนวนน้อยเพียง ๘ คน คิดเป็น-
ร้อยละ ๑.๖๓ ที่มีอายุ ๔๐ ปีขึ้นไป

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค
ส่วนใหญ่มีอายุเช่นเดียวกับส่วนรวม คือ ระหว่าง ๒๕-๒๙ ปี รองลงมา คือ อายุระหว่าง
๓๐-๓๔ ปี ส่วนครูที่มีอายุ ๔๐ ปีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด

ตารางที่ ๒๔ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ จำแนกตามอายุ

อายุ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า ๒๐ ปี	-	-	๑	๐.๖๕	-	-	-	-	-	-	๑	๐.๖๕
๒๐-๒๔ ปี	๗	๔.๕๕	๘	๕.๒๐	๕	๓.๒๕	๗	๔.๕๕	๕	๓.๒๕	๓๒	๒๐.๗๗
๒๕-๒๙ ปี	๑๑	๗.๑๔	๑๓	๘.๕๕	๒๑	๑๓.๖๒	๘	๕.๒๐	๘	๕.๒๐	๖๑	๓๙.๖๐
๓๐-๓๔ ปี	๘	๕.๒๐	๑๐	๖.๕๕	๕	๓.๒๕	๓	๑.๙๕	๖	๓.๙๐	๓๖	๒๓.๓๘
๓๕-๓๙ ปี	๖	๓.๙๐	-	-	๑	๐.๖๕	๒	๑.๓๐	๑	๐.๖๕	๑๐	๖.๕๐
๔๐-๔๔ ปี	๒	๑.๓๐	๓	๑.๙๕	-	-	-	-	-	-	๕	๓.๒๕
๔๕-๔๙ ปี	๑	๐.๖๕	-	-	๑	๐.๖๕	๒	๑.๓๐	๑	๐.๖๕	๕	๓.๒๕
๕๐ขึ้นไป	-	-	๑	๐.๖๕	๒	๑.๓๐	๑	๐.๖๕	-	-	๔	๒.๖๐
รวม	๓๕	๒๒.๗๓	๓๖	๒๓.๓๘	๓๙	๒๕.๓๐	๒๓	๑๔.๙๕	๒๑	๑๓.๖๕	๑๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๘ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๖๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๖๐ มีอายุระหว่าง ๒๕-๒๙ ปี รองลงมาจำนวน ๓๖ คน
คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๓๔ มีอายุระหว่าง ๓๐-๓๔ ปี ส่วนครูที่มีอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี มีเพียง ๑ คน
คิดเป็นร้อยละ ๐.๖๕ และครูที่มีอายุ ๕๐ ปีขึ้นไป มีจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๖๐

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค
ส่วนใหญ่มีอายุเช่นเดียวกับส่วนรวม คือ ระหว่าง ๒๕-๒๙ ปี รองลงมา คือ อายุระหว่าง
๓๐-๓๔ ปี ยกเว้นภาคกลาง ที่มีครูอายุระหว่าง ๒๐-๒๔ ปี จำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๔๔
ส่วนครูที่มีอายุ ๓๐-๓๔ ปี มีเพียง ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๘๕ สำหรับครูที่มีอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี
จำนวน ๑ คนนั้น อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และครูที่มีอายุ ๕๐ ปีขึ้นไป อยู่ในภาคใต้
๒ คน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลาง ภาคละ ๑ คน

๓) ๖๒๒ แสดงในตารางที่ ๒๔ และตารางที่ ๓๐

ตารางที่ ๒๔ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล จำแนกตามวุฒิ

วุฒิ	เหนือ		ตะวันออกเฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑๑	๒.๒	๓๐	๖.๑	๑๔	๓.๑	๔	๑.๘	๔	๐.๘	๖๔	๑๔.๑๑
ปริญญาตรี	๘๕	๑๗.๖๓๔	๗๓	๒๐.๕๔๖	๘๑	๑๖.๕๖	๑๐๒	๒๐.๘๔๕	๕๑	๑๐.๕๒๗	๓๔๒	๘๐.๑๖
ประกาศนียบัตร - บัณฑิต	๔	๐.๘๒๒	๖	๑.๖๒๒	๗	๐.๒๖๐	๔	๑.๒๒๒	-	-	๒๐	๔.๐๔
ปริญญาโท	-	-	๓	๐.๖๒๒	๑	๐.๒๒๐	-	-	๒	๐.๔๑๑	๖	๑.๒๒๓
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	-	-	-	-	-	-	๒	๐.๔๑๑	๒	๐.๔๑๑
รวม	๑๐๐	๒๐.๕	๑๑๒	๒๒.๕	๑๐๑	๒๐.๗	๑๑๗	๒๓.๕	๕๕	๑๒.๑	๔๘๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๓๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๑๖ มีวุฒิปริญญาตรี รองลงมาจำนวน ๖๔ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๑๔.๑๑ มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และมีครูเพียง ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๔๑ ที่มีวุฒิ-
สูงกว่าปริญญาโท

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค
ส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี และรองลงมาวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเช่นเดียวกับส่วนรวม ส่วนครูที่มี
วุฒิสสูงกว่าปริญญาโท จำนวน ๒ คนนั้น อยู่ในกรุงเทพฯ

ตารางที่ ๓๐ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ จำนวนตามวุฒิ

วุฒิ	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑๒	๗.๗๔	๒๑	๑๓.๖๕	๑๔	๘.๐๔	๖	๓.๕๐	๔	๕.๑๔	๖๑	๓๘.๖๑
ปริญญาตรี	๑๘	๑๑.๖๔	๑๓	๘.๔๔	๑๘	๑๑.๖๔	๑๗	๑๑.๐๕	๑๓	๘.๔๔	๗๔	๔๖.๓๐
ประกาศนียบัตรบัณฑิต	๓	๑.๘๕	๒	๑.๓๐	๖	๓.๘๔	-	-	-	-	๑๑	๗.๑๔
ปริญญาโท	๒	๑.๓๐	-	-	๑	๐.๖๕	-	-	-	-	๓	๑.๘๕
รวม	๓๕	๒๒.๗๓	๓๖	๒๓.๓๘	๓๘	๒๔.๓๒	๒๓	๑๔.๔๔	๒๑	๑๓.๖๓	๑๔๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๓๐ มีวุฒิปริญญาตรี รองลงมาจำนวน ๖๑ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๓๙.๖๑ มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาโท มีจำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ
๑.๙๕ และไม่มีครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาโท

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์เกือบทุก-
ภาค ส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี รองลงมา มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ที่ครูส่วนใหญ่ จำนวน ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๖๔ มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และรองลงมา
จำนวน ๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๕๔ มีวุฒิปริญญาตรี สำหรับครูที่มีวุฒิปริญญาโทนั้น อยู่ใน
ภาคเหนือ ๒ คน และภาคใต้ ๑ คน

๔) ตำแหน่งภายในโรงเรียน ดังแสดงในตารางที่ ๓๑ และตารางที่ ๓๒

ตารางที่ ๓๑ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล จำแนกตามตำแหน่ง

ภายในโรงเรียน (ตอบได้หลายคำตอบ)

ตำแหน่งภายในโรงเรียน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	๖๗	๗.๐๕	๗๒	๗.๕๘	๗๔	๗.๗๔	๘๘	๙.๒๖	๓๕	๓.๖๔	๓๓๖	๓๕.๖๗
อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ และสอนวิชาอื่นด้วย	๒๐	๒.๑๑	๒๘	๒.๙๕	๑๖	๑.๖๘	๔๒	๔.๔๒	๑๖	๑.๖๘	๑๒๖	๑๓.๘๔
อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ และทำหน้าที่บริหารอื่นๆด้วย	๑๔	๒	๒๐	๒.๑๑	๑๔	๑.๔๗	๓๑	๓.๒๖	๘	๐.๘๔	๙๒	๙.๖๘
อาจารย์ประจำชั้น	๖๑	๖.๔๒	๗๐	๗.๓๗	๖๘	๗.๑๖	๘๓	๘.๗๓	๔๗	๔.๙๕	๓๒๔	๓๔.๖๕
หัวหน้าส่วหรือหัวหน้าหมวด หรือหัวหน้าฝ่ายวิชาภาษา- อังกฤษ	๗	๐.๗๔	๑๐	๑.๐๕	๒	๐.๒๑	๑๐	๑.๐๕	๒	๐.๒๑	๓๑	๓.๒๖
ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชา- การ	๑	๐.๑๑	๑	๐.๑๑	๑	๐.๑๑	๒	๐.๒๑	๓	๐.๓๑	๘	๐.๘๔
อื่นๆ	๕	๐.๕๒	๘	๐.๘๔	๑๑	๑.๑๖	๘	๐.๘๔	-	-	๓๒	๓.๓๗
รวม	๑๘๐	๑๘.๙๕	๒๐๕	๒๒.๐๑	๑๘๖	๑๙.๕๘	๒๖๔	๒๗.๗๘	๑๑๑	๑๑.๖๘	๙๕๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๓๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๓๗ มีตำแหน่งเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว
รองลงมา จำนวน ๓๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๖๓ เป็นอาจารย์ประจำชั้นด้วย สำหรับ
อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ และสอนวิชาอื่นด้วย มีจำนวน ๑๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๘๔

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลเกือบทุก-
ภาค ส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว รองลงมาเป็นอาจารย์ประจำ-
ชั้นด้วย ยกเว้นกรุงเทพมหานครที่ครูสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ ๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๕๕ เป็น
อาจารย์ประจำชั้นด้วย และรองลงมา จำนวน ๓๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๖๕ มีตำแหน่งเป็น
อาจารย์สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว สำหรับอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษและสอนวิชาอื่นด้วย
ในทุกภาคมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ ๓

ตารางที่ ๓๒ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ จำแนกตามตำแหน่ง
ภายในโรงเรียน (ตอบได้หลายคำตอบ)

ตำแหน่งภายในโรงเรียน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กรม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	๑๓	๕.๗๒	๒๐	๙.๕๕	๒๕	๙.๕๗	๑๔	๕.๓๐	๖	๒.๒๘	๙๘	๒๙.๕๕
อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ และสอนวิชาอื่นด้วย	๑๓	๕.๙๒	๑๒	๕.๕๕	๑๐	๓.๘๐	๖	๒.๒๗	๕	๑.๙๐	๔๖	๑๓.๕๓
อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ และทำหน้าที่บริหารอื่นๆ	๗	๒.๖๕	๗	๒.๖๕	๕	๑.๙๐	๖	๒.๒๘	๒	๐.๗๕	๒๗	๑๖.๒๓
อาจารย์ประจำชั้น	๑๗	๖.๕๔	๒๗	๑๐.๒๓	๒๒	๘.๓๓	๑๕	๕.๖๘	๑๓	๔.๙๓	๙๕	๒๕.๖๑
หัวหน้าฝ่ายหรือหัวหน้า หมวดหรือหัวหน้าฝ่ายวิชา- ภาษาอังกฤษ	๔	๑.๕๑	๔	๑.๕๑	๒	๐.๗๕	๓	๑.๑๕	๓	๑.๑๕	๑๖	๖.๐๕
ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ฝ่ายวิชาการ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
อื่นๆ	๒	๐.๗๕	๑	๐.๓๘	-	-	-	-	-	-	๓	๑.๑๓
รวม	๕๖	๒๑.๑๕	๗๑	๒๖.๘๙	๖๕	๒๔.๒๕	๔๕	๑๖.๖๗	๒๙	๑๑.๐๐	๒๖๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๖๑ มีตำแหน่งเป็นอาจารย์ประจำชั้นด้วย รองลงมา
จำนวน ๗๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๕๕ เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว ส่วนอาจารย์
สอนภาษาอังกฤษและสอนวิชาอื่นด้วย มีจำนวน ๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๔๓

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์เกือบทุก-
ภาค ส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นอาจารย์ประจำชั้นด้วย รองลงมาเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ
อย่างเดียว ยกเว้นภาคใต้ที่ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จำนวน ๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๔๗
มีตำแหน่งเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว รองลงมา จำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ
๘.๓๓ เป็นอาจารย์ประจำชั้นด้วย ส่วนอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นด้วยในทุกภาค
มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ ๓

๕) วิชาที่สอน ตั้งแสดงในตารางที่ ๓๓ และตารางที่ ๓๔

ตารางที่ ๓๓ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล จำแนกตามวิชาที่สอน

วิชาที่สอน	เหนือ		ตะวันออก-ใต้		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	๗๕	๑๕.๒๘	๘๕	๑๗.๓๑	๘๓	๑๖.๘๐	๘๗	๑๗.๗๒	๔๑	๘.๓๕	๓๓๑	๗๕.๕๖
ภาษาอังกฤษและวิชา- อื่นอีก ๑ วิชา	๑๔	๓.๘๗	๒๔	๕.๘๘	๑๘	๓.๖๗	๒๕	๕.๐๘	๑๕	๓.๐๖	๑๐๑	๒๐.๕๗
ภาษาอังกฤษและวิชา- อื่นมากกว่า ๑ วิชา	๖	๑.๒๒	๔	๐.๘๑	๑	๐.๒๐	๖	๑.๒๓	๒	๐.๔๑	๑๔	๓.๘๗
รวม	๑๐๐	๒๐.๓๗	๑๑๓	๒๓.๐๐	๑๐๒	๒๐.๗๗	๑๑๘	๒๔.๐๔	๕๘	๑๑.๘๒	๔๔๑	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๓๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๕๖ สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว รองลงมา จำนวน
๑๐๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๕๗ สอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นอีก ๑ วิชา ส่วนครูที่สอนภาษา
อังกฤษและวิชาอื่นมากกว่า ๑ วิชา มีจำนวน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๘๗

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค
ส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว เช่นเดียวกับส่วนรวม รองลงมาสอนภาษาอังกฤษและวิชา
อื่นอีก ๑ วิชา และมีครูเป็นจำนวนน้อยที่สอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นมากกว่า ๑ วิชา

ตารางที่ ๓๔ จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ จำแนกตามวิชาที่สอน

วิชาที่สอน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	๒๒	๑๔.๕๗	๒๐	๑๓.๒๕	๒๖	๑๗.๒๒	๑๕	๙.๙๔	๑๒	๗.๙๔	๙๕	๖๒.๙๑
ภาษาอังกฤษและวิชาอื่น อีก ๑ วิชา	๖	๓.๙๗	๑๓	๘.๖๑	๘	๕.๓๐	๕	๓.๓๑	๗	๔.๖๔	๓๙	๒๕.๘๓
ภาษาอังกฤษและวิชาอื่น มากกว่า ๑ วิชา	๖	๓.๙๗	๓	๑.๙๙	๕	๓.๓๑	๑	๐.๖๖	๒	๑.๓๓	๑๗	๑๑.๒๖
รวม	๓๔	๒๒.๕๑	๓๖	๒๓.๘๔	๓๙	๒๕.๘๓	๒๑	๑๓.๙๑	๒๑	๑๓.๙๑	๑๕๑	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๕๑ สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว รองลงมา จำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๘๓ สอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นอีก ๑ วิชา ส่วนครูที่สอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นมากกว่า ๑ วิชา มีจำนวน ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๒๖

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว เช่นเดียวกับส่วนรวม รองลงมา สอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นอีก ๑ วิชา และมีครูเป็นจำนวนน้อยที่สอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นมากกว่า ๑ วิชา ยกเว้นภาคเหนือที่ครูสอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นอีก ๑ วิชา กับครูที่สอนภาษาอังกฤษและวิชาอื่นมากกว่า ๑ วิชา มีจำนวนเท่ากัน คือ ๖ คน

๖) จำนวนคาบที่สอนต่อหนึ่งสัปดาห์ ดังแสดงในตารางที่ ๓๕ และตารางที่ ๓๖

ตารางที่ ๓๕ จำนวนคาบที่สอนต่อหนึ่งสัปดาห์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

จำนวนคาบที่สอนต่อหนึ่งสัปดาห์	เหนือ		ตะวันออกเฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า ๖ คาบ	๒	๐.๔๐	๒	๐.๔๐	๑	๐.๒	๒	๐.๔๐	-	-	๗	๑.๔๐
๖-๑๒ คาบ	๙	๑.๘๓	๗	๑.๔๒	๖	๑.๒๒	๕	๑.๐๒	๓	๐.๖๐	๓๐	๖.๐๙
๑๓-๑๘ คาบ	๕๕	๑๑.๑๖	๕๒	๑๐.๕๕	๖๑	๑๒.๓๗	๗๑	๑๔.๔๐	๕๒	๙.๕๒	๒๘๖	๕๗.๐๐
มากกว่า ๑๘ คาบ	๓๕	๗.๑๐	๕๒	๑๐.๕๕	๓๔	๖.๙๐	๕๑	๙.๓๖	๑๓	๒.๖๔	๑๗๕	๓๕.๕๑
รวม	๑๐๑	๒๐.๔๙	๑๑๓	๒๒.๙๒	๑๐๒	๒๐.๖๙	๑๑๙	๒๔.๑๔	๕๘	๑๑.๗๖	๕๙๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๒๘๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๐๐ สอน ๑๓-๑๔ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์ รองลงมา
จำนวน ๑๗๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๕๑ สอนมากกว่า ๑๔ คาบ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลเกือบทุกภาค
ส่วนใหญ่สอน ๑๓-๑๔ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์ รองลงมา สอนมากกว่า ๑๔ คาบ เช่นเดียวกับส่วน-
รวม ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีจำนวนครูที่สอน ๑๓-๑๔ คาบ เท่ากับจำนวนครูที่สอน
มากกว่า ๑๔ คาบ คือ ๕๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๕ เท่ากัน

ตารางที่ ๓๖ จำนวนคาบที่สอนต่อหนึ่งสัปดาห์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

จำนวนคาบที่สอนต่อหนึ่งสัปดาห์	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า ๖ คาบ	๔	๒.๖๗	-	-	-	-	-	-	-	-	๔	๒.๖๗
๖-๑๒ คาบ	๒	๑.๓๓	-	-	-	-	-	-	-	-	๒	๑.๓๓
๑๓-๑๘ คาบ	๑๓	๘.๖๗	๑๒	๗.๔๔	๑๕	๑๐.๐๐	๗	๔.๖๗	๔	๒.๐๐	๔๖	๓๗.๓๓
มากกว่า ๑๘ คาบ	๑๕	๑๐.๐๐	๒๓	๑๕.๕๕	๒๔	๑๖.๐๐	๑๕	๙.๓๔	๑๒	๘.๐๐	๘๘	๕๕.๖๗
รวม	๓๕	๒๒.๖๗	๓๕	๒๓.๓๓	๓๔	๒๖.๐๐	๒๑	๑๔.๐๐	๒๑	๑๔.๐๐	๑๕๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๖ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๖๗ สอนมากกว่า ๑๘ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์ รองลงมา จำนวน ๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๓๓ สอน ๑๓-๑๘ คาบ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่สอนมากกว่า ๑๘ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์ รองลงมาสอน ๑๓-๑๘ คาบ เช่นเดียวกับส่วนรวม

๗) ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตารางที่ ๓๗ และตารางที่ ๓๘

ตารางที่ ๓๗ ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

ประสบการณ์ในการ สอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า ๑ ปี	๕	๑.๐๑	๘	๑.๖๒	๔	๐.๘๑	๔	๑.๘๒	๓	๐.๖๒	๒๔	๕.๘๘
๑-๕ ปี	๓๖	๗.๓๐	๖๒	๑๒.๕๘	๓๔	๖.๘๐	๖๑	๑๒.๓๗	๒๒	๔.๕๖	๒๑๕	๔๓.๖๑
๖-๑๐ ปี	๓๑	๖.๒๕	๓๓	๖.๖๕	๔๓	๘.๗๒	๓๖	๗.๓๐	๒๐	๔.๐๖	๑๖๓	๓๓.๐๖
มากกว่า ๑๐ ปี	๒๔	๕.๘๘	๑๐	๒.๐๓	๒๑	๔.๒๖	๑๓	๒.๖๔	๑๓	๒.๖๔	๘๖	๑๗.๕๔
รวม	๑๐๑	๒๐.๕๘	๑๑๓	๒๒.๕๒	๑๐๒	๒๐.๖๕	๑๑๕	๒๔.๑๓	๕๘	๑๑.๗๘	๔๕๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๒๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๖๑ มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษแล้ว ๑-๕ ปี
รองลงมา จำนวน ๑๖๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๐๖ มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ
มาแล้ว ๖-๑๐ ปี

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลเกือบทุกภาค
ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๑-๕ ปี รองลงมา มีประสบการณ์ในการ
สอนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๖-๑๐ ปี เช่นเดียวกับส่วนรวม ยกเว้นภาคใต้ที่ครูสอนภาษาอังกฤษ
ส่วนใหญ่ จำนวน ๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๗๒ มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษมาแล้ว
๖-๑๐ ปี และรองลงมา จำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๘๐ มีประสบการณ์ในการสอนภาษา
อังกฤษมาแล้ว ๑-๕ ปี

ตารางที่ ๓๘ ประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ประสิทธิภาพการ สอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า ๑ ปี	๓	๑.๔๗	๔	๓.๒๔	๗	๔.๖๐	๒	๑.๓๒	๑	๐.๖๖	๑๔	๑๑.๔๔
๑-๕ ปี	๒๓	๑๕.๑๓	๒๐	๑๓.๑๖	๑๘	๑๑.๔๔	๑๕	๙.๘๗	๑๒	๗.๘๔	๘๘	๕๗.๘๔
๖-๑๐ ปี	๕	๓.๒๔	๙	๕.๘๒	๙	๕.๘๒	๔	๒.๖๔	๘	๕.๒๖	๓๕	๒๗.๐๓
มากกว่า ๑๐ ปี	๓	๑.๙๗	๒	๑.๓๒	๕	๓.๒๔	๑	๐.๖๖	-	-	๑๑	๗.๒๔
รวม	๓๔	๒๒.๓๖	๓๖	๒๓.๖๔	๓๙	๒๔.๖๔	๒๒	๑๔.๔๔	๒๑	๑๓.๘๑	๑๕๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๘ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๘๔ มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษแล้ว ๑-๕ ปี รองลงมา จำนวน ๓๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๐๓ มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๖-๑๐ ปี

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๑-๕ ปี รองลงมามีประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๖-๑๐ ปี เช่นเดียวกับส่วนรวม

๔) ระดับของชั้นเรียนที่สอน ดังแสดงในตารางที่ ๓๔ และตารางที่ ๔๐

ตารางที่ ๓๔ ระดับของชั้นเรียนที่สอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

ระดับของชั้นเรียนที่สอน	เหนือ		ระดับนอก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น	๒	๐.๔๑	๔	๐.๘๒	-	-	๓	๐.๖๒	๓	๐.๖๒	๑๒	๒.๔๗
มัธยมศึกษาตอนต้นอย่างเทียบ	๖๒	๑๒.๗๐	๖๕	๑๔.๑๕	๖๓	๑๒.๔๑	๘๓	๑๗.๐๑	๔๓	๘.๘๑	๓๒๐	๖๕.๕๗
มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย	๓๔	๖.๘๖	๔๐	๘.๑๔	๓๘	๗.๗๔	๓๓	๖.๗๖	๑๑	๒.๒๖	๑๕๖	๓๑.๕๖
รวม	๔๔	๒๐.๐๗	๑๑๓	๒๓.๑๔	๑๐๑	๒๐.๗๐	๑๑๙	๒๔.๓๔	๕๗	๑๑.๖๔	๔๘๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๓๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๕๗ สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างเทียบ รองลงมา จำนวน ๑๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๕๖ สอนทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนครูที่สอนทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น มีเพียงจำนวนน้อย ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๔๗

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค ส่วนใหญ่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างเทียบ และรองลงมา สอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนครูที่สอนทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวนน้อย

ตารางที่ ๔๐ ระดับของชั้นเรียนที่สอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับของชั้นเรียนที่สอน												
ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น	๗	๔.๖๔	๔	๒.๖๕	๖	๓.๘๗	๖	๓.๘๗	๔	๒.๖๕	๒๗	๑๗.๘๘
มัธยมศึกษาตอนต้น อย่างเดียว	๒๒	๑๔.๕๗	๒๗	๑๗.๘๘	๒๔	๑๕.๒๑	๑๒	๗.๕๔	๑๐	๖.๖๒	๑๐๐	๖๖.๒๓
มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย	๕	๓.๓๑	๕	๓.๓๑	๔	๒.๖๕	๓	๑.๙๘	๗	๔.๖๔	๒๕	๑๕.๘๕
รวม	๓๔	๒๒.๕๒	๓๖	๒๓.๘๔	๓๔	๒๑.๘๓	๒๑	๑๓.๕๐	๒๑	๑๓.๕๑	๑๕๑	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๑๐๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๒๓ สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างเดียว รองลงมา
จำนวน ๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๘๘ สอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วน-
ครูที่สอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ
๑๕.๘๘

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค
ส่วนใหญ่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอย่าง เดียว สำหรับลำดับรองลงมานั้น ในแต่ละภาคมี-
จำนวนแตกต่างกัน คือ ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง มีจำนวนครูที่สอนในระดับประถมศึกษา
และมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่าจำนวนครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอน-
ปลาย แต่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกรุง เทพามีจำนวนครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
และมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่าจำนวนครูที่สอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น

๔) เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตารางที่ ๔๑ และตารางที่ ๔๒

ตารางที่ ๔๑ เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

(ตอบได้หลายคำตอบ)

เหตุผลในการสอน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ได้รับมอบหมายให้สอนวิชานี้	๔๑	๔.๒๖	๕๓	๕.๕๓	๔๒	๔.๓๔	๗๔	๖.๒๗	๒๒	๑.๘๔	๒๔๓	๒๑.๑๔
ได้ศึกษาริชาโนมาโดยเฉพาะ	๗๗	๖.๔๓	๗๗	๖.๔๓	๗๓	๖.๑๐	๘๖	๗.๑๕	๓๖	๓.๐๑	๓๔๔	๒๙.๑๖
สมัครใจที่จะสอนวิชานี้	๖๐	๕.๐๒	๕๔	๔.๖๐	๕๔	๔.๖๐	๕๔	๔.๕๑	๓๑	๒.๕๔	๒๕๕	๒๑.๓๑
มีความถนัดในการสอนวิชานี้	๖๓	๕.๒๖	๕๕	๔.๖๐	๕๐	๔.๑๘	๕๔	๔.๕๑	๒๕	๒.๐๕	๒๕๗	๒๑.๖๔
ต้องการหาประสบการณ์	๒๓	๑.๙๒	๒๑	๑.๗๖	๒๐	๑.๖๗	๑๓	๑.๐๙	๔	๐.๓๕	๘๖	๗.๑๔
สอนแทนชั่วคราว	-	-	๑	๐.๐๘	-	-	๒	๐.๑๖	๑	๐.๐๘	๔	๐.๓๒
อื่นๆ	๑	๐.๐๘	-	-	๑	๐.๐๘	-	-	๑	๐.๐๘	๓	๐.๒๕
รวม	๒๗๕	๒๒.๙๗	๒๖๒	๒๑.๙๐	๒๕๑	๒๐.๙๗	๒๘๔	๒๓.๗๓	๑๒๕	๑๐.๔๓	๑,๑๙๗	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน จำนวน ๓๔๔ คน สอนภาษาอังกฤษเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ เหตุผลรองลงมาเรียงตามลำดับ ได้แก่ สมัยใจที่จะสอน (๒๕๕ คน) ใ้รับมอบหมายให้สอน (๒๕๓ คน) มีความถนัดในการสอนวิชานี้ (๒๔๗ คน) ต้องการหาประสบการณ์ (๔๖ คน) สอนแทนชั่วคราว (๔ คน) และอื่นๆ (๓ คน)

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค ส่วนใหญ่ให้เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษเป็นอันดับหนึ่งตรงกัน กล่าวคือ ได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ ส่วนเหตุผลรองลงมานั้น ครูในแต่ละภาคให้เหตุผลเรียงลำดับแตกต่างกันแต่ใกล้เคียงกัน นั่นคือครูในภาคเหนือให้เหตุผลเรียงลำดับดังนี้ มีความถนัดในการสอนวิชานี้ สมัยใจที่จะสอน ใ้รับมอบหมายให้สอน ต้องการหาประสบการณ์ และอื่นๆ ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เหตุผลเรียงลำดับดังนี้ สมัยใจที่จะสอน มีจำนวนเท่ากับมีความถนัดในการสอนวิชานี้ รองลงมา ได้แก่ ใ้รับมอบหมายให้สอน ต้องการหาประสบการณ์และสอนแทนชั่วคราว ครูในภาคใต้ให้เหตุผลเรียงลำดับดังนี้ สมัยใจที่จะสอน ใ้รับมอบหมายให้สอน มีความถนัดในการสอนวิชานี้ ต้องการหาประสบการณ์ และอื่นๆ ครูในภาคกลางให้เหตุผลเรียงลำดับดังนี้ ใ้รับมอบหมายให้สอน สมัยใจที่จะสอน มีจำนวนเท่ากับมีความถนัดในการสอนวิชานี้ รองลงมา ได้แก่ ต้องการหาประสบการณ์และสอนแทนชั่วคราว ครูในกรุงเทพฯให้เหตุผลเรียงลำดับดังนี้ สมัยใจที่จะสอน มีความถนัดในการสอนวิชานี้ ใ้รับมอบหมายให้สอน ต้องการหาประสบการณ์ และอื่นๆ

สรุปว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในแต่ละภาคให้เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ สอนเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ สมัยใจที่จะสอน มีความถนัดในการสอนวิชานี้ ใ้รับมอบหมายให้สอน ส่วนสาเหตุที่สอนเพราะต้องการหาประสบการณ์นั้น จำนวนครูในแต่ละภาคที่ตอบน้อยกว่าจำนวนครูที่ตอบเหตุผลในข้ออื่นๆ ที่กล่าวมาแล้ว

สำหรับเหตุผลอื่นๆ ที่ครูต้องสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูจำนวน ๓ คน ตอบอย่างเดียวกันว่า เป็นเพราะจำนวนครูไม่เพียงพอ

ตารางที่ ๔๒ เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

เหตุผลในการสอน	เหนือ		ตระหนัก- เนื่องเหนือ		ใต้		กลาง		กม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ได้รับมอบหมาย ให้สอนวิชานี้	๒๐	๔.๘๗	๒๑	๕.๑๑	๒๓	๕.๖๐	๑๗	๔.๑๔	๑๖	๓.๘๔	๔๗	๒๓.๖๑
ได้ศึกษาวิชาใหม่ โดยเฉพาะ	๓๑	๕.๑๑	๒๑	๕.๑๑	๒๘	๖.๘๑	๑๐	๒.๔๓	๑๕	๓.๖๕	๘๕	๒๓.๑๑
สมัครใจที่จะสอนวิชานี้	๒๐	๔.๘๗	๒๐	๔.๘๗	๒๖	๖.๓๓	๑๓	๓.๑๖	๑๒	๒.๙๑	๔๑	๒๒.๑๔
มีความถนัด ในการสอนวิชานี้	๑๕	๓.๖๕	๒๐	๕.๘๗	๑๗	๔.๑๔	๑๒	๒.๙๒	๘	๑.๙๔	๗๒	๑๗.๕๒
ต้องการหาประสบการณ์	๑๒	๒.๙๒	๒๕	๖.๐๘	๖	๑.๔๖	๖	๑.๔๖	๕	๑.๒๒	๔๔	๑๓.๑๔
สอนแทนชั่วคราว	๑	๐.๒๕	-	-	๑	๐.๒๕	-	-	-	-	๒	๐.๔๘
รวม	๘๘	๒๑.๖๖	๑๐๗	๒๖.๐๔	๑๐๑	๒๔.๕๘	๕๘	๑๔.๑๑	๕๖	๑๓.๖๑	๔๑๑	๑๐๖.๐๐

จากตารางที่ ๔๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ (๔๗ คน) สอนภาษาอังกฤษเพราะได้รับมอบหมายให้สอนวิชานี้ เหตุผลรองลงมา ได้แก่ สอนเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ (๔๔ คน) สนุกใจที่จะสอน (๔๑ คน) มีความถนัดในการสอนวิชานี้ (๓๖ คน) ต้องการหาประสบการณ์ (๔๔ คน) และสอนแทนชั่วคราว (๒ คน)

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์แต่ละภาค ให้เหตุผลเรียงลำดับแตกต่างกัน กล่าวคือ ครูในภาคเหนือให้เหตุผลว่า สอนภาษาอังกฤษเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสองมีจำนวนเท่ากัน คือ ได้รับมอบหมายให้สอนวิชานี้และสนุกใจที่จะสอน ส่วนเหตุผลรองลงมา ได้แก่ มีความถนัดในการสอนวิชานี้ ต้องการหาประสบการณ์และสอนแทนชั่วคราวตามลำดับ

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เหตุผลว่า สอนภาษาอังกฤษเพราะต้องการหาประสบการณ์เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสองมีจำนวนเท่ากัน คือ ได้รับมอบหมายให้สอนและสอนเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ ส่วนเหตุผลรองลงมา ได้แก่ สนุกใจที่จะสอนและมีความถนัดในการสอนวิชานี้

ครูในภาคใต้ให้เหตุผลว่า สอนภาษาอังกฤษเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ สนุกใจที่จะสอน ได้รับมอบหมายให้สอน มีความถนัดในการสอนวิชานี้ ต้องการหาประสบการณ์และสอนแทนชั่วคราวตามลำดับ

ครูในภาคกลางให้เหตุผลว่า สอนภาษาอังกฤษเพราะได้รับมอบหมายให้สอนเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ สนุกใจที่จะสอน มีความถนัดในการสอนวิชานี้ สอนเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ และต้องการหาประสบการณ์ตามลำดับ

ครูในกรุงเทพฯ ให้เหตุผลว่า สอนภาษาอังกฤษเพราะได้รับมอบหมายให้สอนเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ สอนเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ สนุกใจที่จะสอน มีความถนัดในการสอนวิชานี้ และต้องการหาประสบการณ์ตามลำดับ

๑๐) ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครู ดังแสดงในตารางที่ ๔๓ และตารางที่ ๔๔

ตารางที่ ๔๓ ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครูของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนรัฐบาล

ความรู้เกี่ยวกับ วิธีสอนภาษาอังกฤษ มาก่อนจะเป็นครู	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๗๓	๑๔.๕๐	๔๔	๑๔.๑๔	๘๒	๑๖.๗๓	๙๗	๑๙.๘๐	๕๖	๙.๓๙	๓๙๒	๘๐.๐๐
ไม่เคย	๒๗	๕.๕๐	๑๙	๓.๘๘	๑๙	๓.๘๘	๒๑	๔.๒๔	๑๒	๒.๔๕	๙๘	๒๐.๐๐
รวม	๑๐๐	๒๐.๔๑	๑๑๓	๒๓.๐๖	๑๐๑	๒๐.๖๑	๑๑๘	๒๔.๐๔	๕๘	๑๑.๘๓	๔๙๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๓๙๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ เคยมีความรู้เกี่ยวกับ
วิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครู

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค ส่วนใหญ่เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็น-
ครู เช่นเดียวกับส่วนรวม

ตารางที่ ๔๔ ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครู

ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ความรู้เกี่ยวกับ วิธีสอนภาษาอังกฤษ มาก่อนจะเป็นครู	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๒๖	๑๗.๒๒	๒๐	๑๓.๒๔	๓๑	๒๐.๕๓	๑๖	๑๐.๖๐	๑๕	๙.๙๓	๑๐๘	๗๑.๕๒
ไม่เคย	๘	๕.๓๐	๑๕	๙.๙๔	๘	๕.๓๐	๖	๓.๙๗	๖	๓.๙๗	๔๓	๒๘.๔๘
รวม	๓๔	๒๒.๕๒	๓๕	๒๓.๑๘	๓๙	๒๕.๘๓	๒๒	๑๔.๕๗	๒๑	๑๓.๙๐	๑๕๑	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๐๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๕๒ เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครู

เมื่อจำแนกเป็นภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครู เช่นเดียวกับจำนวนรวม

๑๑) การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนในระหว่างที่เป็นครู ดังแสดงในตารางที่ ๔๔

และตารางที่ ๔๖

ตารางที่ ๔๔ การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนในระหว่างที่เป็นครู
ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

การเข้ารับ การอบรมวิธีสอน ภาษาอังกฤษมาก่อน	เหนือ		ตะวันออก		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๘๗	๑๗.๖๕	๘๓	๑๖.๘๕	๘๖	๑๗.๕๕	๘๑	๑๖.๕๓	๕๑	๑๐.๓๕	๓๔๘	๗๔.๗๐
ไม่เคย	๑๕	๓.๐๕	๒๕	๕.๘๘	๑๖	๓.๒๕	๓๗	๗.๕๑	๘	๑.๖๒	๑๐๕	๒๒.๓๐
รวม	๑๐๒	๒๐.๖๙	๑๐๘	๒๒.๗๓	๑๐๒	๒๐.๖๙	๑๑๘	๒๓.๕๔	๕๙	๑๑.๙๖	๔๕๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๓๔๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๔.๗๐ เคยเข้ารับการ

อบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนในระหว่างที่เป็นครู

เมื่อจำแนกเป็นภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค ส่วนใหญ่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ
มาก่อนในระหว่างที่เป็นครู เช่นเดียวกับส่วนรวม

ตารางที่ ๔๖ การเข้ารับการอบรม เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนในระหว่างที่เป็นครู
ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

การเข้ารับ การอบรมวิธีสอน ภาษาอังกฤษมาก่อน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๒๔	๑๘.๑๘	๒๓	๑๔.๕๔	๒๘	๑๘.๑๘	๑๒	๗.๕๔	๑๒	๗.๕๔	๑๐๓	๖๗.๘๘
ไม่เคย	๗	๕.๕๕	๑๓	๘.๕๕	๑๑	๗.๑๔	๑๑	๗.๑๔	๔	๕.๘๕	๕๑	๓๒.๑๒
รวม	๓๑	๒๒.๗๓	๓๖	๒๓.๐๙	๓๙	๒๕.๓๒	๒๓	๑๔.๖๘	๒๑	๑๓.๖๕	๑๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๖ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๐๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๘๘ เคยเข้ารับการ-
อบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนในระหว่างที่เป็นครู

เมื่อจำแนกเป็นภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมา-
ก่อนในระหว่างที่เป็นครู เช่นเดียวกับส่วนรวม

๑๒) ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ ดังแสดงในตารางที่ ๔๗

และตารางที่ ๔๘

ตารางที่ ๔๗ ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษก่อนเป็นครูในโรงเรียนรัฐบาล

ความรู้เกี่ยวกับวิชา	เหนือ		คะวันออก- เสียงเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระบบเสียง	๔๓	๗.๑๔	๔๒	๗.๐๗	๘๓	๖.๓๗	๑๐๓	๗.๙๑	๕๑	๓.๙๒	๔๒๒	๓๒.๕๑
ระบบคำ	๔๓	๕.๑๑	๑๖	๔.๐๔	๑๗	๔.๖๖	๔๔	๕.๑๑	๕	๒.๘๕	๕๖	๓๑.๘๑
ระบบไวยากรณ์	๑๓	๖.๓๗	๔๓	๖.๓๗	๗๔	๕.๖๔	๘๘	๖.๗๖	๑๐๑	๗.๗๖	๔๒๔	๓๒.๕๕
รวม	๑๖	๗.๔๕	๑๓	๑๓.๖๔	๒๐	๑๑.๓๖	๒๒	๑๒.๕๐	๖	๓.๕๑	๘๕	๕๘.๓๐
รวม	๔๖	๗.๓๗	๔๗	๗.๔๕	๙๑	๖.๔๔	๑๑๓	๘.๖๘	๕๕	๕.๑๕	๔๕๑	๓๔.๖๔
รวม	๒๗๒	๒๐.๘๘	๒๗๒	๒๐.๘๘	๒๔๘	๑๙.๐๕	๓๐๔	๒๓.๓๕	๒๐๖	๑๕.๘๓	๑๓๐๒	๑๐๐.๐๐
รวม	๒๔	๑๕.๙๑	๕๓	๓๐.๑๒	๕๖	๒๖.๑๓	๓๗	๒๑.๐๒	๑๒	๖.๘๒	๑๗๖	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์มาก่อนที่จะเป็นครู เมื่อพิจารณาความรู้ทางภาษาศาสตร์ในแต่ละด้านแล้วพบว่า ครูส่วนใหญ่จำนวน ๔๕๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๖๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาจำนวน ๔๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๕๕ เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบคำ และจำนวน ๔๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๕๑ เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาคส่วนใหญ่เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์มาก่อนที่จะเป็นครู เมื่อพิจารณาความรู้ทางภาษาศาสตร์ในแต่ละด้านแล้วพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้และภาคกลาง เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา คือ ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง และระบบคำตามลำดับ ส่วนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบคำเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา คือ ความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์และระบบเสียงตามลำดับ

ตารางที่ ๔๘ ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษก่อนเป็นครูในโรงเรียนราชทูต

ความรู้เกี่ยวกับ วิชาภาษาศาสตร์	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระบบเสียง	๒๔	๗.๘๖	๒๔	๗.๘๖	๓๖	๑๐.๑๑	๑๗	๔.๗๔	๑๕	๔.๒๒	๑๒๔	๓๕.๘๓
	๔	๕.๐๐	๗	๔.๗๕	๓	๐.๘๓	๗	๔.๗๕	๖	๑.๕๐	๒๗	๗.๗๕
ระบบคำ	๒๓	๖.๔๖	๑๕	๔.๓๕	๓๑	๘.๗๑	๑๖	๔.๕๔	๑๓	๓.๖๕	๑๐๒	๒๙.๖๕
	๖	๑.๕๐	๑๐	๒.๘๐	๖	๑.๕๐	๖	๑.๕๐	๘	๒.๒๒	๓๖	๑๐.๕๐
ระบบไวยากรณ์	๓๐	๘.๕๓	๒๔	๖.๘๖	๓๖	๑๐.๑๑	๒๐	๕.๖๒	๑๖	๔.๕๔	๑๓๐	๓๖.๕๒
	๒	๒.๕๐	๖	๑.๕๐	๒	๐.๕๖	๒	๐.๕๖	๕	๑.๓๙	๑๗	๕.๐๐
รวม	๘๑	๒๒.๗๕	๗๕	๒๑.๐๗	๑๐๓	๒๘.๘๓	๕๓	๑๔.๘๔	๕๔	๑๕.๒๖	๓๕๖	๑๐๐.๐๐
	๑๒	๑๕.๐๐	๒๓	๖.๓๕	๑๑	๓.๐๐	๑๕	๔.๑๑	๑๕	๔.๑๑	๘๖	๒๓.๖๑

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์มาก่อนที่จะเป็นครู เมื่อพิจารณาความรู้ทางภาษาศาสตร์ในแต่ละด้านแล้วพบว่า ครูส่วนใหญ่ จำนวน ๑๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๕๒ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา จำนวน ๑๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๘๓ เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง และจำนวน ๑๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๖๔ เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบคำ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์มาก่อนที่จะเป็นครู เมื่อพิจารณาความรู้ทางภาษาศาสตร์ในแต่ละด้านแล้วพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ในภาคเหนือ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา คือ ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงและระบบคำตามลำดับ ส่วนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงและระบบไวยากรณ์มากเท่ากันเป็นอันดับหนึ่ง และรองลงมา คือ ความรู้เกี่ยวกับระบบคำ

๑๓) การอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตารางที่ ๔๔

และตารางที่ ๕๐

ตารางที่ ๔๔ การอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ
ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

การอบรมเกี่ยวกับ วิชาภาษาศาสตร์	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๔๓	๘.๖๘	๓๖	๗.๒๗	๔๓	๘.๖๘	๒๙	๕.๘๖	๒๙	๕.๘๖	๑๘๖	๓๖.๓๗
ไม่เคย	๔๔	๑๑.๙๒	๗๗	๑๕.๕๕	๔๔	๑๑.๙๒	๔๐	๑๘.๑๘	๓๐	๖.๐๖	๓๑๕	๖๓.๖๓
รวม	๑๐๒	๒๐.๖๑	๑๑๓	๒๒.๘๒	๑๐๒	๒๐.๖๑	๑๑๙	๒๔.๐๔	๕๙	๑๑.๙๒	๕๐๑	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๓๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๖๓ ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษได้ในช่วงที่เป็นครู

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาคส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษได้ในช่วงที่เป็นครู ยกเว้นครูในกรุงเทพฯ ซึ่งมีจำนวนครูที่เคยได้รับการอบรมกับไม่เคยได้รับการอบรมใกล้เคียงกัน

ตารางที่ ๕๐ การอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อ่านนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ

ในโรงเรียนราชบุรี

การอบรมเกี่ยวกับ วิชาภาษาศาสตร์	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๑๗	๑๑.๑๘	๑๔	๘.๖๑	๑๔	๘.๘๗	๔	๔.๔๒	๘	๔.๒๗	๖๓	๔๑.๔๔
ไม่เคย	๑๗	๑๑.๑๘	๒๒	๑๔.๔๗	๒๓	๑๔.๑๓	๑๔	๘.๒๑	๑๓	๘.๕๖	๘๔	๕๘.๕๕
รวม	๓๔	๒๒.๓๖	๓๖	๒๒.๖๘	๓๘	๒๔.๐๐	๒๓	๑๔.๖๓	๒๑	๑๓.๘๓	๑๔๗	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราชบุรีส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๕๕ ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อ่านนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษได้ในระหว่างที่เป็นครู

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราชบุรี ส่วนใหญ่เกือบทุกภาคไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อ่านนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษได้ในระหว่างที่เป็นครู เช่นเดียวกันภาคเหนือซึ่งมีจำนวนครูที่เคยได้รับการอบรมกับไม่เคยได้รับการอบรมเท่ากัน

๑๔) โอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ดังแสดงในตารางที่ ๕๑ และตารางที่ ๕๒

ตารางที่ ๕๑ โอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนรัฐบาล

โอกาสในการ แสวงหาความรู้ ในการสอนภาษา อังกฤษเพิ่มเติม	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี	๔๐	๑๖.๒๙	๔๓	๑๖.๔๑	๓๕	๑๕.๐๗	๘๙	๑๘.๑๓	๔๔	๘.๙๖	๓๗๖	๗๕.๓๖
ไม่มี	๒๑	๘.๒๘	๒๙	๕.๔๑	๒๘	๕.๗๐	๓๑	๖.๓๑	๑๒	๒.๔๔	๑๒๑	๒๔.๖๔
รวม	๑๐๑	๒๖.๕๗	๑๑๒	๒๒.๘๒	๑๐๒	๒๐.๗๗	๑๒๐	๒๔.๔๔	๕๖	๑๑.๔๐	๔๙๗	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๓๖ ได้มีโอกาสในการ
แสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค ส่วนใหญ่ได้มีโอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษา
อังกฤษเพิ่มเติม

ตารางที่ ๔๒ โอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมของครูสอนภาษาอังกฤษ

ในโรงเรียนราษฎร์

โอกาสในการ แสวงหาความรู้ ในการสอนภาษา อังกฤษเพิ่มเติม	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี	๒๗	๑๗.๕๓	๒๗	๑๗.๕๓	๓๒	๒๐.๗๘	๑๗	๑๑.๐๔	๑๖	๑๐.๓๔	๑๑๔	๗๓.๒๗
ไม่มี	๔	๕.๒๐	๔	๕.๒๕	๗	๔.๔๔	๖	๓.๘๔	๕	๓.๒๕	๓๕	๒๒.๗๓
รวม	๓๑	๒๒.๗๓	๓๑	๒๒.๗๘	๓๙	๒๕.๒๓	๒๓	๑๔.๘๘	๒๑	๑๓.๖๕	๑๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๓.๒๗ ใ้มีโอกาสในการ

แสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่ได้มีโอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษา-

อังกฤษเพิ่มเติม

๑๔) วิธีแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ดังแสดงในตารางที่ ๔๓ และตารางที่ ๔๔

ตารางที่ ๔๓ วิธีแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีแสวงหาความรู้ เพิ่มเติมในการสอน ภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อ่านหนังสือหรือ วารสารต่างๆ	๗๙	๖.๗๑	๘๑	๖.๘๘	๘๓	๗.๐๕	๘๗	๗.๓๔	๕๖	๓.๕๒	๓๗๖	๓๑.๕๕
ศึกษาริชีสอนจากคู่มือครู	๖๕	๕.๕๒	๖๖	๕.๖๑	๖๙	๕.๘๖	๘๐	๖.๘๐	๕๔	๓.๗๔	๓๒๔	๒๗.๕๓
ศึกษาวิธีสอนจากศึกษา- นิเทศหรือวิทยากรต่างๆ	๔๔	๓.๗๔	๓๘	๓.๒๓	๓๖	๓.๐๖	๓๐	๒.๕๕	๒๓	๑.๙๔	๑๗๑	๑๔.๕๓
เข้าอบรมสัมมนาทาง วิชาการสอนภาษาอังกฤษ	๗๑	๖.๐๓	๕๗	๕.๔๔	๖๒	๕.๒๗	๖๑	๕.๑๘	๔๐	๓.๔๐	๒๙๑	๒๔.๗๒
อื่นๆ	๗	๐.๖๐	-	-	๒	๐.๑๗	๓	๐.๒๕	๓	๐.๒๕	๑๕	๑.๒๗
รวม	๒๖๖	๒๒.๖๐	๒๕๒	๒๐.๕๖	๒๕๒	๒๑.๑๑	๒๖๑	๒๒.๑๗	๑๕๖	๑๓.๒๖	๑๑๗๗	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๓๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๔๕ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด แสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ โดยการอ่านหนังสือวารสารต่างๆ มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ศึกษาริธีสอนจากคู่มือครู จำนวน ๓๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๕๓ อันดับสาม ได้แก่ เข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน ๒๕๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๗๒ อันดับสี่ ได้แก่ ศึกษาริธีสอนจากศึกษานิเทศก์หรือวิทยากรต่างๆ จำนวน ๑๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๕๓ นอกนั้นแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีอื่นๆ จำนวน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๗

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาคส่วนใหญ่แสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ โดยการอ่านหนังสือหรือวารสารต่างๆ มากเป็นอันดับหนึ่ง เช่นเดียวกับส่วนรวม รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ศึกษาริธีสอนจากคู่มือครู ยกเว้นครูในภาคเหนือที่แสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยการเข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นอันดับสอง ส่วนอันดับสามนั้น ครูในเกือบทุกภาคแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยการเข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ยกเว้นครูในภาคเหนือซึ่งศึกษาริธีสอนจากคู่มือครูเป็นอันดับสาม ส่วนอันดับสี่นั้นครูในทุกภาคแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยการศึกษาวิธีสอนจากศึกษานิเทศก์หรือวิทยากรต่างๆ นอกนั้นแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีอื่นๆ

สำหรับการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีอื่นๆ นั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลตอบเพิ่มเติมมาว่า แสวงหาความรู้โดยไปศึกษาดูงานจากโรงเรียนอื่นๆ ศึกษาต่อ และศึกษาจากผู้เข้าอบรมครูประจำการ

ตารางที่ ๔๔ วิธีแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ

ในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีแสวงหาความรู้ เพิ่มเติมในการสอน ภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อ่านหนังสือหรือ วารสารต่าง ๆ	๓๐	๘.๖๗	๒๔	๖.๙๔	๒๔	๘.๓๔	๑๖	๔.๖๒	๑๕	๔.๓๕	๑๑๔	๓๒.๙๔
ศึกษาวิธีสอนจากคู่มือครู	๒๒	๖.๓๖	๒๓	๖.๖๕	๒๗	๗.๘๐	๑๓	๓.๗๕	๑๒	๓.๔๗	๙๗	๒๙.๐๓
ศึกษาวิธีสอนจากศึกษา- นิเทศหรือวิทยากรต่างๆ	๑๕	๔.๓๔	๑๑	๓.๑๘	๑๕	๔.๓๔	๕	๑.๕๔	๕	๑.๕๔	๙๑	๒๘.๗๕
เข้าอบรมสัมมนาทาง- วิชาการสอนภาษาอังกฤษ	๒๑	๖.๐๗	๑๒	๓.๔๗	๒๐	๕.๗๘	๑๔	๔.๐๕	๘	๒.๓๑	๗๕	๒๓.๖๘
อื่นๆ	๑	๐.๒๙	๓	๐.๘๖	๑	๐.๒๙	๒	๐.๕๘	๒	๐.๕๘	๕	๑.๕๐
รวม	๘๙	๒๕.๗๓	๗๓	๒๑.๑๐	๙๒	๒๖.๕๙	๕๐	๑๔.๕๔	๔๒	๑๒.๑๔	๓๕๖	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๕๕ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด แสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษโดยการอ่านหนังสือหรือวารสารต่างๆ มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา : เป็นอันดับสอง ได้แก่ ศึกษาวิธีสอนจากคู่มือครู จำนวน ๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๐๓ อันดับสาม ได้แก่ เข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน ๗๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๖๔ อันดับสี่ ได้แก่ ศึกษาวิธีสอนจากศึกษานิเทศก์หรือวิทยากรต่างๆ นอกนั้นแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีอื่นๆ จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๖๐

เมื่อจำแนกตามภาค พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาคส่วนใหญ่แสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษโดยการอ่านหนังสือวารสารต่างๆ มากเป็นอันดับหนึ่ง เช่นเดียวกับส่วนรวม รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ศึกษาวิธีสอนจากคู่มือครู ยกเว้นครูในภาคกลางที่แสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยการเข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นอันดับสอง ส่วนอันดับสามนั้น ครูในเกือบทุกภาคแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยการเข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ยกเว้นครูในภาคกลาง ซึ่งศึกษาวิธีสอนจากคู่มือครูเป็นอันดับสาม ส่วนอันดับสี่นั้น ครูในทุกภาคแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยศึกษาวิธีสอนจากศึกษานิเทศก์หรือวิทยากรต่างๆ นอกนั้นแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีอื่นๆ

สำหรับการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีอื่นๆ นั้น ครูในโรงเรียนราษฎร์ตอบเพิ่มเติมมาว่า แสวงหาความรู้โดยการศึกษาจากตำราภาษาศาสตร์ ศึกษาจากเทปและศึกษาที่สถาบันสอนภาษาอเมริกัน (A.U.A.)

๑๖) สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตารางที่ ๕๕ และตารางที่ ๕๖

ตารางที่ ๕๕ สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

สาเหตุที่ไม่มีโอกาส แสวงหาความรู้เพิ่มเติม ในการสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษา ค้นคว้า	๓๐	๗.๒๘	๔๘	๑๑.๖๕	๓๕	๘.๕๐	๓๒	๗.๗๗	๑๔	๓.๕๐	๑๕๙	๓๘.๖
มีงานรับผิดชอบมาก ทำให้ไม่มีเวลา	๔๑	๑๒.๓๘	๔๒	๑๐.๑๙	๓๐	๗.๖๘	๔๗	๑๑.๕๑	๓๕	๘.๒๕	๒๐๕	๕๙.๕๑
มีความรู้เพียงพอแล้ว ในระดับนี้	๕	๑.๒๑	๒	๐.๔๙	-	-	๑	๐.๒๔	-	-	๘	๑.๙๔
ผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน	๘	๑.๙๕	๕	๑.๒๑	๑๔	๓.๕๐	๗	๑.๗๐	๒	๐.๔๕	๓๖	๘.๗๕
อื่นๆ	๑	๐.๒๕	๑	๐.๒๔	๑	๐.๒๔	๒	๐.๔๕	-	-	๕	๑.๒๑
รวม	๘๕	๒๓.๐๕	๙๘	๒๓.๗๘	๘๐	๑๙.๕๒	๘๙	๒๑.๖๑	๕๐	๑๒.๑๕	๔๑๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕๕ แสดงว่า สาเหตุที่ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนใหญ่ จำนวน ๒๐๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๙.๕๑ ของคำตอบทั้งหมดตอบว่า เนื่องมาจากมีงานรับผิดชอบมากทำให้ไม่มีเวลา เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษาค้นคว้า จำนวน ๑๕๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๖๐ อันดับสาม ได้แก่ ผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน จำนวน ๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๗๔ อันดับสี่ ได้แก่ มีความรู้พอแล้วในระดับนี้ จำนวน ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๙๔ นอกนั้นเนื่องมาจากสาเหตุอื่นๆ จำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๑

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในแต่ละภาค ให้เหตุผลแตกต่างกัน กล่าวคือ ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ ให้เหตุผลว่า สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษนั้น เนื่องมาจากมีงานรับผิดชอบมากทำให้ไม่มีเวลา เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษาค้นคว้า ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ให้เหตุผลว่า สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษนั้น เนื่องมาจากขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษาค้นคว้า เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ มีงานรับผิดชอบมากทำให้ไม่มีเวลา ส่วนอันดับสามนั้น ครูในทุกภาคให้เหตุผลตรงกันว่า เนื่องมาจากผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน นอกนั้นก็เนื่องมาจากมีความรู้เพียงพอแล้วในระดับนี้และสาเหตุอื่นๆ

สำหรับสาเหตุอื่นๆ ที่ทำให้ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลตอบเพิ่มเติมมาว่า เป็นเพราะภาคการศึกษาและเขตจัดอบรมครูสอนภาษาอังกฤษน้อยครั้งเกินไปและต้องทำหน้าที่ผู้บริหารโรงเรียน

ตารางที่ ๕๖ สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษของครู
สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

สาเหตุที่ไม่มีโอกาส แสวงหาความรู้เพิ่มเติม ในการสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดแคลนวิชาที่จะศึกษา กันว่า	๘	๖.๓๕	๑๐	๗.๕๔	๑๐	๗.๕๔	๙	๗.๑๓	๘	๖.๓๕	๔๕	๓๔.๗๒
มีงานรับผิดชอบมาก ทำให้ไม่มีเวลา	๑๕	๑๑.๕๑	๑๘	๑๔.๒๙	๑๗	๑๓.๕๔	๑๒	๙.๕๒	๑๐	๗.๕๐	๗๒	๕๗.๑๔
มีความรู้เพียงพอแล้ว ในระดับนี้	-	-	-	-	๒	๑.๖๐	๑	๐.๘๐	๓	๒.๓๘	๖	๔.๗๖
ผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน	๑	๐.๘๐	๑	๐.๘๐	-	-	๑	๐.๘๐	-	-	๓	๒.๓๘
รวม	๒๔	๑๙.๐๖	๒๙	๒๓.๐๓	๒๙	๒๓.๐๓	๒๓	๑๘.๒๕	๒๑	๑๖.๖๓	๑๒๖	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕๖ แสดงว่า สาเหตุที่ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนใหญ่ จำนวน ๗๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๑๔ ของคำตอบทั้งหมดตอบว่า เนื่องจากม้งานรับผิดชอบมากทำให้ไม่มีเวลาเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษาค้นคว้า จำนวน ๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๗๒ อันดับสาม ได้แก่ มีความรู้เพียงพอแล้วในระดับนี้ จำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๗๖ ส่วนอันดับสี่ ได้แก่ ผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน จำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๓๘

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษนั้น เนื่องจากม้งานรับผิดชอบมากทำให้ไม่มีเวลาเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษาค้นคว้า มีครูเพียงส่วนน้อยที่ตอบว่า มีความรู้เพียงพอแล้วในระดับนี้ และผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน

๑๗) ความจำเป็นของวิทยาภาษาศาสตร์สำหรับการสอนภาษาอังกฤษ พงแสดงในตารางที่ ๕๗

และตารางที่ ๕๘

ตารางที่ ๕๗ ความจำเป็นของวิชาภาษาศาสตร์สำหรับการสอนภาษาอังกฤษ

ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

ความจำเป็นของวิชา ภาษาศาสตร์สำหรับการ สอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่จำเป็น	-	-	-	-	๒	๐.๕๑	-	-	-	-	๒	๐.๕๑
จำเป็นบ้าง เป็นบางเรื่อง	๓๔	๖.๕๕	๒๕	๕.๙๑	๓๐	๖.๑๕	๓๕	๖.๙๕	๑๑	๒.๒๕	๑๓๓	๒๗.๕๐
จำเป็นอย่างยิ่ง	๖๗	๑๓.๗๐	๘๘	๑๘.๐๐	๗๐	๑๔.๓๑	๘๓	๑๖.๙๗	๔๖	๙.๔๑	๓๕๔	๗๒.๓๙
รวม	๑๐๑	๒๐.๖๕	๑๑๒	๒๒.๙๑	๑๐๒	๒๐.๘๖	๑๑๗	๒๓.๕๒	๕๗	๑๑.๖๖	๔๘๙	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๓๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๒.๓๔ เห็นว่าวิชาภาษาศาสตร์จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสอน
ภาษาอังกฤษ และครูจำนวน ๑๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒๐ เห็นว่า จำเป็นบ้างเป็นบางเรื่อง
มีเพียงส่วนน้อย จำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๔๖ ที่เห็นว่าไม่จำเป็น

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค
ส่วนใหญ่เห็นว่าวิชาภาษาศาสตร์จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ รองลงมาเห็นว่า
จำเป็นบ้างเป็นบางเรื่อง เช่นเดียวกับส่วนรวม และมีครูในภาคใต้เพียง ๒ คน ที่เห็นว่าไม่จำเป็น

ตารางที่ ๔๔ ความจำเป็นของวิชาภาษาศาสตร์สำหรับการสอนภาษาอังกฤษตามความคิดเห็นของครู
สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ความจำเป็นของวิชา ภาษาศาสตร์สำหรับ การสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตระหนัก- เลียง เทื่อ		ใต้		กลาง		กม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่จำเป็น	๔	๕.๘๕	๘	๕.๑๔	๑๐	๖.๔๕	๔	๒.๖๐	๔	๒.๖๐	๓๕	๒๒.๓๓
จำเป็นบ้างเป็นบางเรื่อง	๒๖	๑๖.๘๘	๒๘	๑๘.๑๘	๒๔	๑๕.๘๓	๑๔	๑๒.๓๔	๑๗	๑๑.๐๔	๑๑๔	๗๓.๒๓
จำเป็นอย่างยิ่ง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	๓๐	๒๒.๓๓	๓๖	๒๓.๓๓	๓๔	๒๕.๓๒	๒๓	๑๕.๘๔	๒๑	๑๓.๖๕	๑๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๗.๒๗ เห็นว่าวิชาภาษาศาสตร์จำเป็นบ้างเป็นบางเรื่องสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ ครูจำนวน ๓๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๗๓ เห็นว่าไม่จำเป็น และไม่มีครูคนใดเลยที่เห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ

เมื่อจำแนกเป็นภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาคส่วนใหญ่เห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์จำเป็นบ้างเป็นบางเรื่องสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ รองลงมาเห็นว่า ไม่จำเป็นและไม่มีครูคนใดเลยที่เห็นว่าจำเป็นอย่างยิ่ง

๑๘) ความรู้ทางศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตารางที่ ๔๔ และตารางที่ ๖๐

ตารางที่ ๔๔ ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษตามความคิดเห็น
ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ที่จำเป็นสำหรับการ สอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะลันออก- เสียง เหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระบบเสียง	๕๓	๗.๒๕	๑๐๕	๘.๑๑	๕๔	๗.๓๓	๑๐๖	๘.๒๗	๕๑	๓.๙๘	๔๔๘	๓๔.๙๔
ระบบคำ	๘๒	๖.๔๐	๕๖	๗.๔๔	๘๓	๖.๔๗	๙๐	๗.๐๒	๔๖	๓.๕๔	๓๙๗	๓๐.๙๗
ระบบไวยากรณ์	๘๘	๖.๘๖	๑๐๓	๘.๐๓	๕๑	๗.๑๐	๑๐๖	๘.๒๗	๔๔	๓.๘๓	๔๓๗	๓๔.๐๙
รวม	๒๖๓	๒๐.๕๑	๓๐๓	๒๓.๖๓	๒๖๘	๒๐.๙๐	๓๐๒	๒๓.๕๖	๑๔๖	๑๑.๔๐	๑๒๘๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๔๔๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๕๔ ของคำตอบทั้งหมดเห็นว่า ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ระบบเสียง รองลงมา ได้แก่ ระบบไวยากรณ์ จำนวน ๔๓๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๐๕ และระบบคำ จำนวน ๓๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๕๗ ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูในเกือบทุกภาค ส่วนใหญ่เห็นว่า ความรู้ทาง-ภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ระบบเสียง รองลงมา ได้แก่ ระบบไวยากรณ์และระบบคำตามลำดับ ยกเว้นครูในภาคกลางที่มีความเห็นว่า ระบบเสียง และระบบไวยากรณ์มีความจำเป็นเท่ากัน และรองลงมา ได้แก่ ระบบคำ

ตารางที่ ๖๐ ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ

ในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ที่จำเป็นสำหรับ การสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระบบเสียง	๓๑	๗.๘๙	๓๑	๗.๘๙	๓๒	๘.๑๔	๒๓	๕.๘๕	๒๑	๕.๓๔	๑๓๘	๓๕.๑๑
ระบบคำ	๓๐	๗.๖๓	๒๙	๗.๓๗	๒๘	๗.๑๓	๑๙	๔.๘๔	๑๘	๔.๕๘	๑๒๔	๓๑.๕๕
ระบบไวยากรณ์	๓๒	๘.๑๔	๒๘	๗.๑๓	๓๒	๘.๑๔	๒๐	๕.๐๙	๑๙	๔.๘๔	๑๓๑	๓๓.๓๔
รวม	๙๓	๒๓.๖๖	๘๘	๒๒.๓๙	๙๒	๒๓.๔๑	๖๒	๑๕.๗๘	๕๘	๑๔.๗๖	๓๙๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๑๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๑๑ ของคำตอบทั้งหมดเห็นว่า ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ระบบเสียง รองลงมา ได้แก่ ระบบไวยากรณ์ จำนวน ๑๓๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๔ และระบบคำ จำนวน ๑๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๕๕ ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคให้ความสำคัญแก่ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษในแต่ละด้านใกล้เคียงกัน ถ้าจะจัดเรียงลำดับแล้ว ปรากฏว่า ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และ กรุงเทพฯ เห็นว่า ระบบเสียงจำเป็นที่สุด ส่วนครูในภาคใต้เห็นว่าทั้งระบบเสียงและระบบไวยากรณ์ จำเป็นที่สุดเท่ากัน และครูในภาคเหนือเห็นว่า ระบบไวยากรณ์จำเป็นที่สุด ส่วนรองลงมาอันดับสองนั้น ครูในภาคเหนือเห็นว่า ระบบเสียง ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เห็นว่า ระบบคำและครูในภาคกลางและกรุงเทพฯ เห็นว่า ระบบไวยากรณ์มีความจำเป็น สำหรับอันดับสามนั้น ครูในเกือบทุกภาคเห็นว่าระบบคำมีความจำเป็น ยกเว้นครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เห็นว่า ระบบไวยากรณ์มีความจำเป็นเป็นอันดับสาม

๑๔) การเคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ กึ่งแสดงในตารางที่ ๖๑ และตารางที่ ๖๒

ตารางที่ ๖๑ จำนวนครูที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษา-
อังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

การเคยอยู่หรือศึกษา หรืออบรมในประเทศ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออกเฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๕	๑.๐๒	๗	๑.๕๓	๓	๐.๖๒	๓	๐.๖๒	๘	๐.๖๒	๘	๕.๓๓
ไม่เคย	๘๖	๑๘.๖๗	๑๐๔	๒๑.๓๑	๔๗	๑๘.๘๘	๑๑๖	๒๓.๗๗	๔๙	๑๐.๐๔	๔๖๒	๔๔.๖๗
รวม	๑๐๑	๒๐.๖๙	๑๑๑	๒๒.๗๔	๑๐๐	๒๐.๕๐	๑๑๙	๒๔.๓๙	๕๗	๑๑.๖๘	๔๘๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๖๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๔๖๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๖๗ ไม่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ มีเพียง ๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๓๓ เท่านั้น ที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาคส่วนใหญ่ไม่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ มีเพียงส่วนน้อยที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ในจำนวนนี้ มีครูในกรุงเทพมหานครมากที่สุด จำนวน ๘ คน รองลงมา ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๗ คน ภาคเหนือ ๕ คน และภาคใต้และภาคกลางภาคละ ๓ คน

ตารางที่ ๒๒ จำนวนครูที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรม ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนราษฎร์

การเคยอยู่หรือเข้าศึกษา หรืออบรมในประเทศ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๗	๔.๖๐	๔	๓.๒๙	๑	๐.๖๖	๒	๑.๓๒	๓	๑.๙๗	๑๘	๑๑.๘๔
ไม่เคย	๒๗	๑๗.๗๖	๓๑	๒๐.๕๐	๓๗	๒๔.๓๔	๒๑	๑๓.๘๒	๑๘	๑๑.๘๔	๑๓๔	๘๔.๑๖
รวม	๓๔	๒๒.๓๖	๓๕	๒๓.๖๙	๓๘	๒๔.๐๐	๒๓	๑๕.๑๔	๒๑	๑๓.๘๑	๑๕๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๖๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๑๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๑๖ ไม่เคยอยู่หรือศึกษาอบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ
มีเพียง ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๘๔ เท่านั้น ที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้
ภาษาอังกฤษ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค
ส่วนใหญ่ไม่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ มีเพียงส่วนน้อยที่เคยอยู่หรือ
ศึกษาอบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ในจำนวนนี้มีครูในภาคเหนือมากที่สุด ๗ คน รองลงมา
ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๔ คน กรุงเทพฯ ๓ คน ภาคกลาง ๒ คน และภาคใต้ ๑ คน

๒๐) ระยะเวลาที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตารางที่ ๖๓
และตารางที่ ๖๔

ตารางที่ ๖๓ ระยะเวลาที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษของครู
 สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

ระยะเวลาที่เคยอยู่หรือ ศึกษาหรืออบรมใน ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า ๓ เดือน	๑	๓.๘๕	๕	๑๘.๒๒	๑	๓.๘๕	๒	๗.๖๙	๒	๗.๖๙	๑๑	๔๖.๓๐
๓-๖ เดือน	๒	๗.๖๙	๑	๓.๘๕	๒	๗.๖๙	๑	๓.๘๕	-	-	๖	๒๖.๐๘
มากกว่า ๖ เดือน-๑ ปี	-	-	๓	๑๑.๕๕	๑	๓.๘๕	๑	๓.๘๕	๔	๑๕.๓๘	๙	๓๙.๖๒
มากกว่า ๑ ปี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	๓	๑๑.๕๕	๙	๓๔.๖๑	๔	๑๕.๓๘	๔	๑๕.๓๘	๖	๒๓.๐๗	๒๖	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลที่เคยอยู่หรือ
ศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จำนวน ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๓๐ ใช้
ระยะเวลาน้อยกว่า ๓ เดือน ครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๖๒ ใช้ระยะเวลามากกว่า
๖ เดือน-๑ ปี และครูจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๐๘ ใช้ระยะเวลา ๓-๖ เดือน

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลที่เคยอยู่
หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง
ส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาน้อยกว่า ๓ เดือน ส่วนครูในภาคเหนือและภาคใต้ส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลา
๓-๖ เดือน และครูในกรุงเทพฯส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลามากกว่า ๖ เดือน -๑ ปี

ตารางที่ ๖๔ ระยะเวลาที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษของครู

สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ระยะเวลาที่เคยอยู่หรือ ศึกษาหรืออบรมใน ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า ๓ เดือน	๑	๔.๔๔	๑	๔.๔๔	-	-	-	-	๑	๔.๔๔	๓	๑๗.๖๔
๓-๖ เดือน	๑	๔.๔๔	-	-	-	-	-	-	๑	๔.๔๔	๒	๑๑.๗๖
มากกว่า ๖ เดือน - ๑ ปี	-	-	๓	๑๗.๖๔	-	-	๑	๔.๔๔	๑	๔.๔๔	๔	๒๔.๔๐
มากกว่า ๑ ปี	๔	๒๔.๔๔	-	-	๑	๔.๔๔	๑	๔.๔๔	-	-	๗	๔๑.๒๐
รวม	๗	๔๓.๒๐	๔	๒๓.๕๒	๑	๔.๔๔	๒	๑๑.๗๖	๓	๑๗.๖๔	๑๗	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๖๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ที่เคยอยู่หรือ
ศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่จำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๒๐ ใช้
ระยะเวลามากกว่า ๑ ปี ครูจำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๔๐ ใช้ระยะเวลามากกว่า
๖ เดือน- ๑ ปี ครูจำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๖๔ ใช้ระยะเวลาน้อยกว่า ๓ เดือน
และครูจำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๗๖ ใช้ระยะเวลา ๓-๖ เดือน

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ที่เคยอยู่
หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในภาคเหนือ และภาคใต้ ส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลา
มากกว่า ๑ ปี ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลามากกว่า ๖ เดือน-๑ ปี
ส่วนครูในภาคกลางใช้ระยะเวลามากกว่า ๖ เดือน-๑ ปี จำนวน ๑ คน และมากกว่า ๑ ปี
จำนวน ๑ คน และครูในกรุงเทพฯ ใช้ระยะเวลาน้อยกว่า ๓ เดือน จำนวน ๑ คน ๓-๖ เดือน
จำนวน ๑ คน และมากกว่า ๖ เดือน-๑ ปี จำนวน ๑ คน

๔.๒.๒ ตอนที่ ๒ สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

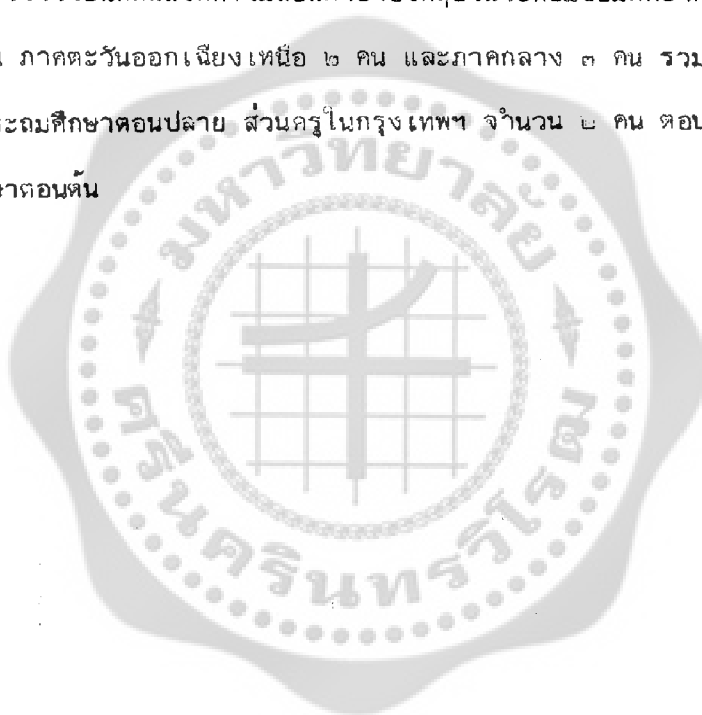
๒๑) ระดับชั้นที่ เริ่มสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนที่กรุงสัณฑ์ แสดงในตารางที่ ๖๕ และตารางที่ ๖๖

ตารางที่ ๖๕ ระดับชั้นที่ เริ่มสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

ระดับชั้นที่ เริ่มสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษาตอนต้น	-	-	-	-	-	-	-	-	๒	๐.๕๑	๒	๐.๕๑
ประถมศึกษาตอนปลาย	๑	๐.๒๖	๒	๐.๕๑	-	-	๓	๐.๗๕	-	-	๖	๑.๕๕
มัธยมศึกษาตอนต้น	๘๒	๒๐.๙๑	๗๘	๑๙.๙๐	๘๑	๒๐.๖๗	๙๙	๒๕.๒๕	๔๔	๑๑.๒๑	๓๔๔	๘๗.๕๕
รวม	๘๓	๒๑.๑๗	๘๐	๒๐.๕๑	๘๑	๒๐.๖๗	๑๐๒	๒๖.๐๓	๔๖	๑๑.๗๒	๓๕๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๖๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๓๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๔๔ ตอบว่า โรงเรียนที่ตนสังกัดเริ่มสอนภาษาอังกฤษใน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีเพียงจำนวนน้อยที่ตอบว่า เริ่มสอนในระดับอื่น

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค
ส่วนใหญ่ตอบว่า โรงเรียนที่ตนสังกัดเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีครูใน
ภาคเหนือ ๑ คน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๒ คน และภาคกลาง ๓ คน รวม ๖ คน ตอบว่า
เริ่มสอนในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ส่วนครูในกรุงเทพฯ จำนวน ๒ คน ตอบว่า เริ่มสอนใน
ระดับประถมศึกษาตอนต้น

ตารางที่ ๖๖ ระดับชั้นที่ เริ่มสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ระดับชั้นที่ เริ่มสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษาตอนต้น	๒๐	๑๖.๑๓	๑๕	๑๒.๑๐	๖	๔.๘๔	๑๑	๘.๘๗	๑๐	๘.๐๖	๖๒	๕๐.๐๐
ประถมศึกษาตอนปลาย	๑	๐.๘๑	๒	๑.๖๑	๒	๑.๖๑	๑	๐.๘๑	๒	๑.๖๑	๘	๖.๕๕
มัธยมศึกษาตอนต้น	๕	๔.๐๓	๑๕	๑๑.๒๕	๒๐	๑๖.๑๓	๖	๔.๘๔	๕	๓.๖๖	๔๕	๓๖.๕๕
รวม	๒๖	๒๐.๘๗	๓๑	๒๔.๐๐	๒๘	๒๒.๕๔	๑๘	๑๔.๕๖	๒๗	๑๖.๕๓	๑๒๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๖๖ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๖๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๐๐ ตอบว่า โรงเรียนที่ตนสังกัดเริ่มต้นสอนภาษาอังกฤษใน
ระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา จำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๕๕ ตอบว่า เริ่มต้น
สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจำนวน ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๔๕ ตอบว่า
เริ่มต้นสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์เกือบทุกภาค
ส่วนใหญ่ตอบว่า โรงเรียนที่ตนสังกัดเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา
เริ่มสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ยกเว้นภาคใต้ที่ครูส่วนใหญ่ตอบว่า โรงเรียนเริ่มสอนภาษา
อังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รองลงมา เริ่มสอนในระดับประถมศึกษาตอนต้น และในทุกภาค
มีครูเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ตอบว่า โรงเรียนเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

๒๒) เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ทั้งแสดงในตารางที่ ๖๗ และตารางที่ ๖๘

ตารางที่ ๖๗ เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันตามความถี่เห็นของครู

สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

เนื้อหาของหลักสูตร ภาษาอังกฤษ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	เหนือ		ตะวันออก เชียงใหม่		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยเกินไป	๑๔	๓.๗๕	๓๐	๖.๖๖	๑๕	๓.๕๗	๓๐	๖.๖๗	๒๑	๔.๓๕	๑๑๕	๒๔.๖๔
เหมาะสมแล้ว	๕๔	๑๑.๒๗	๓๕	๘.๑๕	๔๔	๙.๑๕	๔๘	๑๐.๐๒	๒๑	๔.๓๕	๒๐๖	๔๓.๐๐
มากเกินไป	๒๗	๕.๖๔	๔๐	๘.๓๕	๓๕	๗.๓๑	๓๕	๘.๑๕	๑๔	๒.๙๒	๑๕๕	๓๒.๓๖
รวม	๙๕	๒๐.๖๖	๑๐๕	๒๒.๗๕	๙๔	๒๐.๕๖	๑๑๗	๒๔.๕๓	๕๖	๑๑.๗๐	๔๗๙	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๖๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๒๐๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๐๐ เห็นว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน
มีเนื้อหาเหมาะสมดีแล้ว รองลงมาจำนวน ๑๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๓๖ เห็นว่า เนื้อหา
มากเกินไป และครูจำนวน ๑๑๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๖๔ เห็นว่า เนื้อหาน้อยเกินไป

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ
ภาคใต้ และภาคกลาง ส่วนใหญ่เห็นว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีเนื้อหาเหมาะสม
ดีแล้ว รองลงไป เห็นว่า เนื้อหาเกินไป และน้อยเกินไปตามลำดับ ส่วนครูสอนภาษา-
อังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนใหญ่เห็นว่า หลักสูตรมีเนื้อหามาก-
เกินไป รองลงไปเห็นว่า มีเนื้อหาเหมาะสมดีแล้ว และน้อยเกินไปตามลำดับ สำหรับครูสอน
ภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร จำนวนครูส่วนใหญ่ที่ตอบว่า เนื้อหาน้อยเกินไปและเนื้อหาเหมาะสม
ดีแล้ว มีจำนวน เท่ากัน รองลงไปตอบว่า หลักสูตรมีเนื้อหามากเกินไป

ตารางที่ ๖๘ เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันตามความกีดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ

ในโรงเรียนราษฎร์

เนื้อหาของหลักสูตร ภาษาอังกฤษ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยเกินไป	๕	๒๖.๖๙	๑๐	๖.๙๑	๑๓	๘.๙๓	๖	๑.๓๕	๒	๑.๓๕	๓๑	๒๐.๘๖
เหมาะสมอยู่แล้ว	๑๘	๑๒.๐๘	๑๖	๑๐.๙๓	๑๕	๑๐.๐๘	๑๕	๙.๓๕	๑๓	๘.๙๓	๗๖	๕๑.๐๐
มากเกินไป	๙	๖.๐๕	๑๐	๖.๙๑	๑๐	๖.๙๑	๗	๔.๙๐	๖	๔.๐๓	๕๖	๓๕.๑๙
รวม	๓๑	๒๐.๘๑	๓๖	๒๔.๑๕	๓๘	๒๕.๕๑	๒๓	๑๕.๕๓	๒๑	๑๔.๑๐	๑๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๖๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๐๐ เห็นว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีเนื้อหาเหมาะสมดีแล้ว รองลงมา จำนวน ๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๑๔ เห็นว่า เนื้อหามากเกินไป และครูจำนวน ๓๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๘๖ เห็นว่า เนื้อหาน้อยเกินไป

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาคส่วนใหญ่เห็นว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีเนื้อหาเหมาะสมดีแล้ว ส่วนรองลงไปนั้นครูในภาคเหนือ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ เห็นว่า เนื้อหามากเกินไปและน้อยเกินไปตามลำดับ ส่วนครูในภาคใต้เห็นว่า เนื้อหาน้อยเกินไปและมากเกินไปตามลำดับ สำหรับในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวนครูที่ตอบว่า เนื้อหาน้อยเกินไปและมากเกินไปมีจำนวนเท่ากัน

๒๓) ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ ดังแสดงในตารางที่ ๖๔ และตารางที่ ๗๐

ตารางที่ ๖๔ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี	๖๖	๑๓.๔๗	๔๑	๑๘.๔๗	๗๒	๑๔.๖๔	๘๗	๑๗.๓๖	๔๓	๘.๗๘	๓๔๕	๗๓.๒๗
ไม่มี	๓๔	๖.๘๔	๒๑	๔.๒๘	๒๔	๔.๘๒	๓๖	๖.๘๓	๑๕	๓.๐๖	๑๓๑	๒๖.๗๓
รวม	๑๐๐	๒๐.๔๑	๑๑๒	๒๒.๗๕	๑๐๑	๒๐.๖๑	๑๒๓	๒๔.๒๙	๕๘	๑๑.๘๔	๔๕๐	๙๐.๐๐

จากตารางที่ ๖๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๓๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๓.๒๗ มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ และครูจำนวน ๑๓๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๗๓ ไม่มีปัญหา

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่

ตารางที่ ๗๐ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้ของผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี	๒๓	๑๔.๔๔	๖๖	๑๖.๔๘	๖๑	๑๓.๖๕	๑๕	๔.๗๕	๑๕	๔.๐๙	๔๙	๖.๔๘
ไม่มี	๑๖	๙.๙๙	๑๐	๖.๕๕	๑๘	๑๑.๖๙	๘	๒.๑๙	๗	๒.๕๕	๔๕	๕.๙๑
รวม	๓๙	๒๔.๔๓	๗๖	๒๓.๓๗	๗๙	๒๕.๓๓	๒๓	๑๔.๙๓	๒๑	๖.๖๔	๙๔	๑๒.๓๙

จากตารางที่ ๗๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๙๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒๙ มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้ และครูจำนวน ๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๗๑ ไม่มีปัญหา

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้

๒๔) ลักษณะของปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ ดังแสดงในตารางที่ ๗๑ และตารางที่ ๗๒

ตารางที่ ๗๑ ลักษณะของปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ของครูสอนภาษาต่างประเทศ
ในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

ลักษณะของปัญหา เกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยสนใจที่จะอ่านหลักสูตร	-	-	-	-	๒	๐.๒๖	๒	๐.๒๖	๘	๑.๐๒	๑๒	๑.๕๔
ไม่มีเวลาพอสำหรับ ศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ	๘	๑๐.๐๓	๑๔	๑๖.๖๐	๘	๑๐.๐๓	๖	๐.๗๖	๒๙	๓.๗๖	๖๕	๘.๓๔
ไม่สามารถใช้หลักสูตร ตามจุดประสงค์ที่วางไว้	๔๒	๕๐.๓๙	๖๓	๗๕.๐๙	๓๗	๔๖.๗๕	๔๑	๕.๕๕	๒๓	๒.๙๕	๒๑๖	๒๗.๗๓
สอนไม่ทันตามหลักสูตร	๒๑	๓.๕๗	๔๖	๕๖.๙๑	๒๕	๓๑.๒๖	๔๓	๕.๕๒	๑๔	๑.๗๐	๑๖๓	๒๐.๘๒
ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้เนื่องจาก ขาดบุคลากร เช่น ขาดผู้แปล ตัวภาษา	๓๕	๔.๕๐	๕๓	๖๕.๘๐	๓๖	๔๖.๖๖	๔๑	๕.๒๖	๑๙	๒.๔๕	๑๘๔	๒๓.๖๒
ไม่เคยได้รับคำสั่งแจ้งเกี่ยวกับหลักสูตร	๑๙	๒.๕๔	๓๕	๔๔.๔๙	๒๗	๓๔.๓๗	๓๗	๔.๗๕	๖	๐.๗๗	๑๒๔	๑๕.๙๒
อื่นๆ	๒	๐.๒๖	๓	๓.๗๙	๕	๖.๒๕	๕	๐.๖๔	-	-	๑๕	๑.๙๓
รวม	๑๓๓	๑๗.๐๙	๒๑๔	๒๗.๕๘	๑๕๔	๑๙.๕๙	๑๘๕	๒๓.๗๕	๑๐๓	๑๓.๒๐	๗๗๙	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๗๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๒๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๗๓ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดที่ให้เหตุผลว่า สาเหตุที่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ก็เนื่องมาจากไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ที่วางไว้เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ครูจำนวน ๑๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๖๒ ตอบว่า ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน อันดับสาม ครูจำนวน ๑๖๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๙๖ ตอบว่า สอนไม่ทันตามหลักสูตร อันดับสี่ ครูจำนวน ๑๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๙๖ ตอบว่า ไม่เคยได้รับคำชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตร อันดับห้า ครูจำนวน ๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๔ ตอบว่า ไม่มีเวลาพอสำหรับศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ อันดับหก ครูจำนวน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๓ ตอบว่า ปัญหาอื่นๆ และอันดับสุดท้าย ครูจำนวน ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๙ ตอบว่า ไม่เคยสนใจที่จะอ่านหลักสูตร

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า สาเหตุที่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ก็เนื่องมาจากไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ที่วางไว้เป็นอันดับหนึ่ง ส่วนครูในกรุงเทพฯส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า ที่มีปัญหาก็เนื่องจากไม่มีเวลาพอสำหรับศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับอันดับสองนั้น ครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้ เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน ส่วนครูในภาคกลาง ตอบว่า สอนไม่ทันตามหลักสูตร และครูในกรุงเทพฯ ตอบว่า ไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ที่วางไว้ สำหรับอันดับสาม ครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตอบว่า สอนไม่ทันตามหลักสูตร ส่วนครูในภาคกลางและกรุงเทพฯตอบว่า ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้เนื่องจากมีปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน สำหรับอันดับสี่ ครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง ตอบว่า ไม่เคยได้รับคำชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตร ส่วนครูในกรุงเทพฯตอบว่า สอนไม่ทันตามหลักสูตร สำหรับอันดับห้า ครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง ตอบว่า ไม่มีเวลาพอสำหรับศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ ส่วนครูในกรุงเทพฯตอบว่า ไม่เคยสนใจที่จะอ่านหลักสูตร นอกนั้นเป็นปัญหาอื่นๆ และไม่เคยสนใจที่จะอ่านหลักสูตรเป็นอันดับสุดท้าย

สำหรับปัญหาอื่นๆ นั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลได้ตอบเพิ่มเติมมาว่า เป็นเพราะหลักสูตรไม่ตรงกับจุดประสงค์ หลักสูตรเล็งผลเลิศเกินไป การเผยแพร่หลักสูตรและจุดประสงค์ของหลักสูตรยังไม่เพียงพอ หลักสูตรน่าเบื่อและไม่เหมาะสม หลักสูตรใหม่ เน้นทักษะ นักเรียนจึงขาดความรู้ด้านไวยากรณ์ จุดประสงค์ของหลักสูตรละเอียดเกินไปทำให้ต้องเสียเวลาเตรียมการสอบมากเกินไป หลักสูตรกับการปฏิบัติไม่เหมือนกัน เนื้อหาบางเรื่องไม่จำเป็นกับนักเรียนที่จะนำไปใช้ เนื้อหาของหลักสูตรซ้ำซ้อนมาก เนื้อหาบางเรื่องไกลตัวนักเรียน นักเรียนรับไม่ไหว ตำราเรียนมีข้อผิดพลาด พื้นฐานของนักเรียนอ่อนมาก จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมากเกินไปและขาดคู่มือครู

ตารางที่ ๗๒ ลักษณะของปัญหา เกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์
(ตอบได้หลายคำตอบ)

ลักษณะของปัญหา	เหนือ		ระดับออก- เสียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทบ.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ เคยสนใจที่จะอ่านหลักสูตร	๑	๐.๔๔	๐	๐.๔๗	-	-	-	-	-	-	๓	๑.๓๖
ไม่มีเวลาพอสำหรับ	๗	๓.๐๖	๒	๐.๔๗	๒	๐.๔๗	๑	๐.๔๔	๑	๐.๔๔	๑๓	๕.๖๓
ศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ	๑๓	๕.๖๔	๑๗	๗.๔๒	๑๓	๕.๖๔	๑๑	๔.๘๐	๑๐	๔.๓๗	๖๔	๒.๗๕
ไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ ที่วางไว้	๑๐	๔.๓๖	๑๒	๕.๒๔	๑๓	๕.๖๔	๘	๓.๕๔	๗	๓.๐๖	๕๐	๒.๑๓
สอนไม่ทันตามหลักสูตร	๑๔	๖.๕๕	๑๙	๘.๖๗	๑๔	๖.๑๒	๖	๒.๖๖	๕	๒.๑๔	๔๔	๒.๕๗
ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้ เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ วัสดุเรียน	๘	๓.๕๐	๑๐	๔.๓๖	๒	๐.๘๗	๗	๓.๐๖	๖	๒.๖๒	๓๓	๑.๔๖
ไม่เคยได้รับคำชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตร	-	-	๓	๑.๓๑	๒	๐.๘๗	๑	๐.๔๔	๑	๐.๔๔	๑	๐.๐๖
อื่นๆ	๕๕	๒๓.๕๙	๖๔	๒๘.๓๖	๔๖	๒๐.๐๙	๓๕	๑๕.๕๕	๓๐	๑๓.๑๑	๒๐๕	๘.๖๐
รวม												

จากตารางที่ ๗๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๔๕ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดได้ เหตุผลว่า สาเหตุที่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ที่ เนื่องมาจากไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ที่วางไว้ เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๗๖ ตอบว่า ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน อันดับสาม ครูจำนวน ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๕๓ ตอบว่า สอนไม่ทันตามหลักสูตร อันดับสี่ ครูจำนวน ๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๔๐ ตอบว่า ไม่เคยได้รับคำสั่งเกี่ยวกับหลักสูตร อันดับห้า ครูจำนวน ๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๖๕ ตอบว่า ไม่มีเวลาพอสำหรับศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ อันดับหก ครูจำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๐๖ ตอบว่า ปัญหาอื่นๆ และอันดับสุดท้าย ครูจำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๐ ตอบว่า ไม่เคยสนใจที่จะอ่านหลักสูตร

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ส่วนใหญ่ได้เหตุผลว่า สาเหตุที่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้ อยู่ที่เนื่องมาจากไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้ เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียนเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนครูในภาคกลางและกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ได้เหตุผลว่า ที่มีปัญหาก็เนื่องมาจากไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ที่วางไว้ เป็นอันดับหนึ่ง สำหรับอันดับสองนั้น ครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตอบว่า ไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ที่วางไว้ นอกจากนั้นจำนวนครูในภาคใต้ที่ตอบมากเป็นอันดับสอง เท่ากันอีกปัญหาหนึ่งก็คือ สอนไม่ทันตามหลักสูตร เช่นเดียวกับครูในภาคกลาง และกรุงเทพฯ สำหรับอันดับสามนั้น ครูในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอบว่า สอนไม่ทันตามหลักสูตร ส่วนครูในภาคกลาง และกรุงเทพฯตอบว่า ไม่เคยได้รับคำสั่งเกี่ยวกับหลักสูตร สำหรับอันดับสี่นั้น ครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตอบว่า ไม่เคยได้รับคำสั่งเกี่ยวกับหลักสูตร ส่วนครูในภาคกลาง และกรุงเทพฯตอบว่า ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน นอกนั้นเป็นปัญหาอื่นๆ และไม่เคยสนใจที่จะศึกษาหลักสูตรเป็นอันดับสุดท้าย

สำหรับปัญหาอื่นๆ นั้น ครูในโรงเรียนราชบุรีได้ตอบเพิ่มเติมมาว่า เป็นเพราะหลักสูตรเน้นวัดดูประสงค์มากเกินไป นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติตามวัดดูประสงค์ได้ หลักสูตรกับข้อทดสอบไม่ตรงกัน และนักเรียนมีพื้นฐานไม่ดีพอ

๒๕) แบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งแสดงในตารางที่ ๗๓

และตารางที่ ๗๔

ตารางที่ ๗๓ แบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใน

โรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

แบบเรียนที่ใช้ในการสอน ภาษาอังกฤษแก่นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
Learning Kits	๑๔	๑.๙๓	๖	๐.๘๓	๑๔	๑.๙๓	๑๙	๒.๖๒	๓	๐.๔๒	๔๖	๗.๙๓
Get set	๒๓	๓.๑๗	๓๕	๔.๘๓	๒๙	๔.๐๐	๓๕	๔.๖๒	๔	๐.๕๔	๑๓๔	๑๘.๔๔
Junior Active Context	๔๔	๗.๕๙	๔๗	๖.๔๔	๓๒	๔.๔๔	๓๕	๔.๘๓	๔๑	๕.๖๖	๒๑๐	๔๘.๙๗
English for Thai Students	๔๔	๖.๒๑	๗๑	๙.๗๙	๔๗	๗.๔๖	๗๖	๑๐.๔๔	๑๔	๒.๐๗	๒๖๕	๓๖.๔๑
อื่นๆ	๖	๐.๘๓	๒๐	๒.๗๕	๑๗	๒.๓๔	๗	๐.๙๗	๑๑	๑.๕๒	๖๑	๘.๔๑
รวม	๑๔๓	๑๙.๗๓	๑๗๙	๒๔.๖๘	๑๔๙	๒๐.๔๔	๑๗๕	๒๔.๑๔	๗๙	๑๐.๙๑	๗๕๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๗๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๒๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๔๑ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ใช้หนังสือ English for Thai Students เป็นแบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ครูจำนวน ๒๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๔๗ ใช้หนังสือ Junior Active Context เป็นแบบเรียน อันดับสาม ครูจำนวน ๑๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๔๘ ใช้หนังสือ Get Set เป็นแบบเรียน อันดับสี่ ครูจำนวน ๖๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๑๑ ใช้แบบเรียนอื่นๆ และอันดับสุดท้าย ครูจำนวน ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๗๓ ใช้ Learning Kits เป็นแบบเรียน

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง ส่วนใหญ่ใช้หนังสือ English for Thai Students เป็นแบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนครูในภาคเหนือและกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ใช้หนังสือ Junior Active Context เป็นแบบเรียนมากเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับอันดับสองนั้น ครูในภาคเหนือและกรุงเทพฯ ใช้หนังสือ English for Thai Students ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ใช้หนังสือ Junior Active Context และครูในภาคกลางใช้หนังสือ Get Set สำหรับอันดับสามนั้น ครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ใช้หนังสือ Get Set ส่วนครูในภาคกลางใช้หนังสือ Junior Active Context และครูในกรุงเทพฯ ใช้แบบเรียนอื่นๆ สำหรับอันดับสี่นั้น ครูในภาคเหนือและภาคกลางใช้ Learning Kits ครูในกรุงเทพฯ ใช้หนังสือ Get Set ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ใช้แบบเรียนอื่นๆ สำหรับอันดับสุดท้ายนั้น ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้และกรุงเทพฯ ใช้ Learning Kits ส่วนครูในภาคเหนือและภาคกลางใช้แบบเรียนอื่นๆ

สำหรับแบบเรียนอื่นๆ นั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลตอบเพิ่มเติมมาว่า ใช้หนังสือดังต่อไปนี้ (เรียงตามลำดับความถี่) Have Fun Book I & II, Using English Workbook Book I & II, Lado English Series, Wordland, Keep Talking, Current English, Book I & II Magic Sound and Word, Read and Write, Writing to Communicate Book I & II, Read and Learn, Active English for Thailand, Outline of English Directions.

ตารางที่ ๗๔ แบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

แบบเรียนที่ใช้ในการสอน ภาษาอังกฤษแก่นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
Learning Kits	๑	๐.๔๕	๓	๑.๓๖	-	-	๑	๐.๔๕	-	-	๕	๒.๒๖
Get set	๘	๓.๖๒	๕	๒.๒๖	๑๓	๕.๘๘	๔	๑.๘๒	๕	๒.๒๖	๔๐	๑๘.๑๐
Junior Active Context	๑๖	๗.๒๕	๘	๓.๖๒	๗	๓.๑๗	๑๐	๔.๕๒	๘	๓.๖๒	๔๔	๒๒.๑๗
English for Thai Students	๑๗	๗.๖๕	๒๔	๑๒.๖๗	๒๖	๑๑.๗๗	๑๓	๕.๘๘	๑๒	๕.๘๓	๕๖	๒๖.๕๕
อื่นๆ	๕	๒.๒๖	๑๓	๕.๘๘	๖	๒.๗๗	๕	๒.๒๖	๒	๐.๙๑	๓๑	๑๕.๐๓
รวม	๔๗	๒๑.๒๖	๔๗	๒๕.๗๕	๕๒	๒๓.๕๕	๓๘	๑๗.๑๕	๒๗	๑๒.๒๖	๒๒๑	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๗๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๙๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๔๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ใช้หนังสือ English for Thai Students เป็นแบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๑๗ ใช้หนังสือ Junior Active Context เป็นแบบเรียน อันดับสาม ครูจำนวน ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๑๐ ใช้หนังสือ Get set อันดับสี่ ครูจำนวน ๓๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๓ ใช้แบบเรียนอื่นๆ และอันดับสุดท้าย ครูจำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๒๖ ใช้ Learning Kits เป็นแบบเรียน

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ในทุกภาคส่วนใหญ่ใช้หนังสือ English for Thai Students เป็นแบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ครูในภาคเหนือ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ ใช้หนังสือ Junior Active Context และครูในภาคใต้ใช้หนังสือ Get set ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้แบบเรียนอื่นๆ สำหรับอันดับสามนั้น ครูในภาคเหนือ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ ใช้หนังสือ Get set ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ใช้หนังสือ Junior Active Context สำหรับอันดับสี่นั้น ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้หนังสือ Get set ส่วนครูในภาคอื่นๆ ใช้หนังสืออื่นๆ ส่วนอันดับสุดท้ายนั้น มีครูเพียงจำนวนน้อยในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลางใช้ Learning Kits เป็นแบบเรียน

สำหรับแบบเรียนอื่นๆ นั้น ครูในโรงเรียนราษฎร์ตอบเพิ่มเติมมาว่า ใช้หนังสือดังต่อไปนี้ (เรียงตามลำดับความถี่) Current English, Magic Sound and Word, Have Fun, Wordland, Using English Workbook, Read and Learn, Keep Talking, Lado English Series, Practical English Course, และ English Is Fun.

๒๖) ทักษะที่เน้นในแบบเรียน ดังแสดงในตารางที่ ๗๕ และตารางที่ ๗๖

ตารางที่ ๗๕ ทักษะที่เน้นในแบบเรียนตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนรัฐบาล

ทักษะที่เน้นในแบบเรียน	เพิ่ม		คะแนนออก- เสียง เทป		ใต้		กลาง		กม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฟัง	๗	๑.๑๒	๑๐	๑.๕๔	๑๖	๒.๕๕	๑๖	๒.๕๕	๑๗	๒.๗๑	๖๖	๑๐.๕๒
พูด	๑๗	๒.๗๑	๒๐	๓.๑๔	๒๔	๔.๖๓	๒๗	๔.๓๑	๒๗	๓.๕๘	๑๐๘	๑๘.๘๒
อ่าน	๑๗	๒.๗๑	๒๑	๓.๓๕	๑๗	๒.๗๑	๑๔	๒.๑๖	๒๒	๓.๔๑	๙๖	๑๕.๓๑
เขียน	๘	๑.๒๕	๑๕	๒.๓๕	๑๕	๒.๒๓	๑๒	๑.๘๑	๑๐	๑.๖๐	๕๕	๘.๕๑
เน้นทุกทักษะ	๗๙	๑๒.๖๐	๖๐	๙.๕๗	๕๓	๘.๕๕	๗๐	๑๑.๑๗	๒๖	๔.๑๕	๒๘๘	๔๕.๕๔
รวม	๑๒๕	๒๐.๕๒	๑๒๖	๒๐.๐๔	๑๒๕	๒๐.๕๗	๑๕๔	๒๒.๕๗	๑๐๐	๑๕.๕๕	๖๒๗	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๗๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่
จำนวน ๒๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๙๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดเห็นว่า แบบเรียนที่ใช้สอนนั้น
เน้นทุกทักษะ รองลงไปเน้นทักษะ พูด อ่าน ฟัง และ เขียน ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลทุกภาค
ส่วนใหญ่เห็นว่า แบบเรียนที่ใช้สอนอยู่นั้น เน้นทุกทักษะ รองลงไปครูในภาคเหนือเห็นว่า เน้น-
ทักษะ พูด และอ่านเท่ากัน และต่อไปเน้นทักษะ เขียน และฟัง ตามลำดับ ครูในภาคตะวันออก
เฉียงเหนือเห็นว่า เน้นทักษะ อ่าน พูด เขียน และฟัง ตามลำดับ ส่วนครูในภาคใต้ ภาคกลาง
และกรุงเทพฯเห็นว่า เน้นทักษะ พูด อ่าน ฟัง และ เขียน ตามลำดับ

ตารางที่ ๓๖ ทักษะที่เน้นในแบบเรียนความถนัดพิเศษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ทักษะที่เน้นในแบบเรียน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กหนะ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฟัง	๓	๑.๔๘	๖	๒.๙๖	๑	๐.๔๘	๑	๐.๔๘	๑	๐.๔๘	๑๒	๕.๙๑
พูด	๖	๒.๙๖	๔	๒.๙๖	๑๐	๔.๙๓	๔	๑.๙๓	๕	๒.๔๖	๓๐	๑๔.๗๘
อ่าน	๗	๓.๔๔	๑๐	๔.๙๓	๕	๒.๔๖	๔	๑.๙๓	๕	๒.๔๗	๓๐	๑๔.๗๘
เขียน	๖	๒.๙๖	๑๔	๖.๙๐	๕	๒.๔๖	๒	๐.๙๘	๑	๐.๔๘	๒๘	๑๓.๗๘
เน้นทุกทักษะ	๒๔	๑๑.๘๒	๑๙	๙.๓๖	๒๓	๑๑.๓๓	๒๐	๙.๘๕	๑๗	๘.๓๘	๑๐๓	๔๖.๗๔
รวม	๕๖	๒๖.๖๗	๕๔	๒๖.๖๑	๕๔	๒๖.๖๗	๓๑	๑๔.๖๖	๒๘	๑๓.๗๘	๒๐๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๗๖ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๑๐๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๗๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดเห็นว่า แบบเรียนที่ใช้สอน
อยู่นั้น เน้นทุกทักษะ รองลงไปเน้นทักษะ ฟังและอ่านเท่ากัน และต่อไปเน้นทักษะ เขียน
และฟัง ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค
ส่วนใหญ่เห็นว่า แบบเรียนที่ใช้สอนอยู่นั้น เน้นทุกทักษะ รองลงไปครูในภาคเหนือเห็นว่า เน้น-
ทักษะ อ่าน เป็นอันดับสอง ฟังและเขียนเป็นอันดับสามเท่ากัน และฟังเป็นอันดับสุดท้าย ครูใน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเห็นว่า เน้นทักษะ เขียน อ่าน ฟัง ฟัง ฟัง ตามลำดับ ครูในภาคใต้เห็น
ว่า เน้นทักษะ ฟัง เป็นอันดับสอง อ่านและเขียนเป็นอันดับสามเท่ากัน และฟังเป็นอันดับสุดท้าย
ครูในภาคกลางเห็นว่า เน้นทักษะ ฟัง และอ่านเป็นอันดับสองเท่ากัน รองลงมา เน้นทักษะ เขียน
และฟังตามลำดับ ส่วนครูในกรุงเทพฯเห็นว่า เน้นทักษะ ฟัง และอ่าน ตามลำดับ ส่วน ฟัง
และเขียน เน้นเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากัน

๒๗) ความคิด เห็นเกี่ยวกับแบบ เรียนที่ใช้สอนอยู่ ดังแสดงในตารางที่ ๗๗ และตารางที่ ๗๘

ตารางที่ ๗๗ ความคิดเห็น เกี่ยวกับแบบ เรียนที่ใช้สอนอยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

ความคิด เห็น เกี่ยวกับแบบ เรียน ที่ใช้สอนอยู่	เหนือ		ตะวันออก - เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แบบ เรียนเหมาะสมแล้ว	๓๐	๑.๙๖	๑๔	๐.๙๒	๒๖	๑.๙๐	๓๔	๒.๒๒	๑๑	๐.๗๒	๑๑๕	๗.๕๒
แบบ เรียนบรรจุ เนื้อหามากเกินไป สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	๒๗	๑.๙๖	๔๖	๓.๐๑	๒๔	๑.๕๗	๓๙	๒.๕๕	๑๒	๐.๗๔	๑๕๘	๙.๖๗
ความยากง่ายของ เนื้อหาไม่เหมาะสม กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	๓๑	๒.๐๓	๔๑	๒.๖๘	๓๗	๒.๔๒	๓๘	๒.๔๘	๒๖	๑.๗๐	๑๗๓	๑๑.๓๑
แบบฝึกหัดท้ายบทน้อยเกินไป	๓๔	๒.๒๒	๔๐	๒.๖๑	๒๘	๑.๘๓	๑๔	๐.๙๒	๑๖	๑.๐๕	๑๓๖	๘.๖๓
แบบฝึกหัดท้ายบทมากเกินไป	๗	๐.๔๗	๖	๐.๓๙	๖	๐.๓๙	๙	๐.๕๘	๕	๐.๒๖	๓๒	๒.๐๙
แบบ เรียนไม่เรียงลำดับความยากง่าย ของ เนื้อหา	๒๓	๑.๕๑	๔๐	๒.๖๑	๓๐	๑.๙๖	๓๐	๑.๙๖	๑๕	๐.๙๘	๑๓๘	๙.๐๒

ตารางที่ ๗ (ต่อ)

ความคิด เห็น เกี่ยวกับแบบ เรียน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียง เหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ที่ใจสอนอยู่												
เสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน มากเกินไป	๔	๐.๕๘	๑๗	๑.๑๑	๖	๐.๓๙	๑๔	๐.๘๒	๔	๐.๒๖	๕๐	๓.๒๖
เสนอเสียงที่เป็นปัญหา สำหรับนักเรียนน้อยเกินไป	๓๐	๑.๘๖	๓๑	๒.๐๓	๒๖	๑.๕๔	๑๘	๑.๑๗	๑๑	๐.๗๒	๑๑๒	๗.๓๒
เสนอคำศัพท์ภาษาไทยอย่างเดียว	๑๑	๐.๗๒	๑๗	๑.๑๑	๘	๐.๕๘	๑๔	๐.๘๘	๒	๐.๑๓	๕๕	๓.๕๒
เสนอคำศัพท์ที่เป็นภาษาอังกฤษอย่าง- เดียว	๕	๐.๓๑	๑๑	๐.๗๒	๑	๐.๐๗	๒	๐.๑๓	๑	๐.๐๗	๒๐	๑.๓๖
ให้แบบฝึกไวยากรณ์น้อยเกินไป	๔๓	๒.๘๑	๔๕	๒.๘๘	๓๑	๒.๐๓	๓๖	๒.๓๕	๒๑	๑.๓๗	๑๗๕	๑๑.๕๔
ให้แบบฝึกไวยากรณ์มากเกินไป	๖	๐.๓๙	๗	๐.๔๖	๔	๐.๒๖	๔	๐.๕๔	-	-	๒๖	๑.๗๐
ขนาดและลักษณะหนังสือไม่ชวนอ่าน	๑๔	๑.๒๔	๓๓	๒.๑๖	๒๒	๑.๕๔	๓๓	๒.๑๖	๑๐	๐.๖๕	๑๑๗	๗.๖๕
รูปภาพประกอบไม่น่าสนใจ	๑๘	๑.๑๗	๓๔	๒.๑๕	๑๘	๑.๑๗	๓๑	๒.๐๓	๑๗	๑.๑๒	๑๒๓	๘.๐๔
ขาดการเสริมทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน อย่างเพียงพอ	๑๔	๑.๒๔	๓๖	๒.๓๕	๑๓	๐.๘๕	๒๑	๑.๓๗	๑๒	๐.๗๙	๑๐๑	๖.๖๐
อื่นๆ	๓	๐.๒๐	๒	๐.๑๓	-	-	๖	๐.๓๙	๓	๐.๒๐	๑๔	๐.๙๓
รวม	๓๑๕	๒๐.๕๘	๔๒๔	๒๗.๗๒	๒๗๗	๑๘.๑๐	๓๕๙	๒๒.๘๐	๑๖๕	๑๐.๘๐	๑๕๓๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๑๗๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดเห็นว่า แบบเรียนที่ใช้สอนอยู่นั้นให้แบบฝึกไวยากรณ์น้อยเกินไป รองลงไป ครูจำนวน ๑๗๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๓๑ เห็นว่า ความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ครูจำนวน ๑๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๖๗ เห็นว่า แบบเรียนบรรจุเนื้อหามากเกินไปสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ครูจำนวน ๑๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๐๒ เห็นว่า แบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา ครูจำนวน ๑๓๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๖๓ เห็นว่า แบบฝึกหัดท้ายบทน้อยเกินไป ครูจำนวน ๑๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๐๔ เห็นว่า รูปภาพประกอบไม่น่าสนใจ ครูจำนวน ๑๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๖๔ เห็นว่า ขนาดและลักษณะหนังสือไม่ชวนอ่าน ครูจำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๕๒ เห็นว่า แบบเรียนเหมาะสมดีแล้ว ครูจำนวน ๑๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๓๒ เห็นว่า แบบเรียนเสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนน้อยเกินไป ครูจำนวน ๑๐๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๖๐ เห็นว่า แบบเรียนขาดการเสริมทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนอย่างเพียงพอ ครูจำนวน ๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๓๖ เห็นว่า แบบเรียนเสนอคำศัพท์ภาษาใดอย่างเดียว ครูจำนวน ๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๖ เห็นว่า แบบเรียนเสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนมากเกินไป ครูจำนวน ๓๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๐๔ เห็นว่า แบบเรียนมีแบบฝึกหัดท้ายบทมากเกินไป ครูจำนวน ๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๗๐ เห็นว่า แบบเรียนให้แบบฝึกไวยากรณ์มากเกินไป ครูจำนวน ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๑ เห็นว่า แบบเรียนเสนอคำศัพท์ที่เป็นภาษาอังกฤษอย่างเดียว และครูจำนวน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๘๒ มีความคิดเห็นอื่นๆ เช่น แบบเรียนมักใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่าภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ แบบเรียนไม่สัมพันธ์กับหลักสูตร แบบเรียนไม่เหมาะสมกับการสอนเด็ก แบบเรียนมีเนื้อหาซ้ำซ้อน ความแตกต่างของแต่ละระดับมากเกินไป เน้นไม่ครบทักษะ ๔ ด้าน คือ นักเรียนขาดทักษะ ครูขาดความรู้ความชำนาญ แบบเรียนไม่เข้าใจ ไม่สัมพันธ์กับจุดประสงค์ แบบเรียนไม่เน้นไวยากรณ์ แบบเรียนตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูงเกินไป เป็นต้น

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือเห็นว่า แบบเรียนให้แบบฝึก วิทยากรน้อยไปเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง เห็นว่า แบบเรียนบรรจุเนื้อหามากเกินไปสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นอันดับหนึ่ง และครูในภาคใต้และกรุงเทพฯ เห็นว่า ความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับอันดับสองนั้น ครูในภาคเหนือเห็นว่า แบบเรียนมีแบบฝึกหัดท้ายบทน้อยเกินไป ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และกรุงเทพฯ เห็นว่า แบบเรียนให้แบบฝึก วิทยากรน้อยเกินไป ส่วนครูในภาคกลาง เห็นว่า ความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

สำหรับอันดับสามนั้น ครูในภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือเห็นว่า ความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ครูในภาคใต้ เห็นว่า แบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา ครูในภาคกลาง เห็นว่า แบบเรียนให้แบบฝึก วิทยากรน้อยเกินไป และครูในกรุงเทพฯ เห็นว่า แบบเรียนมีรูปภาพประกอบไม่น่าสนใจ

ตารางที่ ๗๘ ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้สอนอยู่ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราชบุรี

(ตอบได้หลายคำตอบ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้สอนอยู่	เหนือ		ระดับเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แบบเรียนเหมาะสมแล้ว	๔	๑.๕๕	๑๒	๒.๖๐	๖	๑.๓๐	๔	๑.๕๕	๕	๐.๘๖	๕๐	๔.๖๖
แบบเรียนบรรจุเนื้อหามากเกินไปสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	๑๐	๒.๑๗	๑๐	๒.๑๗	๗	๑.๕๐	๖	๑.๓๐	๕	๑.๐๘	๓๘	๔.๒๓
ความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น	๑๓	๒.๙๑	๑๐	๒.๑๗	๑๖	๓.๔๖	๖	๑.๓๐	๕	๑.๐๘	๕๖	๖.๐๕
แบบฝึกหัดท้ายบทน้อยเกินไป	๑๑	๒.๓๘	๘	๑.๗๓	๑๑	๒.๓๘	๗	๑.๕๐	๖	๐.๘๕	๓๕	๔.๕๔
แบบฝึกหัดท้ายบทมากเกินไป	-	-	๓	๐.๖๕	๕	๑.๐๘	๓	๐.๖๕	๓	๐.๖๕	๑๕	๑.๖๓
แบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา	๕	๑.๑๕	๕	๑.๑๕	๑๗	๓.๖๕	๖	๑.๓๐	๕	๑.๐๘	๔๖	๕.๕๖
เสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนมากเกินไป	๓	๐.๖๕	๒	๐.๔๓	๕	๐.๘๖	๑	๐.๒๑	๑	๐.๒๑	๑๑	๑.๓๘
เสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนน้อยเกินไป	๕	๑.๑๕	๕	๑.๑๕	๕	๑.๑๕	๕	๑.๑๕	๒	๐.๔๓	๓๗	๔.๖๖

ตารางที่ ๗๘ (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียน ที่ใช้สอนอยู่	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เสนอคำศัพท์ภาษาไทยอย่างเดียว	๑	๐.๒๒	๒	๐.๔๓	๖	๑.๓๐	—	—	๑	๐.๒๒	๑๐	๒.๑๗
เสนอคำศัพท์ที่เป็นภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	๑	๐.๒๒	—	—	๒	๐.๔๓	—	—	—	—	๓	๐.๖๕
ให้แบบฝึกไวยากรณ์น้อยเกินไป	๑๕	๓.๒๕	๑๓	๒.๘๑	๑๙	๔.๑๑	๗	๑.๕๑	๖	๑.๓๐	๖๖	๑๔.๘๔
ให้แบบฝึกไวยากรณ์มากเกินไป	—	—	๔	๐.๘๖	๒	๐.๔๓	๑	๐.๒๒	๑	๐.๒๒	๔	๐.๘๘
ขนาดและลักษณะหนังสือไม่ชวนอ่าน	๔	๑.๗๓	๑๒	๒.๖๐	๑๒	๒.๖๐	๕	๑.๐๘	๒	๐.๔๓	๓๔	๗.๔๔
รูปภาพประกอบไม่น่าสนใจ	๑๑	๒.๓๘	๘	๑.๗๓	๑๐	๒.๑๗	๔	๑.๐๘	๒	๐.๔๓	๓๖	๗.๙๔
ขาดการเสริมทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนอย่างเพียงพอ	๗	๑.๕๑	๙	๑.๙๕	๖	๑.๓๐	๔	๐.๘๖	๓	๐.๖๕	๒๙	๖.๒๗
อื่นๆ	—	—	—	—	—	—	๑	๐.๒๒	๑	๐.๒๒	๒	๐.๔๔
รวม	๑๐๗	๒๓.๑๗	๑๑๑	๒๔.๐๓	๑๓๒	๒๘.๕๑	๖๔	๑๔.๙๓	๔๓	๙.๓๑	๔๖๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๗๘ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๖๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๘ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดเห็นว่า แบบเรียนที่ใช้สอนอยู่นี้ให้แบบฝึกไวยากรณ์น้อยเกินไป รองลงไป ครูจำนวน ๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๘๒ เห็นว่าความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ครูจำนวน ๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๕๖ เห็นว่า แบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา ครูจำนวน ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๖๖ เห็นว่า แบบเรียนเหมาะสมดีแล้ว ครูจำนวน ๓๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๕๔ เห็นว่า แบบฝึกหัดท้ายบทน้อยเกินไป และขนาดและลักษณะของหนังสือไม่ชวนอ่าน ครูจำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๒๓ เห็นว่า แบบเรียนบรรจุเนื้อหามากเกินไปสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ครูจำนวน ๓๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๐๑ เห็นว่า แบบเรียนเสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนน้อยเกินไป ครูจำนวน ๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๗๙ เห็นว่า แบบเรียนมีรูปภาพไม่น่าสนใจ ครูจำนวน ๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๒๗ เห็นว่า แบบเรียนขาดการเสริมทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียนอย่างเพียงพอ ครูจำนวน ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๓๕ เห็นว่า แบบเรียนเสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนมากเกินไป ครูจำนวน ๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๑๗ เห็นว่า แบบเรียนเสนอคำศัพท์ภาษาไทยอย่างเดียว ครูจำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๖๕ เห็นว่า แบบเรียนเสนอคำศัพท์ที่เป็นภาษาอังกฤษอย่างเดียว ส่วนครู ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๔๔ มีความเห็นอื่นๆ แตกต่างกันออกไป เช่น จุดประสงค์ของแบบเรียนกับเนื้อหาเรื่องไม่ตรงกันหรือหนังสือเข้าเล่มไม่ทนทานขาดง่าย เป็นต้น

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และกรุงเทพฯ เห็นว่า แบบเรียนให้แบบฝึกไวยากรณ์น้อยเกินไปเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนครูในภาคกลาง เห็นว่า แบบเรียนเหมาะสมดีแล้ว

สำหรับอันดับสองนั้น ครูในภาคเหนือ เห็นว่า ความยากง่ายของ เนื้อหาในแบบเรียนไม่เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในขณะที่ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เห็นว่า แบบเรียนเหมาะสมดีแล้ว ครูในภาคใต้ เห็นว่า แบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา ครูในภาคกลาง เห็นว่า แบบเรียนเสนอเรื่องที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนน้อยเกินไป

ส่วนครูในกรุงเทพฯเห็นว่า แบบเรียนบรรจุเนื้อหามากเกินไป สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ความยากง่ายของ เนื้อหาไม่เหมาะสมสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและแบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของ เนื้อหา

สำหรับอันดับสามนั้น ครูในภาคเหนือเห็นว่า แบบฝึกหัดท้ายบทและรูปภาพประกอบไม่น่าสนใจ ในขณะที่ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเห็นว่า แบบเรียนบรรจุเนื้อหามากเกินไป และความยากง่ายของ เนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนครูในภาคใต้เห็นว่า ความยากง่ายของ เนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ครูในภาคกลางเห็นว่า แบบฝึกหัดท้ายบทและแบบฝึกหัดไวยากรณ์น้อยเกินไป และครูในกรุงเทพฯเห็นว่า แบบเรียนเหมาะสมดีแล้ว

๒๘) การเตรียมตัวก่อนทำการสอน ห้างแสดงในตารางที่ ๓๕ และตารางที่ ๔๐

ตารางที่ ๓๕ การเตรียมตัวก่อนทำการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล
(ตอบได้หลายคำตอบ)

การเตรียมตัวก่อนทำการสอน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน	๗๓	๓๐.๙๖	๘๐	๔.๓๕	๗๔	๔.๐๒	๘๒	๔.๕๖	๓๘	๒.๐๗	๓๔๗	๑๘.๘๖
เตรียมการสอน	๘๕	๔.๖๒	๘๗	๔.๒๗	๗๙	๔.๒๙	๑๐๓	๕.๖๐	๕๓	๒.๘๘	๔๑๗	๒๒.๖๖
ทำแผนการสอน	๕๕	๒.๙๙	๕๓	๒.๘๘	๔๑	๒.๒๓	๓๘	๒.๐๗	๓๑	๑.๖๔	๒๑๔	๑๑.๘๕
เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน	๖๖	๓.๕๘	๕๗	๓.๑๐	๖๔	๓.๔๘	๖๔	๓.๔๘	๓๒	๑.๗๔	๒๘๓	๑๕.๓๘
เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน	๖๓	๓.๔๓	๘๒	๔.๕๖	๕๕	๒.๙๙	๖๕	๓.๕๓	๓๗	๒.๐๑	๓๐๒	๑๖.๕๒
เตรียมการวัดและประเมินผล	๖๐	๓.๖๖	๖๑	๓.๓๒	๕๐	๒.๗๒	๖๐	๓.๒๖	๒๖	๑.๔๑	๒๔๗	๑๓.๙๗

ตารางที่ ๗๔ (ต่อ)

	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การเตรียมตัวก่อนทำการสอน	-	-	๑	๐.๐๕	๔	๐.๒๖	๓	๐.๑๖	-	-	๘	๐.๔๓
ไม่ได้เตรียมเลยเพราะไม่มีเวลา	๑	๐.๐๕	-	-	-	-	๒	๐.๑๑	-	-	๓	๐.๑๖
ไม่ได้เตรียมเลยเพราะสอนจนชำนาญแล้ว	-	-	๒	๐.๑๑	-	-	๓	๐.๑๖	-	-	๕	๐.๒๗
อื่นๆ	๔๐๓	๒๑.๕๙	๔๓๓	๒๓.๕๕	๓๖๗	๑๙.๙๕	๔๒๐	๒๒.๘๓	๒๑๗	๑๑.๙๙	๑๑๔๐	๖๐.๐๐
รวม												

จากตารางที่ ๗๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน ๔๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๖๖ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด มีการเตรียมตัวก่อนทำการสอนโดยการเตรียมการสอน ครูจำนวน ๓๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๘๖ ตั้งวัตถุประสงค์ในการสอนก่อน ครูจำนวน ๓๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๒.๔๖ เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจำนวน ๒๘๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๘.๓๔ เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน ครูจำนวน ๒๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๘๗ เตรียมการวัดและประเมินผล ครูจำนวน ๒๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๘๕ ทำแผนการสอน มีครูจำนวนน้อย คือ ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๙๓ ที่ไม่ได้เตรียมการสอนเพราะไม่มีเวลา ครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๙๗ เตรียมการสอนบ้างไม่ได้เตรียมบ้าง ครูจำนวนน้อยที่สุด คือ ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๗๒ ไม่ได้เตรียมการสอนเลยเพราะสอนจนชำนาญแล้ว

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคมีการเตรียมการสอน ก่อนทำการสอนเป็นอันดับแรก สำหรับครูในภาคเหนือ นั้น นอกจากเตรียมการสอนแล้ว จะตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมการวัดและประเมินผล และทำแผนการสอนตามลำดับ มีครูเพียง ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๐๕ ที่ไม่ได้เตรียมการสอนเลย เพราะสอนจนชำนาญแล้ว

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากเตรียมการสอนแล้วจะเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน เตรียมการวัดและประเมินผล เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอนและทำแผนการสอนตามลำดับ ส่วนครูอีก ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๑ ตอบว่า มีการเตรียมตัวบ้างเป็นบางครั้งบางคราว และมีครูเพียง ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๐๕ ที่ไม่ได้เตรียมการสอนเลย เพราะไม่มีเวลา

ครูในภาคใต้ นอกจากเตรียมการสอนแล้วจะตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมการวัดและประเมินผล และทำแผนการสอนตามลำดับ มีครูเพียง ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๒๒ ที่ไม่ได้เตรียมการสอนเลย เพราะไม่มีเวลา

ครูในภาคกลาง นอกจากเตรียมการสอนแล้วจะตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน เตรียม-
กิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน เตรียมการวัดและประเมินผล และ
ทำแผนการสอนตามลำดับ มีครู ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๖ ที่ไม่ได้เตรียมเลยเพราะไม่มีเวลา
และมีครู ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๖ ตอบว่า ไม่ได้เตรียมเลยเพราะสอนจนชำนาญแล้ว

ครูในกรุงเทพฯ นอกจากเตรียมการสอนแล้วจะตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน เตรียม-
กิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน ทำแผนการสอน และ เตรียมการวัด
และประเมินผลตามลำดับ

ตารางที่ ๔๐ การเตรียมตัวก่อนทำการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

การเตรียมตัวก่อนทำการสอน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน	๒๗	๔.๖๗	๒๔	๔.๑๕	๓๒	๕.๕๕	๑๔	๒.๔๒	๑๐	๑.๗๓	๑๐๗	๑๘.๕๑
เตรียมการสอน	๓๒	๕.๕๕	๒๔	๔.๑๕	๓๕	๖.๐๖	๑๕	๓.๖๕	๑๘	๓.๑๑	๑๒๘	๒๒.๑๕
ทำแผนการสอน	๑๖	๒.๗๗	๑๖	๒.๗๗	๒๕	๔.๓๓	๑๒	๒.๐๗	๑๐	๑.๗๓	๗๙	๑๓.๖๓
เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน	๒๓	๓.๙๘	๒๑	๓.๖๓	๒๒	๓.๘๐	๘	๑.๓๕	๙	๑.๕๖	๘๓	๑๔.๓๖
เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน	๒๒	๓.๘๐	๒๓	๓.๙๘	๒๗	๔.๖๗	๙	๑.๕๖	๙	๑.๕๖	๙๐	๑๕.๘๗
เตรียมการวัดและประเมินผล	๒๗	๔.๖๗	๑๖	๒.๗๗	๑๗	๒.๙๕	๑๒	๒.๐๘	๕	๐.๘๖	๗๗	๑๓.๓๖
ไม่ได้เตรียมเลยเพราะไม่มีเวลา	-	-	๑	๐.๑๗	-	-	-	-	-	-	๑	๐.๑๗
ไม่ได้เตรียมเลยเพราะสอนจนชำนาญแล้ว	-	-	๓	๐.๕๒	๑	๐.๑๗	-	-	-	-	๔	๐.๖๙
อื่นๆ	-	-	-	-	๖	๑.๐๘	๒	๐.๓๕	๑	๐.๑๗	๙	๑.๕๖
รวม	๑๔๗	๒๔.๔๓	๑๒๘	๒๒.๑๕	๑๖๕	๒๘.๕๕	๗๖	๑๓.๑๖	๖๒	๑๐.๗๒	๔๗๘	๘๐.๐๐

จากตารางที่ ๘๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ จำนวน ๑๒๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๑๕ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด มีการเตรียมตัวก่อนทำการสอนโดยการเตรียมการสอน ครูจำนวน ๑๐๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕๑ ตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน ครูจำนวน ๙๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๕๗ เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจำนวน ๘๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๓๖ เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน ครูจำนวน ๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๖๗ ทำแผนการสอนและครูจำนวน ๗๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๒ เตรียมการวัดและประเมินผล ครูจำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๖ เตรียมการสอนบ้างไม่ได้เตรียมบ้าง ครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๖๔ ไม่ได้เตรียมการสอนเพราะสอนจนชำนาญแล้ว ส่วนครูอีก ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๗ ไม่ได้เตรียมการสอนเพราะไม่มีเวลา

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคมีการเตรียมการสอนก่อนทำการสอน ครูในภาคเหนือ นอกจากเตรียมการสอนแล้ว จะตั้งวัตถุประสงค์ในการสอนและเตรียมการวัดและประเมินผลเท่ากันเป็นอันดับสอง การเตรียมตัวรองลงไป ได้แก่ การเตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน และทำแผนการสอนตามลำดับ

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เตรียมการสอนและตั้งวัตถุประสงค์ในการสอนเท่ากันเป็นอันดับแรก รองลงมา ได้แก่ เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอนและทำแผนการสอนตามลำดับ มีครู ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๕๒ ไม่ได้เตรียมการสอนเพราะสอนจนชำนาญแล้ว และมีครูเพียง ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๗ ไม่ได้เตรียมการสอนเลยเพราะไม่มีเวลา

ครูในภาคใต้ นอกจากเตรียมการสอนแล้ว จะตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน ทำแผนการสอน เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน และเตรียมการวัดและประเมินผลตามลำดับ มีครู ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๔ ตอบว่า เตรียมการสอนบ้างเป็นบางครั้งบางคราว และมีครูเพียง ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๗ ไม่ได้เตรียมการสอนเพราะสอนจนชำนาญแล้ว

ครูในภาคกลาง นอกจากเตรียมการสอนแล้วจะตั้งวัตถุประสงค์ในการสอนเป็นอันดับสอง อันดับสามเท่ากัน ได้แก่ ทำแผนการสอนและเตรียมการวัดและประเมินผล ส่วนอันดับสุดท้าย ได้แก่ การเตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน และมีครูจำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๓๕ ตอบว่า เตรียมการสอนบ้าง เป็นบางครั้งบางคราว

ครูในกรุงเทพฯ นอกจากเตรียมการสอนแล้วจะตั้งวัตถุประสงค์ในการสอนและทำแผนการสอนเท่ากันเป็นอันดับสอง ส่วนอันดับรองลงมาเท่ากัน ได้แก่ การเตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน และการเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ การเตรียมการวัดและประเมินผล มีครูเพียง ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๗ ตอบว่า เตรียมการสอนบ้าง เป็นบางครั้งบางคราว

๒๔) ปัญหาในการฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน ดังแสดงในตารางที่ ๘๑ และ

ตารางที่ ๘๒

ตารางที่ ๘๑ ปัญหาในการฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียนตามความคิดเห็นของ

ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

ปัญหาในการฝึกทักษะ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กหน.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฟัง พูด อ่าน เขียนของนักเรียน	๖๔	๔.๒๑	๗๔	๔.๗๔	๖๖	๔.๒๗	๗๕	๔.๘๖	๕๕	๒.๕๕	๓๕๔	๒๐.๔๘
นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ	๖๐	๓.๘๔	๗๕	๔.๗๔	๖๖	๔.๒๗	๖๙	๔.๕๗	๕๐	๒.๕๕	๓๐๙	๒๐.๖๑
นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้	๕๔	๓.๕๐	๖๖	๔.๒๗	๕๗	๓.๖๙	๖๘	๔.๕๐	๓๙	๒.๕๓	๒๕๔	๑๕.๓๙
นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษได้เข้าใจ	๖๖	๔.๒๗	๘๐	๕.๑๘	๗๓	๔.๗๓	๗๙	๕.๑๖	๕๑	๒.๖๖	๓๓๙	๒๖.๔๖
นักเรียนฟังภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	๑๘	๑.๑๗	๒๒	๑.๔๒	๑๓	๐.๘๕	๒๒	๑.๔๒	๙	๐.๕๙	๘๔	๕.๕๔

ตารางที่ ๘๑ (ต่อ)

ปัญหาในการศึกษา	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน	๒๔	๑๐๐.๐๐	๓๒	๑๐๐.๐๐	๒๓	๑๐๐.๐๐	๒๗	๑๐๐.๐๐	๑๒	๑๐๐.๐๐	๑๑๘	๑๐๐.๐๐
ผู้สอนขาดความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ												
ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษ	๔	๐.๒๖	๗	๐.๔๔	๖	๐.๓๔	๘	๐.๔๖	๒	๐.๑๓	๒๗	๑.๘๕
ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ	๔	๐.๒๖	๘	๐.๔๖	๑๒	๐.๗๒	๗	๐.๔๔	๒	๐.๑๓	๓๔	๒.๖๐
อื่นๆ	๓	๐.๒๐	๗	๐.๔๔	๔	๐.๒๖	๖	๐.๓๔	๔	๐.๒๖	๒๔	๑.๙๖
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๓๐	๑๐๐.๐๐	๓๒๐	๑๐๐.๐๐	๓๖๑	๑๐๐.๐๐	๑๙๓	๑๐๐.๐๐	๑,๕๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๘๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล ครูจำนวน ๓๓๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๙๖ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดมีความเห็นว่า ปัญหาในการฝึกทักษะต่างๆ ของนักเรียนนั้นเป็นเพราะนักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมาก เป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง ครูจำนวน ๓๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๔๔ มีความเห็นว่า นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ อันดับสาม ครูจำนวน ๓๐๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๐๑ มีความเห็นว่า นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ อันดับสี่ ครูจำนวน ๒๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๓๙ มีความเห็นว่า นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ อันดับห้า ครูจำนวน ๑๑๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๓๑ มีความเห็นว่า ผู้สอนขาดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อันดับหก ครูจำนวน ๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๔๔ มีความเห็นว่า ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ อันดับเจ็ด ครูจำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๒๐ มีความเห็นว่า ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อันดับแปด ครูจำนวน ๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๗๕ มีความเห็นว่า ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และอันดับสุดท้าย ครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๖ มีความเห็นอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาค บ่งชี้ว่า ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือมีความเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่ง คือ นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง อันดับสอง นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ อันดับสาม นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ อันดับสี่ นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจได้ อันดับห้า ผู้สอนขาดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อันดับหก ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ อันดับเจ็ด ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อันดับแปด ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และอันดับเก้า คือ ปัญหาอื่นๆ ได้แก่ นักเรียนท่องจำพูดภาษาไม่ชัด ครูพยายามใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากแต่นักเรียนไม่ค่อยสนใจ เนื่องมาจากปัญหาดังแต่ อันดับหนึ่งถึงอันดับสี่

ครูส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความเห็นว่า ปัญหาในการฝึกทักษะต่างๆ ของนักเรียนนั้นปัญหาอันดับหนึ่งและอันดับสองเหมือนกับปัญหาของครูในภาคเหนือ นอกจากนั้นครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีความเห็นว่า นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้มากเป็นปัญหา-

อันดับสองอีกด้วย อันดับสี่ นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ อันดับห้า ผู้สอนขาดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อันดับหก ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ อันดับเจ็ด ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และอันดับแปด เท่ากัน ได้แก่ ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และปัญหาอื่นๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ประสบการณ์น้อย นักเรียนไม่กล้าแสดงออก ครูสอนหลายชั่วโมงทำให้ไม่มีเสียงและเวลาสอนค่อนข้างน้อยนักเรียนเบื่อไม่สนใจเรียน

ครูส่วนใหญ่ในภาคใต้มีความเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่งถึงอันดับหกของครูในการฝึกทักษะต่างๆ ของนักเรียนในภาคใต้เหมือนกับปัญหาของครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปัญหาอันดับเจ็ด คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และปัญหาอันดับแปด คือ ปัญหาอื่นๆ เช่น พื้นฐานของนักเรียนไม่ดีและไม่ช่วยในการฝึกทักษะ นอกจากนั้นในแต่ละชั้นยังมีนักเรียนมาก เกินกว่าที่จะฝึกได้ทั่วถึงอีกด้วย

ครูส่วนใหญ่ในภาคกลางมีความเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่งถึงอันดับหกของครูในการฝึกทักษะต่างๆ ของนักเรียนในภาคกลางเหมือนกับปัญหาของครูในภาคเหนือ ปัญหาอันดับเจ็ด ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ อันดับแปด ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อันดับเก้า คือ ปัญหาอื่นๆ เช่น นักเรียนขาดความเข้าใจในการเรียงคำภาษาอังกฤษให้เป็นประโยค นักเรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก พื้นฐานนักเรียนไม่ดีและไม่เท่ากัน และผู้สอนขาดประสบการณ์

ครูส่วนใหญ่ในกรุงเทพฯ มีความเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่ง ในการฝึกทักษะต่างๆ ของนักเรียน คือ นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ อันดับสอง นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ส่วนปัญหาอันดับสามถึงอันดับหกเหมือนปัญหาของครูในภาคเหนือ ปัญหาอันดับเจ็ด คือ ปัญหาอื่นๆ เช่น สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย ต้องสอนสองผลัด มีเวลาน้อย และผู้สอนขาดความรู้ในเรื่องระดับเสียง และปัญหาอันดับแปด ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๘๒ ปัญหาในการฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

ปัญหาในการฝึกทักษะ	แยกข้อ		คะแนนออก-เขียน		ได้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน	20	4.30	24	5.16	24	5.16	16	3.44	13	2.80	47	10.00
นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ	21	4.50	24	5.16	24	5.16	16	3.44	13	2.80	47	10.00
นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้	19	4.00	19	4.00	22	4.67	16	3.44	13	2.80	47	10.00
นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ	23	4.84	27	5.78	27	5.78	16	3.44	13	2.80	47	10.00
นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	4	0.84	3	0.64	7	1.49	4	0.84	3	0.64	12	2.55
ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ	14	3.00	14	3.00	14	3.00	16	3.44	13	2.80	47	10.00
ผู้สอนขาดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	2	0.43	1	0.21	1	0.21	1	0.21	1	0.21	2	0.43
ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	2	0.43	1	0.21	1	0.21	1	0.21	1	0.21	2	0.43
ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	-	-	2	0.43	4	0.84	1	0.21	-	-	2	0.43
อื่นๆ	10	2.11	10	2.11	10	2.11	10	2.11	10	2.11	10	2.11
รวม	100	100.00	100	100.00	100	100.00	100	100.00	100	100.00	100	100.00

จากตารางที่ ๘๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ จำนวน ๑๐๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๔๐ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดมีความเห็นว่า ปัญหาในการฝึกทักษะต่างๆ ของนักเรียนนั้นเป็นเพราะนักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง ครูจำนวน ๑๐๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๔๕ เห็นว่า นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ อันดับสาม ครูจำนวน ๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๘๖ เห็นว่า นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ อันดับสี่ ครูจำนวน ๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๖๓ เห็นว่า นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ อันดับห้า ครูจำนวน ๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๐๙ เห็นว่า ผู้สอนขาดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อันดับหก ครูจำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๗๓ เห็นว่า ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ อันดับเจ็ด มีสองเรื่องที่เป็นปัญหาเท่ากัน คือ ครูจำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๕๑ เห็นว่า ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและครูจำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๕๑ มีความเห็นอื่นๆ อีกด้วย ส่วนอันดับสุดท้าย ครูจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๔ เห็นว่า ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือมีความเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่ง คือ นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง อันดับสอง นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ อันดับสาม นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ อันดับสี่ นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ อันดับห้า ผู้สอนขาดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อันดับหก ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ส่วนอันดับเจ็ด ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย มีสองเรื่องซึ่งเป็นปัญหาเท่ากัน คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ

ครูส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่ง คือ นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ อันดับสอง นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ส่วนปัญหาอันดับสามถึงอันดับหกเหมือนกับของครูในภาคเหนือ ปัญหาอันดับเจ็ด เป็นปัญหาอื่นๆ ส่วนปัญหาอันดับสุดท้าย มีสองเรื่องที่เป็นปัญหาเท่ากัน คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับกับความคิดเห็นของครูในภาคเหนือ

ครูส่วนใหญ่ในภาคใต้มีความเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่งและอันดับสอง คือ ปัญหาเด็กยากที่ครูในภาคเหนือคิด นอกจากนั้นครูภาคใต้ยังมีความเห็นว่า นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจมากเป็นอันดับสองด้วย อันดับสี่ คือ นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ อันดับห้า คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ อันดับหก คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับความคิดเห็นของครูในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อันดับเจ็ด คือ ปัญหาอื่นๆ ส่วนปัญหาอันดับสุดท้าย มีสองเรื่องซึ่งเป็นปัญหาเท่ากัน คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับความคิดเห็นของครูในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ครูส่วนใหญ่ในภาคกลางมีความเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่งเท่ากัน คือ นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจและไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ อันดับสาม นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ปัญหาอันดับสี่ อันดับห้า และอันดับหก คือ ปัญหาเดียวกับครูในภาคใต้ ส่วนปัญหาอันดับสุดท้าย มีสามเรื่องที่เป็นปัญหาเท่ากัน คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษและปัญหาอื่นๆ

ครูส่วนใหญ่ในกรุงเทพฯมีความคิดเห็นว่า ปัญหาอันดับหนึ่ง คือ นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ เช่นเดียวกับครูในภาคกลางและครูในภาคกลางและครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อันดับสอง นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง เช่นเดียวกับความคิดเห็นของครูในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อันดับสามและอันดับสี่ คือ ปัญหาเดียวกับของครูในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อันดับห้า มีสองเรื่องที่เป็นปัญหาเท่ากัน คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ อันดับเจ็ด ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและอันดับสุดท้าย คือ ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

๓๐) ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังแสดงในตารางที่ ๔๓
และตารางที่ ๔๔

ตารางที่ ๔๓ ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นตามความเห็น
ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	เหนือ		ตะวันออก		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดประสบการณ์ในการสอน	๘	๐.๖๗	๑๗	๑.๔๒	๑๔	๑.๑๗	๑๓	๑.๐๔	๗	๐.๕๕	๕๙	๔.๙๓
ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ	๑๘	๑.๕๐	๓๐	๒.๔๑	๑๙	๑.๕๙	๒๓	๑.๙๒	๑๑	๐.๙๒	๑๐๑	๘.๔๔
ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง	๓๓	๒.๗๖	๕๒	๔.๓๔	๒๖	๒.๑๗	๓๗	๓.๐๔	๑๕	๑.๑๗	๑๖๒	๑๓.๔๖
ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ	๑๙	๑.๕๙	๓๘	๓.๑๗	๑๕	๑.๒๕	๑๙	๑.๕๙	๑๐	๐.๘๔	๑๐๑	๘.๔๔
ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์	๑๐	๐.๘๔	๑๘	๑.๔๑	๘	๐.๖๗	๙	๐.๗๕	๔	๐.๓๓	๕๙	๔.๙๐

ตารางที่ ๘๓ (ต่อ)

ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น												
ไม่มีเวลาสอนเพิ่ม	๓๑	๖๖.๖๖	๒๔	๖๖.๖๖	๒๐	๖๖.๖๖	๑๓	๖๖.๖๖	๗	๖๖.๖๖	๔๔	๖๖.๖๖
มีชั่วโมงสอนมากเกินไป	๓๔	๖๖.๖๖	๔๔	๖๖.๖๖	๒๔	๖๖.๖๖	๔๑	๖๖.๖๖	๒๔	๖๖.๖๖	๑๖๖	๖๖.๖๖
ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน	๔๐	๖๖.๖๖	๔๔	๖๖.๖๖	๓๗	๖๖.๖๖	๔๔	๖๖.๖๖	๓๑	๖๖.๖๖	๒๐๔	๖๖.๖๖
ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม	๓๘	๖๖.๖๖	๔๔	๖๖.๖๖	๒๔	๖๖.๖๖	๔๐	๖๖.๖๖	๒๔	๖๖.๖๖	๑๖๖	๖๖.๖๖
ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล	๗	๖๖.๖๖	๑๑	๖๖.๖๖	๔	๖๖.๖๖	๑๑	๖๖.๖๖	๑๐	๖๖.๖๖	๔๔	๖๖.๖๖
อื่นๆ	๒	๖๖.๖๖	๒	๖๖.๖๖	๔	๖๖.๖๖	๔	๖๖.๖๖	๔	๖๖.๖๖	๑๖	๖๖.๖๖
รวม	๒๔๐	๖๖.๖๖	๓๔๔	๖๖.๖๖	๒๐๔	๖๖.๖๖	๒๔๔	๖๖.๖๖	๑๔๐	๖๖.๖๖	๑๐๘๗	๖๖.๖๖

จากตารางที่ ๔๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๒๐๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๓๘ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดมีปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียน คือ ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน ครูจำนวน ๑๘๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๕๓ ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ครูจำนวน ๑๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๗๐ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ครูจำนวน ๑๖๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๕๓ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง ครูจำนวน ๑๐๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๕๔ ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษและครูจำนวนเท่ากัน ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ ครูจำนวน ๙๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๔๔ ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม ครูจำนวน ๕๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๕๓ ขาดประสบการณ์ในการสอน ครูจำนวน ๕๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๐ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ ครูจำนวน ๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๖๘ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และครูจำนวน ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๓ มีปัญหาอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษที่ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคประสบร่วมกัน คือ ปัญหาการขาดอุปกรณ์ประกอบการสอนมากเป็นอันดับหนึ่ง

สำหรับครูในภาคเหนือ ปัญหาอันดับสอง คือ ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม อันดับสาม มีชั่วโมงสอนมากเกินไป อันดับสี่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง อันดับห้า ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม อันดับหก ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ อันดับเจ็ด ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ อันดับแปด ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ อันดับเก้า ขาดประสบการณ์ในการสอน อันดับสิบ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ส่วนปัญหาอื่นๆ ซึ่งเป็นอันดับสุดท้ายนั้น ครูในภาคเหนือ ตอบว่า เป็นเพราะนักเรียนไม่สนใจ และการวัดและประเมินผลแบบใหม่ไม่คำนึงถึงคุณภาพ ทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้สอน

สำหรับครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปัญหาอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง และขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ปัญหาอันดับสี่ มี-

ชั่วโมงสอนมากเกินไป อันดับห้า ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ อันดับหก ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ อันดับเจ็ด ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม อันดับแปด ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ อันดับเก้า ขาดประสบการณ์ในการสอน อันดับสิบ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และอันดับสุดท้ายเป็นปัญหาอื่นๆ ได้แก่ สถานที่ไม่อำนวยและนักเรียนไม่ชอบภาษาอังกฤษ

สำหรับครูในภาคใต้ ปัญหาอันดับสองเท่ากัน ได้แก่ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป และขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม อันดับสี่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง อันดับห้า ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม อันดับหก ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ อันดับเจ็ด ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ อันดับแปด ขาดประสบการณ์ในการสอน อันดับเก้า ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ อันดับสิบ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล อันดับสุดท้ายเป็นปัญหาอื่นๆ ได้แก่ นักเรียนกลุ่มใหญ่เกินไป ครูไม่รู้เรื่องแผนการสอนและครูมีเวลาเตรียมตัวไม่เต็มที่

สำหรับครูในภาคกลาง ปัญหาอันดับสอง คือ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป อันดับสาม ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม อันดับสี่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง อันดับห้า ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ อันดับหก ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ อันดับเจ็ด ขาดประสบการณ์ในการสอน อันดับแปด ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม อันดับเก้า ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล อันดับสิบ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ และอันดับสุดท้ายเป็นปัญหาอื่นๆ ได้แก่ นักเรียนมีพื้นฐานทางด้านภาษาไม่ดี นักเรียนในชั้นมีจำนวนมากเกินไป ครูไม่สามารถแยกนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันได้

สำหรับครูในกรุงเทพฯ ปัญหาอันดับสองถึงอันดับสี่เหมือนครูในภาคเหนือ ปัญหาอันดับห้า ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ อันดับหกเท่ากัน ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ และขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล อันดับแปดเท่ากัน ได้แก่ ขาดประสบการณ์ในการสอนและไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม อันดับสิบเท่ากัน ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับปัญหาในเรื่องไวยากรณ์ และปัญหาอื่นๆ เช่น นักเรียนไม่มีความพร้อมเป็นต้น

ตารางที่ ๔๔ ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็ก เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามความถี่: พื้นที่ของ
การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็ก เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดประสบการณ์ในการสอน	๖	๑.๔๗	๑๓	๓.๑๖	๕	๑.๒๒	๔	๐.๙๗	๒	๐.๕๔	๓๐	๗.๓๐
ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ	๕	๑.๒๖	๗	๑.๗๖	๖	๑.๕๖	๖	๑.๕๖	๔	๐.๙๗	๒๘	๖.๕๑
ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง	๑๕	๓.๖๔	๒๓	๕.๖๐	๑๔	๓.๖๔	๙	๒.๑๙	๖	๑.๕๖	๖๘	๑๖.๕๕
ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ	๘	๑.๙๔	๑๖	๓.๘๙	๑๐	๒.๕๕	๕	๐.๙๗	๓	๐.๗๕	๔๑	๙.๙๘
ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์	๒	๐.๕๔	๑๑	๒.๖๗	๖	๑.๕๖	๓	๐.๗๕	๓	๐.๗๕	๒๕	๖.๐๕
ไม่มีเวลามากกว่าเพิ่มเติม	๗	๑.๗๐	๙	๒.๑๙	๕	๐.๙๗	๕	๑.๒๒	๔	๐.๙๗	๒๙	๗.๐๕

ตารางที่ ๔๔ (ต่อ)

ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	๑๓	๓๖.๖๖	๙	๒๖.๑๙	๑๑	๒๖.๖๗	๙	๒๖.๑๙	๖	๑๖.๕๖	๔๘	๑๑.๖๗
มีส่วนโง่งสอนมากเกินไป	๑๙	๔๖.๖๖	๒๑	๕๖.๑๑	๑๒	๒๖.๙๖	๑๐	๒๖.๔๔	๕	๑๖.๒๖	๑๗	๑๖.๓๑
ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน	๕	๒๖.๑๙	๒๓	๕๖.๖๐	๑๒	๒๖.๙๖	๙	๒๖.๑๙	๔	๑๖.๕๗	๕๗	๑๓.๘๙
ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและ ประเมินผล	๒	๑๐.๔๔	๕	๑๖.๒๖	๓	๑๐.๗๔	๔	๑๐.๙๗	๒	๑๐.๔๔	๑๖	๓.๘๙
อื่นๆ	-	-	๒	๑๐.๔๔	-	-	-	-	-	-	๒	๐.๔๔
รวม	๘๖	๒๐.๙๑	๑๓๙	๓๓.๘๑	๘๕	๒๐.๔๕	๖๓	๑๕.๓๕	๓๙	๙.๕๙	๔๑๑	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๖๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๕๕ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด มีปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียน คือ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง ครูจำนวน ๖๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๓๑ ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน ครูจำนวน ๕๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๘๗ ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๖๗ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ครูจำนวน ๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๙๔ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ ครูจำนวน ๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๓๐ ขาดประสบการณ์ในการสอน ครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๐๕ ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม ครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๘๑ ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๐๕ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ ครูจำนวน ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๘๘ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และครูอีก ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๕๘ มีปัญหาอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ในภาคเหนือปัญหาอันดับแรกของครูส่วนใหญ่ คือ ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน อันดับสอง ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง อันดับสาม มีชั่วโมงสอนมากเกินไป อันดับสี่ ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม อันดับห้า ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ อันดับหก ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม อันดับเจ็ด ขาดประสบการณ์ในการสอน อันดับแปด ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ อันดับเก้าเท่ากัน ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ และขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

สำหรับครูส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปัญหาอันดับแรกเท่ากัน ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง และขาดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เหมาะสม อันดับสาม ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน อันดับสี่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ อันดับห้า ขาดประสบการณ์ในการสอน อันดับหก ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ อันดับเจ็ดเท่ากัน ได้แก่ ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม และมีชั่วโมงการสอนมากเกินไป อันดับเก้า ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ อันดับสิบ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และอันดับสุดท้ายเป็นปัญหาอื่นๆ ได้แก่ นักเรียนมีพื้นฐานทางไวยากรณ์ไม่ดี และมีเวลาน้อยแต่เนื้อหาที่ต้องสอนมาก

สำหรับครูส่วนใหญ่ในภาคใต้ ปัญหาอันดับแรก คือ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง อันดับสองเท่ากัน ได้แก่ ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอนและขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม อันดับสี่ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป อันดับห้า ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ อันดับหกเท่ากัน ได้แก่ ครูขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ และขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ อันดับแปด ขาดประสบการณ์ในการสอน อันดับเก้า ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม และอันดับสิบ ซึ่งเป็นปัญหาอันดับสุดท้าย ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

สำหรับครูส่วนใหญ่ในภาคกลาง ปัญหาอันดับแรก คือ ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน อันดับสองเท่ากัน ๓ ปัญหา ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง มีชั่วโมงสอนมากเกินไป และขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม อันดับห้า ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ อันดับหก ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม อันดับเจ็ดเท่ากัน ๓ ปัญหา ได้แก่ ขาดประสบการณ์ในการสอน ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ และขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และอันดับสิบ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์เป็นปัญหาสุดท้าย

สำหรับครูส่วนใหญ่ในกรุงเทพฯ ปัญหาอันดับแรกเท่ากัน ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง และมีชั่วโมงสอนมากเกินไป อันดับสาม ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน อันดับสี่ เท่ากัน ๓ ปัญหา ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติมและขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม อันดับเจ็ด เท่ากัน ได้แก่ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ และไวยากรณ์ และอันดับเก้าเท่ากัน ได้แก่ ขาดประสบการณ์ในการสอน และขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

๓๑) ปัญหาในการสอนที่เกิดจากตัวนักเรียนเอง ดังแสดงในตารางที่ ๔๕ และตารางที่ ๔๖

ตารางที่ ๔๕ ปัญหาในการสอนที่เกิดจากตัวนักเรียนเองซึ่งครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนรัฐบาลได้ประสบมา (ตอบได้หลายคำตอบ)

ปัญหาในการสอนที่เกิดจาก	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน	๔๓	๓.๔๘	๕๐	๔.๐๕	๔๖	๓.๗๓	๖๐	๔.๘๖	๓๕	๒.๘๔	๒๓๔	๑๘.๘๖
นักเรียนขาดเรียนบ่อย	๔	๐.๓๓	๑๖	๑.๒๕	๑๔	๑.๑๔	๒๘	๒.๒๗	๑๗	๑.๓๘	๘๔	๖.๖๖
นักเรียนไม่ทำงานที่มอบหมายให้	๒๔	๑.๙๕	๔๓	๓.๔๘	๓๗	๓.๐๐	๕๕	๔.๔๖	๑๘	๑.๔๖	๑๗๗	๑๔.๓๕
นักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญ ของภาษาอังกฤษ	๖๔	๕.๑๕	๖๘	๕.๕๑	๖๔	๕.๑๕	๘๔	๖.๘๑	๕๒	๓.๙๐	๓๒๗	๒๖.๕๐
นักเรียนอ่อนมากและไม่มีควมถนัดใน การเรียนภาษาทำให้สอนไม่ได้ผล	๗๘	๖.๓๒	๙๑	๗.๓๗	๗๕	๖.๐๘	๑๐๑	๘.๑๘	๓๔	๒.๗๓	๓๘๔	๓๑.๑๒
อื่นๆ	๕	๐.๔๐	๖	๐.๔๘	๒	๐.๑๖	๕	๐.๔๑	๕	๐.๔๑	๒๓	๑.๘๖
รวม	๒๘๘	๑๘.๔๗	๒๗๔	๒๒.๑๘	๒๔๓	๑๙.๗๐	๓๓๓	๒๖.๕๔	๑๕๖	๑๒.๖๖	๑๒๓๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๘๕ แสดงว่าครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๓๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๑๒ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด มีปัญหาอันดับแรก ในเรื่องนักเรียนอ่อนมากและไม่มีความถนัดในการเรียนภาษาทำให้สอนไม่ได้ผล ปัญหาอันดับสอง ครูจำนวน ๓๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๕๐ มีปัญหาในเรื่องนักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษ ปัญหาอันดับสาม ครูจำนวน ๒๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๙๖ มีปัญหาเรื่องนักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน ปัญหาอันดับสี่ ครูจำนวน ๑๗๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๓๕ มีปัญหาเรื่องนักเรียนไม่ทำงานที่มอบหมายให้ ปัญหาอันดับห้า ครูจำนวน ๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๒๑ มีปัญหาเรื่องนักเรียนขาดเรียนบ่อย นอกจากนั้น ครูจำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๘๖ ยังมีปัญหาอื่นๆ อีก

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ปัญหาอันดับแรกที่ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลางมีปัญหาร่วมกัน คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนอ่อนมากและไม่มีความถนัดในการเรียนภาษาทำให้สอนไม่ได้ผล ส่วนปัญหาที่สำคัญอันดับแรกของครูในกรุงเทพฯ คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษ ปัญหาอันดับที่สองของครูในทุกภาค ยกเว้นครูในกรุงเทพฯ คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษในขณะที่ปัญหาอันดับสองของครูในกรุงเทพฯ คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนอ่อนมากและไม่มีความถนัดในการเรียนภาษาทำให้การสอนไม่ได้ผล ปัญหาร่วมกันอันดับสามของครูในทุกภาค คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน ปัญหาอันดับสี่ ของครูในทุกภาค คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนขาดเรียนบ่อย

ตารางที่ ๘๖ ปัญหาในการสอนที่เกิดจากตัวนักเรียนเองซึ่งครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์
ได้ประสบมา (ตอบได้หลายคำตอบ)

ปัญหาในการสอนที่เกิดจาก ตัวนักเรียนเองซึ่งครูประสบมา	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน	๑๓	๔.๓๗	๗	๒๑.๓๕	๑๔	๔.๗๐	๑๒	๔.๐๒	๘	๒.๖๘	๕๔	๑๘.๑๒
นักเรียนขาดเรียนบ่อย	๒	๐.๖๗	๒	๐.๖๗	๖	๒.๐๑	๕	๑.๖๘	๒	๐.๖๗	๑๗	๕.๗๐
นักเรียนไม่ทำงานที่มอบหมายให้	๘	๒.๖๘	๗	๒๑.๓๕	๘	๒.๖๘	๑๐	๓.๓๖	๕	๑.๖๘	๓๘	๑๒.๗๕
นักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญ ของภาษาอังกฤษ	๒๕	๘.๓๕	๑๘	๖.๐๕	๑๖	๕.๓๗	๑๘	๕.๗๐	๑๒	๔.๐๒	๘๔	๒๘.๕๒
นักเรียนอ่อนแอและไม่มีความถนัดใน การเรียนภาษาทำให้สอนไม่ได้ผล	๒๑	๗.๐๕	๑๔	๖.๓๕	๒๕	๘.๓๕	๑๗	๕.๗๐	๑๕	๕.๐๓	๙๗	๓๒.๕๕
อื่นๆ	๒	๐.๖๗	๒	๐.๖๗	๑	๐.๓๔	๑	๐.๓๔	๑	๐.๓๔	๗	๒.๓๖
รวม	๗๑	๒๓.๘๓	๕๕	๑๘.๕๖	๗๐	๒๓.๔๕	๕๕	๑๘.๘๐	๔๓	๑๔.๕๒	๒๔๘	๘๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๖ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๕๕ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด มีปัญหาอันดับแรกในเรื่องนักเรียนอ่อนมากและไม่มีความถนัดในการเรียนภาษาทำให้สอนไม่ได้ผล ปัญหาอันดับสอง ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๔๒ มีปัญหาในเรื่องนักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษ ปัญหาอันดับสาม ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๑๒ มีปัญหาเรื่องนักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน ปัญหาอันดับสี่ ครูจำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๗๔ มีปัญหาเรื่องนักเรียนไม่ทำงานที่มอบหมายให้ ปัญหาอันดับห้า ครูจำนวน ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๗๐ มีปัญหาเรื่องนักเรียนขาดเรียนบ่อย นอกจากนั้น ครูจำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๓๖ ยังประสบปัญหาอื่นๆ ได้แก่ ปัญหาเรื่องนักเรียนมาจากชนบทอ่านเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษมาก่อน และนักเรียนลืมบทเรียนที่เรียนมาแล้วง่ายเนื่องจากไม่มีโอกาสได้ใช้

เมื่อจำแนกตามภาค ปัญหาอันดับแรกของครูส่วนใหญ่ในทุกภาค ยกเว้นครูในภาคเหนือ คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนอ่อนมากและไม่มีความถนัดในการเรียนภาษาทำให้สอนไม่ได้ผล ซึ่งเป็นปัญหาอันดับที่สองของครูในภาคเหนือ ส่วนปัญหาอันดับแรกของครูในภาคเหนือ คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นปัญหาอันดับสองของครูในภาคอื่นๆ ปัญหาอันดับสาม ที่ครูในทุกภาคมีส่วนร่วม คือ ปัญหาเรื่องนักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน ซึ่งครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีปัญหาพอๆ กับปัญหาเรื่องนักเรียนไม่ทำงานที่มอบหมายให้กัน เป็นปัญหาอันดับที่สี่ของครูในภาคอื่นๆ ส่วนปัญหาอันดับที่ห้าที่ครูทุกภาคมีส่วนร่วม คือ ปัญหาเด็กนักเรียนขาดเรียนบ่อย

๓๒) การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ทั้งแสดงใน

ตารางที่ ๔๗ และตารางที่ ๔๘

ตารางที่ ๔๗ การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ปรับปรุง เพราะเหมาะสมแล้ว	๒๗	๕.๕๓	๖	๑.๒๕	๑๖	๓.๕๖	๒๑	๕.๕๔	๕	๑.๐๔	๔๘	๑๖.๒๐
ควรปรับปรุงใหม่	๖๔	๑๔.๖๔	๑๐๓	๒๒.๒๕	๗๓	๑๕.๗๗	๕๕	๑๐.๕๒	๔๕	๑๐.๕๔	๓๔๕	๕๓.๔๐
รวม	๙๑	๒๐.๑๗	๑๐๙	๒๓.๕๐	๘๙	๑๙.๓๓	๗๖	๑๖.๐๖	๕๐	๑๑.๖๖	๔๙๓	๗๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๓๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๔๐ มีความคิดเห็นว่า หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบันควรมีการปรับปรุงใหม่ ส่วนครูจำนวน ๗๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๒๐ มีความเห็นว่า ไม่ควรปรับปรุง เพราะเหมาะสมแล้ว ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของครูเมื่อจำแนกตามภาคเช่นเดียวกัน

ตารางที่ ๔๔ การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	เหนือ		ตะวันออก - เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ควรรปรับปรุง เพราะเหมาะสมแล้ว	๒	๑.๔๓	๒	๑.๔๓	๑๐	๗.๑๔	๕	๓.๕๗	๕	๓.๕๗	๒๔	๑๗.๑๔
ควรรปรับปรุงใหม่	๓๐	๒๑.๔๓	๓๑	๒๒.๑๔	๒๖	๑๘.๕๗	๑๔	๑๐.๐๐	๑๕	๑๐.๗๒	๑๑๖	๘๖.๘๖
รวม	๓๒	๒๒.๘๖	๓๓	๒๓.๕๗	๓๖	๒๕.๗๑	๑๙	๑๓.๕๗	๒๐	๑๔.๖๔	๑๔๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๘๖ มีความเห็นว่า หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีความจำเป็นต้องมีการปรับปรุงใหม่ ส่วนครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๑๔ มีความเห็นว่า ไม่ควรรปรับปรุง เพราะเหมาะสมแล้ว ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของครูเมื่อจำแนกตามภาค เช่นเดียวกัน

๓๓) เรื่องที่ควรปรับปรุงในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ทั้งแสดงใน

ตารางที่ ๔๔ และตารางที่ ๔๐

ตารางที่ ๔๔ เรื่องที่ควรปรับปรุงในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

เรื่องที่ควรปรับปรุง	เพิ่ม		ลบ		แก้ไข		จัด		กลาง		ทด.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความมุ่งหมายของรายวิชา	๓๓	๕.๑๕	๔๓	๖.๗๑	๓๒	๕.๔๔	๔๑	๖.๔๐	๒๖	๔.๐๕	๑๗๕	๒๗.๓๐	๒๗๕	๔๓.๑๕
เพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชา	๓๗	๕.๗๗	๕๓	๘.๒๗	๓๒	๕.๔๔	๔๓	๖.๗๑	๒๒	๓.๔๓	๑๗๕	๒๗.๓๐	๒๗๕	๔๓.๑๕
เพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ	๔๗	๘.๘๘	๗๕	๑๑.๗๐	๓๖	๕.๖๒	๕๓	๘.๘๘	๓๔	๕.๑๕	๒๗๕	๔๓.๑๕	๒๗๕	๔๓.๑๕
อื่นๆ	๒	๐.๓๑	๔	๐.๖๒	๒	๐.๓๑	๔	๐.๖๒	๔	๐.๖๒	๒๐	๓.๐๖	๒๐	๓.๐๖
รวม	๑๒๔	๒๐.๑๒	๑๗๕	๒๗.๓๐	๑๐๒	๑๕.๕๕	๑๕๕	๒๓.๖๓	๘๖	๑๓.๔๒	๒๗๕	๔๓.๑๕	๒๗๕	๔๓.๑๕

จากตารางที่ ๘๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๒๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๔๑ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดมีความเห็นว่า เรื่องที่ควรปรับปรุงในหลักสูตร คือ ควรมีการเพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ ให้มากขึ้น รองลงมาครูจำนวน ๑๘๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๑๗ มีความเห็นว่า ควรเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชาครูจำนวน ๑๗๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๓๐ มีความเห็นว่า ควรปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชา ส่วนครู ๒๐ คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๓.๑๒ ได้เสนอแนะว่าควรปรับปรุงในเรื่องอื่นๆ เช่น ปรับปรุงรูปแบบหนังสือ เนื้อหารายวิชาควรให้เป็นเรื่องจริงใกล้ตัวนักเรียนมากขึ้น นอกจากนั้นควรเขียนจุดประสงค์ของแต่ละบทเพื่อให้ครูเข้าใจหลักสูตรมากยิ่งขึ้นด้วย

เมื่อจำแนกตามภาค ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคเห็นว่า ควรเพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ รองลงมาครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง มีความเห็นว่า ควรเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชาและปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชาตามลำดับ ส่วนครูในภาคใต้ จำนวนครูที่เห็นว่า ควรเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชาและควรปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชา มีจำนวนเท่ากัน สำหรับครูในกรุงเทพมหานครมีความเห็นว่า ควรปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชาและเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชาตามลำดับ นอกนั้นควรปรับปรุงในเรื่องอื่นๆ

ตารางที่ ๔๐ เรื่องที่ควรปรับปรุงในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน
ตามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

เรื่องที่ควรปรับปรุง	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความมุ่งหมายของรายวิชา	๑๔	๔.๕๔	๑๒	๖.๐๖	๑๒	๖.๐๖	๔	๔.๕๔	๔	๔.๐๔	๖๐	๓๐.๓๐
เพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชา	๔	๔.๕๔	๑๓	๖.๕๖	๑๗	๘.๕๔	๔	๔.๕๔	๔	๔.๐๔	๔๓	๒๑.๗๗
เพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ	๑๖	๔.๐๔	๒๓	๑๑.๖๑	๑๔	๔.๖๐	๔	๔.๐๔	๔	๔.๐๔	๗๔	๓๗.๓๗
อื่นๆ	๓	๑.๕๑	๖	๓.๐๓	-	-	๑	๐.๕๑	๑	๐.๕๑	๑๑	๕.๕๖
รวม	๔๗	๒๓.๗๒	๕๕	๒๗.๒๖	๔๔	๒๔.๒๕	๒๗	๑๓.๖๕	๒๒	๑๑.๑๒	๑๔๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๓๗ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดมีความเห็นว่า เรื่องที่ควรปรับปรุงในหลักสูตร คือ ควรมีการเพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ ให้มากขึ้น รองลงมาครูจำนวน ๖๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๓๐ มีความเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงในเรื่องของความมุ่งหมายของรายวิชา ครูจำนวน ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๗๗ มีความเห็นว่า ควรมีการเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชาในหลักสูตร ส่วนครูอีก ๑๑ คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖ ได้เสนอแนะว่า ควรปรับปรุงในเรื่องอื่นๆ เช่น รายวิชาแต่ละบทควรบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ และเนื้อหาวิชาควรเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียนและใช้ได้จริง

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือมีความเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรในด้านความมุ่งหมายของรายวิชา ครูส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีความเห็นว่า ควรเพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ ครูส่วนใหญ่ในภาคกลาง มีความเห็นว่า ควรปรับปรุงทั้งในด้านความมุ่งหมายของรายวิชาและควรเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชาด้วย สำหรับครูส่วนใหญ่ในกรุงเทพฯ มีความเห็นว่า ควรปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชาและเพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ

๔.๒.๓ ตอนที่ ๓ วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผล

๓๔) วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังแสดงในตารางที่ ๔๑

และตารางที่ ๔๒

ตารางที่ ๔๑ วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของ
ทรสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบให้หลายคำตอบ)

วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ครูใช้	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		ภาคใต้		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังครูพูดและพูดตามครู มีการฝึกการระสรวนประโยคบ่อยๆ	๔๒	๓.๘๕	๖๕	๖.๑๑	๔๕	๔.๒๓	๕๕	๕.๔๕	๓๓	๓.๑๐	๒๔๔	๒๒.๕๔
วิธีแปล แปลภาษาไทยให้นักเรียนฟัง บรรทัดต่อ- บรรทัด หรือให้นักเรียนอ่านแล้วแปล	๑๓	๑.๒๓	๒๓	๒.๑๖	๔	๐.๔๕	๑๘	๑.๖๔	๕	๐.๔๕	๗๒	๖.๗๘
วิธีถาม-ตอบ ครูให้คำถาม เป็นภาษาอังกฤษ และให้นักเรียนตอบ	๓๗	๓.๔๘	๔๕	๔.๑๗	๕๗	๕.๓๖	๔๗	๔.๕๖	๒๕	๒.๓๓	๒๒๕	๒๑.๑๖

ตารางที่ ๔๑ (ต่อ)

วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ครูใช้	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วิธีผสมผสาน ใช้หลายๆ วิธีแล้วแต่จุดประสงค์ ของรายวิชา	๘๕	๗.๕๔	๗๓	๖.๕๗	๗๑	๖.๖๘	๕๐	๔.๕๗	๓๕	๓.๑๕	๓๕๓	๓.๒๐
วิธีสอนที่เน้นให้นักการใช้ภาษาในสถานการณ์ ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร	๑๗	๑.๖๐	๒๒	๒.๐๗	๒๒	๒.๐๗	๑๗	๑.๖๐	๑๖	๑.๕๑	๕๕	๕.๐๔
วิธีสอนที่เน้นให้นักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ให้นักเรียนท่องกฎไวยากรณ์ ทำแบบฝึกหัด	๑๖	๑.๕๑	๒๒	๒.๐๗	๔	๐.๔๕	๑๕	๑.๕๑	๕	๐.๔๗	๖๗	๖.๓๑
อื่นๆ	๒	๐.๑๙	๔	๐.๓๘	-	-	-	-	๒	๐.๑๘	๔	๐.๓๖
รวม	๒๑๒	๑๙.๕๕	๒๖๕	๒๔.๕๗	๒๑๓	๒๐.๐๔	๒๔๖	๒๓.๑๕	๖๒๔	๕๖.๐๕	๑๐๖๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๓๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๒๐ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ไม่ได้ใช้วิธีการสอนแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะแต่ใช้วิธีผสมผสานหลายๆ วิธี แล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา ครูจำนวน ๒๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๔๔ ใช้วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังและพูดตามครู มีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ ครูจำนวน ๒๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๑๖ ใช้วิธีถาม-ตอบ คือ ครูให้คำถามเป็นภาษาอังกฤษและให้นักเรียนตอบ ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๑๔ ใช้วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร (Notional-Functional Approach) ครูจำนวน ๗๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๗๒ ใช้วิธีแปล คือ แปลเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟังบรรทัดต่อบรรทัดหรือให้นักเรียนอ่านแล้วแปล ครูจำนวน ๖๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๓๑ ใช้วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ โดยการให้นักเรียนท่องกฎไวยากรณ์แล้วทำแบบฝึกหัด ครูจำนวนน้อยที่สุด คือ ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๗๖ ใช้วิธีอื่นๆ

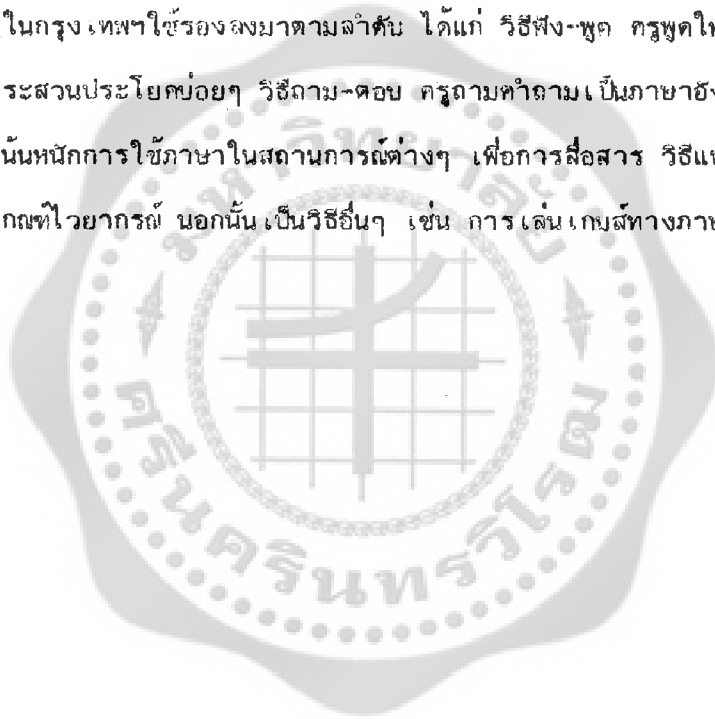
เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีผสม-ผสานใช้หลายๆ วิธีแล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา

วิธีสอนที่ครูในภาคเหนือใช้รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ วิธีฟัง-พูด ครูพูดให้นักเรียนฟังและพูดตามครู มีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ วิธีถาม-ตอบ โดยครูให้คำถามเป็นภาษาอังกฤษและให้นักเรียนตอบ วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ให้นักเรียนท่องกฎไวยากรณ์ ทำแบบฝึกหัด และวิธีแปล ส่วนวิธีอื่นๆ ที่ครูจำนวนน้อยใช้ คือ ให้นักเรียนช่วยกันคิดแก้ปัญหา

วิธีสอนที่ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังครูพูดแล้วพูดตาม มีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ วิธีถาม-ตอบ ครูถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษและให้นักเรียนตอบ วิธีแปล เป็นภาษาไทย วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ให้นักเรียนท่องกฎ-ไวยากรณ์ ทำแบบฝึกหัด มีครูจำนวนน้อยที่ใช้วิธีอื่นๆ ได้แก่ ใช้ทุกวิธีแล้วแต่สถานการณ์

วิธีสอนที่ครูในภาคใต้ใช้รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ วิธีถาม-ตอบ ครูถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนตอบ วิธีฟัง-พูด ครูพูดให้นักเรียนฟังและพูดตาม มีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร วิธีแปลและวิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์

วิธีสอนที่ครูในภาคกลางใช้รองลงมาตามลำดับคล้ายกับครูในภาคตะวันออก เวียงเหนือ ส่วนวิธีสอนที่ครูในกรุงเทพฯ ใช้รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ วิธีฟัง-พูด ครูพูดให้นักเรียนฟังและพูดตาม มีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ วิธีถาม-ตอบ ครูถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษและให้นักเรียนตอบ วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร วิธีแปล และวิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ นอกนั้นเป็นวิธีอื่นๆ เช่น การเล่นเกมทางภาษา

ในโรงเรียนราชบุรี (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ครูใช้	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังครูพูดและพูดตาม ครู มีการฝึกกระแสนประโยคบ่อยๆ	๑๗	๕.๐๓	๑๗	๕.๐๓	๒๑	๖.๒๑	๑๐	๒.๕๖	๕	๒.๖๖	๗๔	๒๑.๘๔
วิธีแปล แปลภาษาไทยให้นักเรียนฟัง บรรทัดต่อบรรทัด หรือให้นักเรียนอ่านแล้ว แปล	๗	๒.๐๗	๖	๑.๗๘	๗	๒.๐๗	๗	๒.๐๗	๕	๑.๕๔	๓๒	๘.๔๗
วิธีถาม-ตอบ ครูให้คำถามเป็นภาษา- อังกฤษ และให้นักเรียนตอบ	๑๒	๓.๕๔	๑๓	๓.๘๕	๑๗	๕.๐๓	๑๐	๒.๕๖	๕	๒.๖๖	๖๑	๑๘.๐๕
วิธีผสมผสาน ใช้หลายวิธีแล้วแต่จุด- ประสงค์ของรายวิชา	๒๔	๗.๑๐	๓๐	๘.๘๘	๒๔	๗.๑๐	๑๔	๔.๑๔	๑๒	๓.๕๔	๑๐๔	๓๐.๗๗
วิธีสอนที่เน้นให้นักเรียนใช้ภาษา ในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร	๗	๒.๐๗	๘	๒.๓๗	๑๑	๓.๒๕	๕	๑.๔๘	๕	๑.๕๔	๓๖	๑๐.๖๕
วิธีสอนที่เน้นให้นักเรียนใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ให้นักเรียนท่องกฎไวยากรณ์ ทำแบบฝึกหัด	๑๐	๒.๕๖	๒	๐.๕๘	๑๐	๒.๕๖	๔	๑.๔๘	๔	๑.๑๘	๓๑	๘.๑๗
อื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	๗๗	๒๒.๗๘	๗๖	๒๒.๕๐	๔๖	๑๖.๖๖	๕๑	๑๔.๐๕	๔๔	๑๓.๐๑	๓๓๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๐๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๓๗ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ใช้วิธีผสมผสานหลายวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้แล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา ครูจำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๘๔ ใช้วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังครูพูดและพูดตามครู มีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ ครูจำนวน ๖๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๐๔ ใช้วิธีถาม-ตอบ ครูให้คำถามเป็นภาษาอังกฤษและให้นักเรียนตอบ ครูจำนวน ๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๖๔ ใช้วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร ครูจำนวน ๓๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๔๗ ใช้วิธีแปล โดยการแปลเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟังบรรทัดต่อบรรทัด หรือให้นักเรียนอ่านแล้วแปล และครูจำนวนน้อยที่สุด คิด ๓๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๑๗ ใช้วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ให้นักเรียนท่องกฎไวยากรณ์ ทำแบบฝึกหัด

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคใช้วิธีสอนแบบผสมผสานหลายๆ วิธี แล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา มากเป็นอันดับหนึ่ง และวิธีสอนที่ใช้มากเป็นอันดับสอง คือ วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังครูพูดและพูดตามครู และมีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ ซึ่งวิธีนี้เป็นวิธีที่ครูในภาคกลาง และกรุงเทพฯ ใช้มากพอๆ กับวิธีถาม-ตอบ โดยครูให้คำถามเป็นภาษาอังกฤษ และให้นักเรียนตอบซึ่งเป็นวิธีที่ครูในภาคอื่นๆ ใช้มากเป็นอันดับสาม วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับสี่ของครูในภาคกลาง และกรุงเทพฯ คือ วิธีแปลเป็นภาษาไทยซึ่งเป็นวิธีที่ครูในกรุงเทพฯ ใช้มากพอๆ กับวิธีสอนที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้มากเป็นอันดับสี่ของครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และเป็นอันดับห้าของครูในภาคกลาง วิธีที่ใช้สอนมากเป็นอันดับหกของครูในกรุงเทพฯ คือ วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ให้นักเรียนท่องกฎไวยากรณ์ทำแบบฝึกหัด ซึ่งครูในภาคเหนือใช้มากเป็นอันดับสี่ และครูในภาคกลางใช้มากเป็นอันดับหกด้วย วิธีสอนที่ใช้มากเป็นอันดับห้าของครูในภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ วิธีแปลเป็นภาษาไทย ส่วนครูในภาคใต้จะใช้วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และวิธีแปลเป็นภาษาไทยมากเป็นอันดับหก ในขณะที่ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เน้นหนักกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นอันดับหก

๓๕) ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งแสดงในตารางที่ ๔๓ และตารางที่ ๔๔

ตารางที่ ๔๓ ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	-	-	๑	๐.๖๒	-	-	๒	๐.๔๔	๑	๐.๒๒	๔	๐.๔๔
ภาษาไทยอย่างเดียว	-	-	-	-	-	-	๒	๐.๔๔	๑	๐.๒๒	๓	๐.๖๖
ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาไทยบ้าง	๔๒	๑๑.๔๓	๓๔	๘.๕๓	๔๑	๑๑.๖๓	๕๗	๑๒.๕๓	๒๔	๖.๓๓	๒๒๔	๕๐.๑๓
ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย	๔๑	๙.๐๑	๖๓	๑๓.๘๔	๔๒	๙.๖๓	๕๓	๑๑.๖๔	๒๑	๔.๖๖	๒๒๐	๔๘.๓๔
รวม	๘๓	๒๐.๔๔	๑๐๓	๒๒.๖๓	๘๓	๒๐.๔๔	๑๑๔	๒๕.๐๖	๕๖	๑๑.๔๓	๔๕๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๒๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๑๑ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาไทยบ้าง ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูจำนวน ๒๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๓๕ สอนโดยใช้ภาษาไทย เป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย ครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๘๘ ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และครูจำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๖๖ สอนโดยใช้ภาษาไทยอย่างเดียว

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ และ กรุงเทพฯ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาไทยบ้างในการสอน ส่วนครูใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อยในการสอน รองลงมาครูในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ และกรุงเทพฯ ใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาไทยบ้างในการสอน มีครูเพียงจำนวนน้อยที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวหรือภาษาไทยอย่างเดียว

ตารางที่ ๔๔ ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษอย่างเต็ม	-	-	-	-	-	-	๑	๐.๖๗	๑	๐.๖๗	๒	๑.๓๔
ภาษาไทยอย่างเต็ม	-	-	-	-	๑	๐.๖๗	๒	๑.๓๔	๑	๐.๖๗	๔	๒.๖๘
ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาไทยบ้าง	๑๘	๑๒.๐๘	๑๘	๑๒.๐๘	๒๑	๑๕.๓๐	๕	๓.๓๖	๔	๒.๖๘	๒๖	๑๕.๓๐
ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย	๑๕	๑๐.๐๖	๑๗	๑๑.๕๑	๑๗	๑๑.๕๑	๑๕	๙.๕๐	๑๕	๙.๕๐	๗๗	๔๑.๖๘
รวม	๓๓	๒๒.๑๕	๓๕	๒๓.๕๔	๓๘	๒๖.๑๘	๒๒	๑๕.๓๗	๒๐	๑๓.๕๒	๑๕๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๗๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๖๘ สอนภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย ครูจำนวน ๖๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๓๐ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาไทยบ้าง ครูที่ใช้ภาษาไทยสอนอย่างเดียวมีจำนวน ๔ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๒.๖๘ และครูที่ใช้ภาษาอังกฤษสอนอย่างเดียวมี ๒ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๑.๓๔

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาไทยบ้างในการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนครูส่วนใหญ่ในภาคกลาง และกรุงเทพฯ ใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย รองลงมา ครูในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อยในการสอน ส่วนครูในภาคกลางและกรุงเทพฯ มีเพียงจำนวนน้อยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาไทยบ้างในการสอน สำหรับครูที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวหรือภาษาไทยอย่างเดียวมีเพียงจำนวนน้อย

๓๖) วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียน ทั้งแสดงในตารางที่ ๔๔ และตารางที่ ๔๖

ตารางที่ ๔๔ วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล
(ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นำเข้าสู่บทเรียน	๔๐	๖๐.๓๖	๗๗	๖๐.๑๖	๖๕	๕๐.๓๗	๘๑	๖๐.๕๓	๕๑	๓๐.๒๖	๓๕๕	๖๗.๓๔
อธิบายศัพท์	๕๕	๕๐.๒๕	๔๓	๓๐.๗๔	๕๑	๔๐.๐๕	๖๓	๕๐.๐๑	๒๕	๑๐.๕๕	๒๕๐	๑๕.๐๔
อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์	๔๓	๓๐.๕๒	๓๘	๓๐.๐๒	๓๕	๒๐.๗๘	๕๗	๓๐.๗๕	๑๖	๑๐.๒๗	๑๗๕	๑๕.๒๓
ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล	๒๒	๑๐.๗๕	๒๑	๑๐.๖๗	๑๒	๑๐.๕๖	๑๘	๑๐.๕๓	๑๕	๑๐.๑๕	๘๘	๗.๐๐
เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน	๕๕	๓๐.๕๔	๕๕	๔๐.๓๗	๕๕	๓๐.๕๐	๕๕	๓๐.๕๐	๒๕	๑๐.๕๐	๒๑๗	๑๗.๒๕

ตารางที่ ๔๔ (ต่อ)

วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อธิบายวัฒนธรรมของภาษา	๑๑	๐.๘๗	๑๑	๐.๘๗	๗	๐.๕๖	๑๔	๑.๑๑	๗	๐.๕๖	๔๐	๓.๕๗
แก้การบ้าน	๓๑	๒.๔๖	๓๒	๒.๕๔	๑๘	๑.๔๓	๒๔	๑.๙๙	๗	๐.๕๖	๑๑๓	๘.๙๘
อื่นๆ	๔	๐.๓๒	๔	๐.๓๑	๔	๐.๓๒	๘	๐.๖๔	๔	๐.๓๑	๒๗	๒.๑๔
รวม	๒๔๐	๒๓.๐๕	๒๔๖	๒๒.๗๒	๒๓๖	๑๘.๗๗	๓๐๕	๒๔.๒๕	๑๔๑	๑๑.๒๑	๑๒๕๘	๑๐๑.๐๐

จากตารางที่ ๔๕ ซึ่งแสดงถึงวิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ จำนวน ๓๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๓๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดที่ใช้วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนเป็นอันดับแรก รองลงมาเป็นอันดับสอง ครูจำนวน ๒๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๐๘ อธิบายศัพท์ก่อนสอน อันดับสาม ครูจำนวน ๒๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๒๕ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน นอกจากนั้น ครูจำนวน ๑๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๓ ใช้วิธีอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ก่อนเริ่มบทเรียน ครูจำนวน ๑๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๘๘ แก่การบ้านนักเรียนก่อนเริ่มบทเรียน ครู ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๐๐ ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล ครูจำนวน ๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๙๗ อธิบายวัฒนธรรมของภาษา และครูจำนวน ๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๑๕ ใช้วิธีอื่นๆ ก่อนเริ่มบทเรียน เช่น ทบทวนบทเรียนที่เขียนมาแล้ว สอนเพลง ดูรูปภาพ เป็นต้น

เมื่อจำแนกตามภาค ครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือเริ่มบทเรียนโดยการนำเข้าสู่บทเรียน รองลงมาเริ่มจากอธิบายศัพท์จากเนื้อหาในบทเรียน อธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แก่การบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล อธิบายวัฒนธรรม ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมอื่นๆ ที่ครูส่วนน้อยทำ คือ ทบทวนบทเรียนเก่าก่อนเริ่มบทเรียนใหม่

ครูส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเริ่มบทเรียนโดยการนำเข้าสู่บทเรียน รองลงมาเริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน อธิบายศัพท์ อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ แก่การบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล อธิบายวัฒนธรรมของภาษา ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมอื่นๆ ที่ครูส่วนน้อยทำ คือ ทบทวนบทเรียนเก่า เช่น ใช้คำศัพท์ที่เรียนแล้วมาแต่งประโยค

ครูส่วนใหญ่ในภาคใต้เริ่มบทเรียนโดยการนำเข้าสู่บทเรียน รองลงมาเริ่มจากอธิบายศัพท์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน อธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แก่การบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล และอธิบายวัฒนธรรมทางภาษา ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมอื่นๆ ที่ครูส่วนน้อยทำ คือ เล่นเกมส์เกี่ยวกับภาษาและการเขียนตามคำบอก

ครูส่วนใหญ่ในภาคกลางเริ่มบทเรียนโดยการนำเข้าสู่บทเรียน รองลงมาเริ่มจากอธิบายศัพท์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน อธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แก่การบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล และอธิบายวัฒนธรรมทางภาษา ตามลำดับ กิจกรรมอื่นๆ ที่ครูส่วนน้อยทำ คือ นำเข้าสู่บทเรียนโดยการท่องศัพท์ ทดสอบศัพท์วันละประมาณ ๑๐ คำ ผีกออกเสียง พูดตามครู และทบทวนบทเรียนเก่าก่อน

ครูส่วนใหญ่ในกรุงเทพฯ เริ่มบทเรียนโดยการนำเข้าสู่บทเรียน รองลงมาเริ่มจากอธิบายศัพท์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน อธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล ตามลำดับ ครูบางคนไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอนก่อนเริ่มบทเรียน และครูส่วนน้อยก่อนเริ่มบทเรียนจะอธิบายวัฒนธรรมของภาษาและแก่การบ้าน

ตารางที่ ๔๖ วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นำเข้าสู่บทเรียน	๒๕	๕.๔๘	๒๗	๖.๔๖	๓๐	๗.๑๔	๑๗	๔.๐๗	๑๕	๓.๕๔	๑๑๕	๒๗.๒๗
อธิบายศัพท์	๒๓	๕.๔๐	๒๒	๕.๒๖	๑๗	๔.๐๗	๑๓	๓.๑๑	๑๓	๓.๑๑	๘๘	๒๑.๐๔
อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์	๑๗	๔.๐๗	๑๖	๓.๘๓	๒๑	๕.๐๗	๑๑	๒.๖๓	๔	๑.๐๑	๗๔	๑๗.๗๐
ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล	๘	๑.๙๑	๕	๑.๒๐	๖	๑.๕๓	๒	๐.๕๑	๒	๐.๕๑	๒๓	๕.๕๐
เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน	๑๖	๓.๘๓	๑๓	๓.๑๑	๑๕	๓.๕๔	๘	๑.๙๑	๔	๐.๙๖	๕๖	๑๓.๕๐
อธิบายวัฒนธรรมของภาษา	๖	๑.๕๓	๒	๐.๕๑	๔	๐.๙๖	๓	๐.๗๖	๒	๐.๕๑	๑๗	๔.๐๗
แก้การบ้าน	๘	๑.๙๑	๑๑	๒.๖๓	๑๓	๓.๑๑	๓	๐.๗๖	๒	๐.๕๑	๓๗	๙.๔๕
อื่นๆ	-	-	๔	๐.๙๖	๓	๐.๗๖	๑	๐.๒๕	๑	๐.๒๕	๔	๑.๐๑
รวม	๑๐๓	๒๔.๖๓	๑๐๐	๒๓.๘๓	๑๐๔	๒๖.๐๘	๕๘	๑๓.๘๘	๔๘	๑๑.๕๘	๔๑๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๖ แสดงว่า ก่อนเริ่มบทเรียนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน ราษฎรส่วนใหญ่ จำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒๗ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดจะนำเข้าสู่บทเรียนเป็นอันดับแรก รองลงมา ครูจำนวน ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๐๕ อธิบายศัพท์ ครูจำนวน ๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๗๐ อธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ครูจำนวน ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๔๐ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน ครูจำนวน ๓๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๘๕ แก่การบ้าน ครูจำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๐ ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล ครูจำนวน ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๐๗ อธิบายวัฒนธรรมของภาษา และครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๖ จะทบทวนบทเรียนก่อนก่อนเริ่มบทเรียน

เมื่อจำแนกตามภาค ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคจะนำเข้าสู่บทเรียนก่อนเริ่มสอน ครูจำนวนรองลงมาในภาคเหนือ จะอธิบายศัพท์ อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล และทำการบ้าน กิจกรรมที่ครูจำนวนน้อยที่สุดทำก่อนเริ่มบทเรียน คือ อธิบายวัฒนธรรมของภาษา

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวนรองลงมาจะอธิบายศัพท์ อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน แก่การบ้าน ให้นักเรียน จดศัพท์และคำแปล ทำกิจกรรมอื่นๆ เช่น อธิบายข้อคิด และทบทวนบทเรียนเก่า กิจกรรมที่ครูจำนวนน้อยที่สุดทำก่อนเริ่มบทเรียน คือ อธิบายวัฒนธรรมของภาษา

ครูในภาคใต้จำนวนรองลงมาจะอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ อธิบายศัพท์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน แก่การบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล และอธิบายวัฒนธรรมของภาษา กิจกรรมอื่นๆ ที่ครูจำนวนน้อยที่สุดทำก่อนเริ่มบทเรียน คือ ทบทวนแบบฝึกหัด

ครูในภาคกลางจำนวนรองลงมาจะอธิบายศัพท์ อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เริ่มจากจากเนื้อหาในบทเรียน อธิบายวัฒนธรรมของภาษาและทำการบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล และกิจกรรมอื่นๆ ที่ครูจำนวนน้อยที่สุด ทำก่อนเริ่มบทเรียน คือ ทบทวนบทเรียนเก่า

ครูในกรุงเทพฯจำนวนรองลงมาอธิบายศัพท์ อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน ตามลำดับ กิจกรรมอันดับต่อไปที่ครูทำมากที่สุดเท่าๆ กัน ก่อนเริ่มบทเรียน คือ ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล อธิบายวัฒนธรรมของภาษาและแก้การบ้าน กิจกรรมอื่นๆ ที่ครูจำนวนน้อยที่สุดทำ คือ ทบทวนบทเรียนเก่า

๓๓) วิธีสอนไวยากรณ์ ดังแสดงในตารางที่ ๔๗ และตารางที่ ๔๘

ตารางที่ ๔๗ วิธีสอนไวยากรณ์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล
(ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีสอนไวยากรณ์	เหนือ		ตะในออก- เสียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อธิบายยกเว้นที่ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เขียนโครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจาก แบบกระสวนประโยค	๔๐	๖.๘๐	๓๒	๔.๘๐	๔๗	๖.๔๐	๖๑	๘.๓๐	๓๒	๔.๓๕	๒๖๒	๓๔.๖๕
	๖๓	๘.๕๗	๓๖	๑๐.๓๕	๖๒	๘.๕๔	๗๓	๘.๕๓	๓๗	๕.๐๓	๓๑๑	๔๒.๓๑
ให้ตัวอย่าง เป็นภาษาอังกฤษ หลายๆประโยค ให้นักเรียนพูดตามแล้วจึงฝึกจากแบบกระสวน ประโยค นักเรียนทำแบบฝึกหัด	๕	๐.๖๘	๑๑	๑.๕๐	๑๐	๑.๓๖	๑๗	๒.๒๒	๔	๐.๕๔	๕๗	๖.๔๐
	๒๔	๓.๒๗	๒๒	๒.๕๔	๑๔	๑.๘๑	๓๒	๔.๓๕	๑๐	๑.๓๖	๑๐๒	๑๓.๘๘
ทุกข้อที่กล่าวมา	๒	๐.๒๗	๔	๐.๕๔	๒	๐.๒๗	๓	๐.๔๑	๒	๐.๒๗	๑๓	๑.๗๖
	๑๔๔	๑๘.๕๔	๑๘๕	๒๕.๑๗	๑๓๕	๑๘.๓๘	๑๘๖	๒๕.๓๑	๘๕	๑๑.๕๔	๗๓๕	๑๐๐.๐๐
อื่นๆ												
รวม												

จากตารางที่ ๔๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๓๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๓๑ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดสอนไวยากรณ์โดยการให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆ ประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระสวนประโยค ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ครูจำนวน ๒๖๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๖๔ สอนโดยการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เขียนโครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากแบบกระสวนประโยค ครูจำนวน ๑๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๔๘ ใช้วิธีสอนทุกอย่างรวมกัน คือ มีการอธิบายกฎเกณฑ์เป็นภาษาไทย เขียนโครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากกระสวนประโยค ให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆ ประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระสวนประโยค ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโดยมีตัวอย่างให้ ครูจำนวน ๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๔๐ ทำแบบฝึกหัดอย่างเดียวโดยมีตัวอย่างให้ ส่วนครูอีก ๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๗๖ ใช้วิธีหลายๆ อย่างต่างกันออกไปไม่แน่นอน

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูในทุกภาคใช้วิธีสอนไวยากรณ์เรียงตามลำดับ มากน้อยเหมือนกันหมด คือ ครูจะใช้วิธีให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆ ประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระสวนประโยค แล้วนักเรียนทำแบบฝึกหัดมากเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง คือ ใช้วิธีอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เขียนโครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากแบบกระสวนประโยค อันดับสาม คือ ใช้ทุกวิธีที่ปรากฏในแบบสอบถาม อันดับสี่ คือ ทำแบบฝึกหัดอย่างเดียวโดยมีตัวอย่างให้

ส่วนวิธีอื่นๆ ที่ครูในภาคเหนือใช้ คือ สรุปลงเป็นภาษาไทย ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะทดสอบกิจกรรมทางไวยากรณ์ที่ครูเตรียมมา ใช้คำถามง่ายๆ เกี่ยวกับนักเรียน การแทนที่คำ ฝึกบทสนทนา อธิบายโครงสร้าง และเขียนจากภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษ ครูในภาคใต้ไม่ได้บอกว่า วิธีอื่นๆ ที่ใช้คืออะไร ส่วนครูในภาคกลางใช้วิธีให้นักเรียนคิด และครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีให้นักเรียนฝึกพูด

ตารางที่ ๔๘ รวบรวมข้อมูลของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีสอนไวยากรณ์	เหนือ		คะวินออก-เสียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เขียน โครงสร้างไวยากรณ์แจกแจง และฝึกจากแบบ กระบวนการประกอบ	๑๖	๖.๕๓	๒๐	๘.๑๖	๖๗	๑๑.๐๒	๑๕	๖.๑๒	๑๔	๕.๗๒	๕๒	๓๗.๕๕
ให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆ ประโยค ให้ฝึกเขียนตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระบวนการ ประกอบ มีกรเขียนทำแบบฝึกหัด	๑๔	๗.๓๕	๒๒	๘.๘๘	๒๔	๔.๘๐	๑๓	๕.๓๐	๑๒	๔.๘๐	๘๕	๓๖.๓๖
ทำแบบฝึกหัดตัวอย่างเดียว โดยมีตัวอย่างให้	๗	๒.๘๖	๔	๑.๖๔	๓	๑.๒๒	๓	๑.๒๒	๓	๑.๒๒	๒๐	๘.๑๖
พูดข้อที่กล่าวมา	๑๑	๔.๕๔	๑๕	๖.๑๒	๗	๒.๘๖	๖	๒.๔๕	๕	๒.๐๔	๔๔	๑๗.๕๖
อื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	๕๒	๒๑.๒๓	๖๑	๒๔.๙๐	๖๑	๒๔.๙๐	๓๗	๑๕.๐๔	๓๕	๑๓.๘๘	๒๔๕	๑๐๖.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕๕ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดสอนไวยากรณ์โดยการอธิบายกฎเกณฑ์เป็นภาษาไทย เขียนโครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากแบบกระสวนประโยค ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๓๓ ให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆ ประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระสวนประโยค นักเรียนทำแบบฝึกหัด ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕๖ ใช้ทุกวิธีที่ปรากฏในแบบสอบถาม และครูจำนวน ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๖ ทำแบบฝึกหัดอย่างเดียวโดยมีตัวอย่างให้

เมื่อจำแนกตามภาค ปรากฏว่า ครูในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้วิธีสอนไวยากรณ์โดยให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆ ประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระสวนประโยค นักเรียนทำแบบฝึกหัด มากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งครูในภาคอื่นจะใช้วิธีนี้มากเป็นอันดับสอง วิธีที่ใ้้มากเป็นอันดับสองของครูในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ การอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เขียนโครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากแบบกระสวนประโยค ซึ่งเป็นวิธีที่ครูในภาคอื่นๆ ใ้้มากเป็นอันดับหนึ่ง

ส่วนวิธีที่ครูทุกภาคใ้้มากเป็นอันดับสาม คือ ทุกวิธีที่ระบุไว้ในแบบสอบถาม และใช้วิธีทำแบบฝึกหัดอย่างเดียวโดยมีตัวอย่างให้ เป็นอันดับสี่

๓๔) วิธีสอนศัพท์ ดังแสดงในตารางที่ ๔๔ และตารางที่ ๑๐๐

ตารางที่ ๔๔ วิธีสอนศัพท์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีสอนศัพท์	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อธิบายเป็นคำด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย	๔๐	๓.๑๑	๔๑	๓.๑๔	๔๔	๓.๔๒	๖๓	๔.๙๐	๒๕	๑.๙๔	๒๑๓	๑๖.๔๗
อธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ	๘๓	๖.๔๖	๘๔	๖.๔๔	๗๔	๕.๘๔	๘๖	๖.๖๔	๔๑	๓.๑๔	๓๖๙	๒๘.๗๒
ใช้อุปกรณ์สื่อทัศนศึกษา เช่น รูปภาพของจริง ฯลฯ	๗๕	๕.๘๕	๖๔	๔.๙๘	๖๘	๕.๒๘	๗๕	๕.๘๕	๓๖	๒.๘๐	๓๑๘	๒๔.๗๕
อธิบายการใช้พจนานุกรม	๓๒	๒.๔๘	๓๔	๓.๐๔	๓๕	๒.๗๒	๔๖	๓.๕๘	๒๕	๑.๙๔	๑๗๗	๑๓.๗๘
ให้ท่องจำ	๔๒	๓.๒๗	๔๔	๓.๕๐	๓๘	๓.๐๔	๕๓	๔.๑๒	๑๒	๐.๙๓	๑๔๑	๑๑.๘๖
อื่นๆ	๒	๐.๑๖	๗	๐.๕๓	๔	๐.๓๑	๒	๐.๑๖	๒	๐.๑๖	๑๗	๑.๓๒
รวม	๒๗๕	๒๑.๓๓	๒๘๐	๒๑.๗๘	๒๖๕	๒๐.๖๒	๓๒๕	๒๕.๒๙	๑๔๑	๑๐.๘๘	๑๒๘๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๓๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๗๒ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด สอนศัพท์ด้วยการอธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ครูจำนวน ๓๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๗๕ สอนศัพท์โดยใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาต่างๆ เช่น รูปภาพ ของจริง ฯลฯ ครูจำนวน ๒๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๕๗ อธิบายศัพท์เป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย ครูจำนวน ๑๙๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๘๖ ให้ท่องจำ ครูจำนวน ๑๗๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๗๘ สอนศัพท์โดยอธิบายการใช้พจนานุกรม (dictionary) ส่วนครูจำนวน ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๒ สอนศัพท์ด้วยวิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือสอนศัพท์เหมือนกัน คือ ใช้วิธีอธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ กันมากเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง คือ ใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษา เช่น รูปภาพ ของจริง ฯลฯ อันดับสาม คือ ให้นักเรียนท่องจำ อันดับสี่ คือ อธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย อันดับห้า คือ อธิบายการใช้พจนานุกรม ส่วนวิธีอื่นๆ นั้น ได้แก่ การใช้หลายๆ วิธีผสมกัน

ครูในภาคใต้และภาคกลางสอนศัพท์เหมือนกันเรียงตามลำดับ คือ อธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ เป็นอันดับหนึ่ง ใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาเป็นอันดับสอง และใช้อธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทยเป็นอันดับสาม เช่นเดียวกับครูในกรุงเทพฯ แต่ครูในกรุงเทพฯ อธิบายการใช้พจนานุกรมมากเป็นอันดับสามด้วยการให้นักเรียนท่องจำเป็นอันดับสี่ที่ครูทั้งในภาคใต้และภาคกลางใช้ และเป็นอันดับห้าของครูในกรุงเทพฯ อันดับห้า สำหรับครูภาคใต้และภาคกลาง คือ สอนศัพท์โดยอธิบายการใช้พจนานุกรม ส่วนวิธีอื่นๆ นั้น ครูในภาคใต้และภาคกลางให้นักเรียนหาศัพท์มาล่วงหน้า และให้นักเรียนแต่งประโยค ส่วนครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีอธิบายศัพท์บางตัวเป็นภาษาไทย

ตารางที่ ๑๐๐ วิธีสอนศัพท์ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีสอนศัพท์	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กหน.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย	๑๗	๔.๒๗	๑๗	๔.๒๗	๑๐	๒.๕๑	๑๖	๔.๐๒	๑๔	๓.๕๑	๗๔	๑๘.๕๔
อธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ	๓๐	๗.๕๔	๒๕	๖.๒๕	๓๑	๗.๗๕	๑๓	๓.๒๗	๑๐	๒.๕๑	๑๐๔	๒๗.๓๔
ใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย เช่น รูปภาพของจริง ฯลฯ	๑๖	๔.๐๒	๑๘	๔.๕๒	๒๒	๕.๕๓	๘	๒.๐๑	๘	๒.๐๑	๗๒	๑๘.๐๔
อธิบายการใช้พจนานุกรม	๒๑	๕.๒๘	๑๕	๓.๗๗	๑๕	๓.๗๗	๔	๒.๐๒	๘	๒.๐๑	๖๘	๑๗.๐๔
ให้ท่องจำ	๔	๒.๐๒	๑๔	๔.๗๘	๑๘	๔.๕๒	๑๖	๔.๐๒	๔	๒.๐๑	๗๑	๑๗.๘๔
อื่นๆ	-	-	๔	๑.๐๑	-	-	-	-	-	-	๔	๑.๐๑
รวม	๔๓	๒๓.๓๗	๔๘	๑๒.๖๓	๔๖	๑๒.๖๓	๖๒	๑๕.๕๔	๔๔	๑๒.๕๐	๓๘๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๐๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๑๐๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๓๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด อธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ กัน ครูจำนวน ๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๕๘ สอนศัพท์โดยอธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย ครูจำนวน ๗๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๐๔ สอนโดยใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษา เช่น รูปภาพ ของจริง ฯลฯ ครูจำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๘๔ ให้ท่องจำ ครูจำนวน ๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๐๔ อธิบายการใช้พจนานุกรม และครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๑ สอนศัพท์ด้วยวิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า วิธีสอนศัพท์ที่ครูใช้มากเป็นอันดับหนึ่งในเกือบทุกภาค ยกเว้นภาคกลางและกรุงเทพฯ คือ อธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ส่วนวิธีที่ครูในภาคกลางและกรุงเทพฯ ใช้มากเป็นอันดับหนึ่งในการสอนศัพท์ ได้แก่ อธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย นอกจากนั้น ครูในภาคกลางยังใช้วิธีท่องจำมากเป็นอันดับหนึ่งอีกด้วย

สำหรับวิธีสอนศัพท์ที่ครูในภาคต่างๆ ใช้เรียงลำดับลงมามีดังนี้

ครูในภาคเหนือ ใช้วิธีอธิบายพจนานุกรม อธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย ใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย เช่น รูปภาพของจริง ฯลฯ และให้ท่องจำ ตามลำดับ

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้วิธีให้ท่องจำ ใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย เช่น รูปภาพ ของจริง ฯลฯ อธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย อธิบายการใช้พจนานุกรมและวิธีอื่นๆ ตามลำดับ สำหรับวิธีอื่นๆ ที่ใช้นั้นจะเลือกใช้วิธีใดขึ้นอยู่กับคำศัพท์ที่จะสอนโดยครูจะเลือกวิธีสอนให้เหมาะกับเด็ก

ครูในภาคใต้ ใช้วิธีใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย เช่น รูปภาพ ของจริง ฯลฯ ให้ท่องจำ อธิบายการใช้พจนานุกรม และอธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย ตามลำดับ

ครูในภาคกลาง ใช้วิธีอธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษ
ในสถานการณ์ต่างๆ อธิบายการใช้พจนานุกรม และใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย เช่น รูปภาพ
ของจริง ฯลฯ ตามลำดับ

ครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีอธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษ
ในสถานการณ์ต่างๆ ให้ท่องจำ และอันดับสุดท้ายเท่ากัน ได้แก่ ใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย
เช่น รูปภาพ ของจริง และอธิบายการใช้พจนานุกรม

๓๔) วิธีสอนเสียง ดังแสดงในตารางที่ ๑๐๑ และตารางที่ ๑๐๒

ตารางที่ ๑๐๑ วิธีสอนเสียงของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีสอนเสียง	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฝึกฟังครูและพูดตามจากแบบฝึกหัด	๗๔	๘.๖๔	๘๖	๙.๔๑	๗๘	๘.๕๓	๔๗	๑๐.๖๑	๔๔	๖.๕๖	๓๔๔	๔๓.๖๕
ให้ฟังเทปแล้วพูดตาม	๕๓	๕.๘๐	๔๗	๕.๑๔	๔๘	๕.๒๔	๔๖	๖.๑๓	๖๔	๓.๑๗	๒๓๓	๒๕.๔๔
อธิบายวิธีการออกเสียงที่เป็นปัญหาเปรียบเทียบกับภาษาไทย แล้วฝึกจากตัวอย่าง	๕๖	๖.๑๓	๖๖	๗.๒๒	๕๗	๕.๕๘	๖๔	๗.๐๐	๓๔	๓.๗๒	๒๗๑	๒๘.๖๕
อื่นๆ	-	-	๓	๐.๓๓	๒	๐.๒๒	๑	๐.๑๑	๕	๐.๕๕	๑๑	๑.๒๑
รวม	๑๘๘	๒๐.๕๗	๒๐๒	๒๒.๑๐	๑๗๙	๑๘.๕๘	๒๑๘	๒๓.๘๕	๑๒๗	๑๓.๔๐	๙๑๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๐๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๓๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๖๕ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดการสอนเสียงโดยการให้ฟังครูและพูดตามจากแบบฝึกหัด ครูจำนวน ๒๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๖๕ สอนโดยอธิบายวิธีการออกเสียงที่เป็นปัญหาเปรียบเทียบกับภาษาไทย แล้วฝึกจากตัวอย่าง ครูจำนวน ๒๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๔๔ ให้ฟังเทป แล้วพูดตาม และครูจำนวน ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๑ ใช้วิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในทุกภาคมีวิธีการสอนเสียงที่ร่วมกัน กล่าวคือ วิธีสอนอันดับแรกที่ครูในทุกภาคใช้ คือ ให้ฟังครูและพูดตามจากแบบฝึกหัด อันดับสอง คือ อธิบายการออกเสียงที่เป็นปัญหา เปรียบเทียบกับภาษาไทย แล้วฝึกจากตัวอย่าง อันดับสาม คือ ฟังเทป แล้วพูดตาม

สำหรับวิธีอื่นๆ นั้น ได้แก่ การฝึกแบบพีรามิด (pyramid drill) และการท่องโคลงกลอนที่มีคำสัมผัสกัน (rhyme) โดยให้นักเรียนอ่านเป็นกลุ่ม

ตารางที่ ๑๐๒ วิธีสอนเสียงของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบให้หลายคำตอบ)

วิธีสอนเสียง	เหนือ		ตะวันออก-เสียงเหนือ		ใต้		กลาง		กหน.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ให้ฟังและพูดตามแบบฝึกหัด	๒๗	๑๑.๑๖	๒๒	๙.๐๘	๓๐	๑๒.๕๐	๑๖	๖.๖๑	๑๔	๖.๒๐	๑๑๐	๔๔.๔๖
	๑๔	๖.๒๐	๑๓	๕.๓๗	๑๓	๕.๓๗	๖	๒.๔๔	๔	๒.๐๗	๔๒	๒๑.๔๔
ให้ฟัง เทปแล้วพูดตามอธิบายวิธีการออกเสียงที่เป็นปัญหาเปรียบเทียบกับภาษาไทย แล้วฝึกจากตัวอย่าง	๒๒	๙.๐๘	๒๐	๘.๒๖	๒๐	๘.๒๖	๕	๒.๐๒	๘	๓.๓๑	๗๔	๓๐.๖๔
	-	-	-	-	-	-	-	๐.๔๑	-	-	๑	๐.๔๑
อื่นๆ	๖๔	๒๖.๔๕	๔๕	๒๒.๗๖	๖๓	๒๖.๐๓	๓๒	๑๓.๒๒	๒๔	๑๑.๕๔	๒๔๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๐๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๔๖ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดสอนเสียงโดยให้ฟังครู และ พุดตามจากแบบฝึกหัด ครูจำนวน ๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๖๔ อธิบายวิธีการออกเสียงที่เป็น ปัญหา เปรียบเทียบกับภาษาไทย แล้วฝึกจากตัวอย่าง ครูจำนวน ๕๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๔๔ ให้ฟังเทป แล้วพุดตาม และครู ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๔๑ ใช้วิธีอื่นด้วย แต่ไม่ได้กล่าวไว้ ว่าใช้วิธีอะไร

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีสอนเสียงเหมือนๆ กัน ในทุกภาค กล่าวคือ ให้ฟังครู และพุดตามจากแบบฝึกหัดเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง คือ อธิบาย วิธีการออกเสียงที่เป็นปัญหา เปรียบเทียบกับภาษาไทย แล้วฝึกจากตัวอย่าง อันดับสาม คือ ให้ ฟังเทป แล้วพุดตาม ส่วนครู ๑ คน ในภาคกลางกล่าวว่าใช้วิธีอื่นด้วย แต่ไม่ได้บอกว่าใช้วิธี- อะไร

๔๐) วิธีสอนอ่าน ทั้งแสดงในตารางที่ ๑๐๓ และตารางที่ ๑๐๔

ตารางที่ ๑๐๓ วิธีสอนอ่านของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบให้หลายคำตอบ)

วิธีสอนอ่าน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ให้นักเรียนฝึกกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล	๒๐	๒.๐๔	๒๖	๒.๗๑	๒๓	๒.๔๐	๒๔	๒.๖๑	๔	๐.๔๓	๑๐๒	๑๐.๖๕
	๓๔	๓.๔๖	๔๔	๖.๐๔	๔๒	๔.๓๘	๔๘	๕.๐๑	๒๕	๒.๖๐	๒๑๑	๒๒.๐๐
ให้นักเรียนฝึกกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู	๓๓	๓.๔๕	๒๖	๒.๖๔	๓๕	๓.๖๕	๒๐	๒.๐๔	๔	๐.๔๕	๑๑๔	๑๒.๔๑
	๑๒	๑.๒๕	๑๑	๑.๑๔	๑๖	๑.๖๗	๗	๐.๗๓	๖	๐.๖๒	๕๒	๕.๕๖
อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่าน เจียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด	๑๔	๑.๔๖	๒๑	๒.๑๘	๑๑	๑.๑๕	๒๐	๒.๐๔	๔	๐.๔๕	๑๑๔	๑๒.๔๑
	๑๒	๑.๒๕	๑๑	๑.๑๔	๑๖	๑.๖๗	๗	๐.๗๓	๖	๐.๖๒	๕๒	๕.๕๖
อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่าน เจียบๆ	๑๔	๑.๔๖	๒๑	๒.๑๘	๑๑	๑.๑๕	๒๐	๒.๐๔	๔	๐.๔๕	๑๑๔	๑๒.๔๑
	๑๒	๑.๒๕	๑๑	๑.๑๔	๑๖	๑.๖๗	๗	๐.๗๓	๖	๐.๖๒	๕๒	๕.๕๖
ครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท	๑๔	๑.๔๖	๒๑	๒.๑๘	๑๑	๑.๑๕	๒๐	๒.๐๔	๔	๐.๔๕	๑๑๔	๑๒.๔๑
	๑๒	๑.๒๕	๑๑	๑.๑๔	๑๖	๑.๖๗	๗	๐.๗๓	๖	๐.๖๒	๕๒	๕.๕๖

ตารางที่ ๑๐๓ (ต่อ)

วิธีสอนอ่าน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียนช่วยแปล	๑๗	๔.๗๗	๒๔	๓.๐๓	๒๒	๒.๒๔	๒๔	๒.๕๐	๑๗	๑.๗๗	๑๐๔	๑๑.๓๖
ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆจนแล้วถ้ามคำถาม	๒๗	๒.๘๒	๔๘	๕.๐๑	๓๔	๓.๕๔	๓๑	๓.๒๓	๑๔	๑.๔๖	๑๕๔	๑๖.๐๗
ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล	๒๗	๒.๘๒	๓๑	๓.๒๓	๑๗	๑.๗๗	๓๐	๓.๑๓	๑๓	๑.๓๖	๑๑๘	๑๒.๓๑
อื่นๆ	๓	๐.๓๑	๔	๐.๔๒	๑	๐.๑๐	๔	๐.๔๒	๖	๐.๖๒	๑๘	๑.๘๗
รวม	๑๔๒	๒๐.๐๒	๒๕๐	๒๖.๐๗	๒๐๑	๒๐.๙๖	๒๐๔	๒๑.๘๑	๑๐๗	๑๑.๑๔	๔๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๐๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๒๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๐๐ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด สอนอ่านโดยให้นักเรียนผลิตกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู ครูจำนวน ๑๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๐๗ อ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้วถามคำถาม ครูจำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๔๑ อธิบายศัพท์และโครงสร้างให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด ครูจำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๓๑ ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล ครูจำนวน ๑๐๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๓๖ อ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียนช่วยแปล ครูจำนวน ๑๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๖๔ ให้นักเรียนผลิตกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล ครูจำนวน ๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๙๒ อ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท ครูจำนวน ๕๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๒ อธิบายศัพท์และโครงสร้าง แล้วให้นักเรียนอ่านเงียบๆ ส่วนครูอีก ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๗ ใช้วิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับ

- ๑) ให้นักเรียนผลิตกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู
- ๒) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- ๓) ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้วถามคำถาม หรือให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๔) ให้นักเรียนผลิตกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๕) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียนช่วยแปล
- ๖) ครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท
- ๗) อธิบายศัพท์และโครงสร้างให้นักเรียนอ่านเงียบๆ
- ๘) วิธีอื่นๆ (ไม่ได้ระบุ)

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้

- ๑) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู
- ๒) ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้ว

ถามคำถาม

- ๓) ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๔) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปล หรือให้นักเรียน

ช่วยแปล

- ๕) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๖) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- ๗) ครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท
- ๘) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ
- ๙) วิธีอื่นๆ เช่น ให้นักเรียนอ่านในใจ ครูถามนำ แล้วให้นักเรียนตอบ

ครูในภาคใต้ ใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้ .

- ๑) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู
- ๒) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- ๓) ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้ว

ถามคำถาม ๔) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล

- ๕) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียน

ช่วยแปล

- ๖) ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๗) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ
- ๘) ครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท
- ๙) วิธีอื่นๆ (ไม่ได้ระบุ)

ครูในภาคกลาง ใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้

- ๑) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู
- ๒) ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้ว

ถามคำถาม

- ๓) ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๔) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๕) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียน

ช่วยแปล

๖) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด หรือครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท

- ๗) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ
- ๘) วิธีอื่นๆ เช่น ให้อ่านตามครู อ่านทีละคน แปล ตอบคำถาม บางครั้งก็สอน

ศัพท์ แล้วให้อ่านเองและตอบคำถาม

ครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้

- ๑) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู
- ๒) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียน

ช่วยแปล

- ๓) ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้ว

ถามคำถาม

- ๔) ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๕) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด

หรือครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท

- ๖) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๗) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ
- ๘) วิธีอื่นๆ แล้วแต่เวลา

ตารางที่ ๑๐๔ รวบรวมข้อมูลของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีสอนอ่าน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล	๘	๒๖.๖๘	๑๐	๓.๓๔	๑๒	๔.๐๑	๖	๒.๐๑	๔	๑.๖๗	๔๐	๑๓.๗๑
ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู	๑๕	๕.๐๑	๑๕	๔.๖๘	๑๕	๔.๖๘	๗	๒.๓๔	๖	๒.๐๑	๕๖	๑๘.๗๒
อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเสียงๆ แล้วสั่งให้ทำแบบฝึกหัด	๘	๒๖.๖๘	๖	๒.๐๑	๕	๑.๖๗	๕	๑.๖๗	๔	๑.๓๔	๒๘	๙.๓๗
อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเสียงๆ	๒	๐.๖๗	๕	๑.๓๔	๒	๐.๖๗	๒	๐.๖๗	๒	๐.๖๗	๑๒	๔.๐๒
ครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท	๔	๑.๓๔	๕	๑.๖๗	๘	๒.๖๘	๓	๑.๐๐	๒	๐.๖๗	๒๒	๗.๓๖
ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วสั่งแปลหรือให้นักเรียนช่วยแปล	๔	๑.๓๔	๑๕	๔.๐๒	๗	๒.๓๔	๘	๒.๖๘	๗	๒.๓๔	๕๖	๑๘.๓๔

ตารางที่ ๑๐๔ (ต่อ)

วิธีสอนอ่าน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กม.ร.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ครูอ่านให้นักเรียนฟังแล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆจนแล้วถ้ามคำ- ไม่ถูก	๑๔	๔.๖๘	๔	๑.๖๘	๑๐	๓.๓๔	๗	๒.๓๔	๗	๒.๓๔	๔๓	๑๔.๓๔
	๔	๓.๐๑	๘	๒.๖๘	๑๒	๔.๐๑	๔	๓.๐๑	๗	๒.๓๔	๔๔	๑๔.๐๔
ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล	-	-	๑	๐.๓๓	๒	๐.๖๗	๒	๐.๖๗	๑	๐.๓๓	๖	๒.๐๐
	๖๔	๒๓.๐๘	๖๘	๒๒.๗๔	๗๒	๒๔.๐๘	๔๔	๑๖.๓๔	๔๑	๑๓.๗๑	๒๔๔	๑๐๐.๐๐
อื่นๆ												
รวม												

จากตารางที่ ๑๐๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๓๒ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด สอนอ่านโดยให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู ครูจำนวน ๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๓๔ สอนโดยครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียนช่วยแปล ครูจำนวน ๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๐๕ ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล ครูจำนวน ๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๓๔ อ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จนจบ แล้วถามคำถาม ครูจำนวน ๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๗๑ ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล ครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๘๘ อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด ครูจำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๓๖ อ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท ครูจำนวน ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๐๖ อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ และครูจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๐๐ ใช้วิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้

- ๑) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู
- ๒) ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จนแล้วถามคำถาม
- ๓) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียนช่วยแปล หรือให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๔) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล หรืออธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- ๕) อธิบายศัพท์และโครงสร้างให้นักเรียนอ่านเงียบๆ

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้

- ๑) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียน

ช่วยแปล

- ๒) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู
- ๓) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๔) ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๕) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเจียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- ๖) ครูอ่านคำถามปากเปล่าแล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทหรือครูอ่านให้นักเรียนฟัง

แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้วถามคำถาม

- ๗) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเจียบๆ
- ๘) วิธีอื่นๆ (ไม่ได้ระบุ)

ครูในภาคใต้ ใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้

- ๑) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู
- ๒) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล หรือให้

นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล

- ๓) ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้ว

ถามคำถาม

- ๔) ครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท
- ๕) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอนแล้วจึงแปล หรือให้นักเรียน

ช่วยแปล

- ๖) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเจียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- ๗) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเจียบๆ หรือวิธีอื่นๆ เช่น ให้นักเรียน

เรียนอ่านในใจ แล้วเล่าเรื่องที่อ่าน ถ้านักเรียนเล่าผิด ครูจะให้อธิบายใหม่

ครูในภาคกลาง ใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้

- ๑) ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๒) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียน

ช่วยแปล

๓) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถาม ครู หรือครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้วถามคำถาม

- ๔) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล
- ๕) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- ๖) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ หรือวิธีอื่นๆ เช่น ให้นักเรียนฟังเทปและอ่านทีละคน

ครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีสอนอ่านเรียงลำดับดังนี้

- ๑) ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปล หรือให้นักเรียนช่วยแปล หรือครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้วถามคำถาม หรือให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปล

- ๒) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถาม

ครู

- ๓) ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปล
- ๔) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- ๕) อธิบายศัพท์และโครงสร้าง ให้นักเรียนอ่านเงียบๆ หรือครูอ่านคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท

- ๖) วิธีอื่นๆ (ไม่ไ้ระบุ)

๔๑) วิธีสอนเขียน หั่งแสดงในตารางที่ ๑๐๕ และตารางที่ ๑๐๖

ตารางที่ ๑๐๕ วิธีสอนเขียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีสอนเขียน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ใช้การเรียงความตามที่กำหนดให้ก่อนโดยให้นักเรียนลอกจากตัวอย่าง แล้วแทนที่คำต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง	๓๐	๔.๕๑	๔๔	๓.๓๙	๔๕	๓.๓๙	๓๒	๔.๖๔	๓๔	๔.๑๑	๒๕๐	๓๔.๔๘
	๓๒	๔.๖๔	๔๕	๓.๓๙	๖๑	๘.๒๐	๘๒	๑๑.๐๒	๓๗	๔.๙๗	๓๓๗	๔๕.๓๐
ให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอก	๑๓	๒.๒๓	๒๓	๓.๐๔	๑๕	๒.๐๒	๓๔	๔.๕๗	๗	๐.๙๔	๔๖	๑๒.๕๐
	๓	๐.๔๐	๕	๐.๖๘	๓	๐.๔๐	๗	๐.๙๔	๓	๐.๔๐	๒๑	๒.๘๒
เขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทย	๑๖๒	๒๑.๗๗	๑๖๔	๒๒.๔๔	๑๓๔	๑๘.๐๑	๑๔๕	๒๖.๒๑	๘๕	๑๑.๔๒	๗๔๔	๑๐๐.๐๐
อื่นๆ												
รวม												

จากตารางที่ ๑๐๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๓๓๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๓๐ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด สอนเขียนโดยให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอก ครูจำนวน ๒๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๔๔ สอนโดยใช้การเรียงความตามที่กำหนดให้ (controlled composition) ก่อนโดยให้นักเรียนลอกจากตัวอย่าง แล้วแทนที่คำต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง ครูจำนวน ๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๔๐ สอนเขียนโดยให้นักเรียนแปลจากประโยคภาษาไทย ครูจำนวน ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๒ ใช้วิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในภาคต่างๆ ยกเว้นครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอกมากเป็นอันดับหนึ่ง และใช้วิธีให้เรียงความตามที่กำหนดให้ ก่อนโดยให้นักเรียนลอกจากตัวอย่าง แล้วแทนที่คำต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง เป็นอันดับสอง ซึ่งกลับกันกับครูในกรุงเทพฯ ส่วนการสอนเขียนโดยให้นักเรียนเขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทยเป็นวิธีที่ครูในทุกภาคใช้เป็นอันดับสาม

สำหรับวิธีอื่นๆ ที่ครูในภาคต่างๆ ใช้มีดังนี้ ครูในภาคเหนือให้เติมคำในช่องว่าง หรือสมมุติสถานการณ์ให้เด็กเขียน ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้วิธีพูดให้เด็กฟังและพูดตาม แล้วจึงเขียน นอกจากนั้น อาจให้ลอกจากหนังสือ เขียนประโยคจากภาพ ครูในภาคใต้ให้เขียนจากการฝึกปากเปล่า (oral practice) ครูในภาคกลางใช้เขียนตามคำบอกจากเรื่องที่เคยเห็นแล้ว (seen dictation) เขียนแบบฝึกหัดจากบทเรียน ตั้งคำถามที่มีคำตอบเป็นเรื่องราวเกี่ยวเนื่องกัน ส่วนครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีให้เรียงความสั้นๆ และให้แต่งประโยค

ตารางที่ ๑๐๖ วิธีสอนเขียนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบให้หลายคำตอบ)

วิธีสอนเขียน	เหนือ		ตะวันออก เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ใช้การเรียงความตามที่กำหนดให้ก่อนโดยให้ ผู้เรียนลอกจากตัวอย่าง แล้วแทนที่คำต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง	๑๖	๗.๒๑	๑๕	๖.๗๖	๒๐	๔.๐๑	๗	๓.๑๔	๔	๒.๒๔	๖๓	๒๔.๓๔
	๒๑	๔.๔๖	๓๐	๑๓.๕๑	๓๐	๑๓.๕๑	๑๖	๗.๒๑	๑๔	๖.๓๑	๑๑๑	๔๐.๐๐
ให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอก	๔	๔.๐๕	๑๑	๔.๔๖	๑๑	๔.๔๖	๗	๓.๑๔	๖	๒.๗๐	๔๔	๑๔.๘๒
เขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทย	-	-	๑	๐.๔๕	๑	๐.๔๕	๑	๐.๔๕	๑	๐.๔๕	๔	๑.๔๐
อื่นๆ	๔๖	๒๐.๗๒	๕๗	๒๔.๖๘	๖๒	๒๗.๕๓	๓๑	๑๓.๕๑	๒๖	๑๑.๗๑	๒๒๒	๑๐๐.๐๐
รวม												

จากตารางที่ ๑๐๖ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่จำนวน ๑๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๐๐ ของจำนวนคำตอบทั้งหมดสอนเขียนโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ครูจำนวน ๖๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๓๘ สอนเขียนโดยใช้การเรียงความตามที่กำหนดให้ก่อนโดยให้นักเรียนลอกจากตัวอย่าง แล้วแทนที่คำต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๘๒ ให้เขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทย ส่วนครูอีก ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๐ ใช้วิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในทุกภาคสอนเขียนโดยให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอกมากเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนอันดับสองนั้น ครูในเกือบทุกภาค ยกเว้นกรุงเทพฯ สอนเขียนโดยให้เรียงความตามที่กำหนดให้ สำหรับครูในภาคกลางนั้นยังให้เขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทยเป็นวิธีที่ใช้มากเป็นอันดับสองด้วย ซึ่งวิธีนี้เป็นวิธีที่ครูในภาคอื่นๆ ใช้มากเป็นอันดับสาม และครูในกรุงเทพฯ ใช้มากเป็นอันดับสอง สำหรับอันดับสามนั้น ครูในกรุงเทพฯ ใช้การเรียงความตามที่กำหนดให้

สำหรับวิธีอื่นๆ นั้น ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ ใช้วิธีให้ดูรูปภาพแล้วเขียนประโยค ครูในภาคกลางให้ทำแบบฝึกหัด ส่วนครูในกรุงเทพฯ ไม่ได้ระบุ

๔๒) การใช้จ่ายงบการสอน หักแสดงในตารางที่ ๑๐๗ ถึงตารางที่ ๑๑๒

ตารางที่ ๑๐๗ ความถี่ในการใช้งบการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

ความถี่ในการใช้งบการสอน	เหนือ		กึ่งกลาง		ใต้		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ถูกต้อง	๑๕	๓.๑๒	๕	๑.๐๔	๓	๐.๖๒	๔	๐.๘๓
บางครั้ง	๘๖	๑๗.๘๘	๑๐๔	๒๑.๖๓	๘๘	๑๘.๖๔	๒๙๗	๖๐.๓๐
ไม่เคยใช้	-	-	๒	๐.๔๒	-	-	๒	๐.๔๑
รวม	๑๐๑	๒๑.๐๐	๑๑๑	๒๓.๐๘	๙๑	๑๘.๘๙	๓๙๙	๘๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๐๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๔๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๗๘ ใช้อุปกรณ์การสอนบ้างเป็นบางครั้ง ครูจำนวน ๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๗๓ ใช้อุปกรณ์การสอนทุกครั้งการสอน และครูจำนวน ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๔๙ ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนเลย

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในทุกภาคก็ทำเช่นเดียวกัน คือ ส่วนใหญ่จะใช้ อุปกรณ์การสอนเป็นบางครั้ง และส่วนน้อยจะใช้อุปกรณ์การสอนทุกครั้ง มีครูจำนวน ๒ คน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ครูจำนวน ๖ คน ในภาคกลางและ ครูจำนวน ๔ คน ในกรุงเทพฯ ที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนเลย

ตารางที่ ๑๐๔ ความถี่ในการใช้อุปกรณ์การสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

ความถี่ในการใช้อุปกรณ์การสอน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทุกครั้ง	๓	๒๐.๐๐	-	-	๔	๖.๐๐	-	-	-	-	๑๒	๘.๐๐
บางครั้ง	๒๔	๑๔.๓๓	๒๔	๑๔.๓๓	๓๐	๒๐.๐๐	๒๐	๑๓.๓๔	๑๔	๑๒.๖๗	๑๒๗	๘๔.๖๗
ไม่เคยใช้	-	-	๖	๔.๐๐	-	-	๓	๒.๐๐	๒	๑.๓๓	๑๑	๗.๓๓
รวม	๓๒	๒๑.๓๓	๓๔	๒๓.๓๓	๓๔	๒๖.๐๐	๒๓	๑๔.๓๔	๒๖	๑๔.๐๐	๑๕๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๐๘ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๑๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๖๗ ใช้อุปกรณ์การสอนบ้างเป็นบางครั้ง ครูจำนวน
๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๐๐ ใช้อุปกรณ์การสอนทุกครั้ง และครูจำนวน ๑๑ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๗.๓๓ ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนเลย

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบาง
ครั้ง รองลงมาครูในภาคเหนือ และภาคใต้ ใช้อุปกรณ์การสอนทุกครั้ง ส่วนในภาคตะวันออก
เชียงใหม่ ภาคกลาง และกรุงเทพฯไม่มีครูที่ใช้อุปกรณ์การสอนทุกครั้งการสอน แต่มีครูที่ไม่เคย
ใช้อุปกรณ์ในการสอนเลย

ตารางที่ ๑๐๔ อุปกรณ์การสอนที่ใช้บ่อยครั้งในการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล

(ตอบให้หลายคำตอบ)

	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อุปกรณ์การสอนที่ใช้บ่อยครั้งในการสอน												
กระดานดำและชอล์ก	๘๘	๕.๓๘	๑๐๔	๖.๓๖	๘๓	๕.๐๘	๕๖	๕.๘๗	๕๖	๓.๔๓	๕๒๗	๒๖.๑๒
แท่นและเครื่องเล่น	๖๓	๓.๘๕	๕๓	๓.๒๕	๔๗	๒.๘๘	๖๕	๓.๔๘	๒๖	๑.๕๔	๒๕๔	๑๕.๕๔
สไลด์	๗	๐.๕๓	๒	๐.๑๒	-	-	๕	๐.๓๑	๒	๐.๑๒	๑๖	๐.๘๘
รูปภาพ	๘๓	๕.๐๘	๘๒	๕.๐๒	๖๖	๔.๐๓	๘๘	๕.๓๘	๔๑	๒.๕๑	๓๖๐	๒๒.๐๒
กระดานดำสี่	๔	๐.๒๕	๕	๐.๓๑	-	-	๘	๐.๔๔	๖	๐.๓๗	๒๓	๑.๔๑
บัตรคำ	๕๖	๓.๔๓	๕๔	๓.๓๐	๔๑	๒.๕๑	๖๑	๓.๗๓	๔๐	๒.๕๔	๒๕๒	๑๕.๕๒
แผ่นโปร่งใส	๔	๐.๒๕	๑	๐.๐๖	-	-	๒	๐.๑๒	-	-	๗	๐.๔๒

ตารางที่ ๑๐๔ (ต่อ)

	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ข้อมูลจริง	๖๓	๓.๘๕	๖๓	๓.๘๕	๔๔	๓.๖๑	๗๒	๔.๕๐	๓๕	๒.๑๔	๒๔๒	๑๗.๘๕
อื่นๆ	๑	๐.๐๖	-	-	-	-	๓	๐.๑๘	๓	๐.๑๘	๔	๐.๒๙
รวม	๖๔	๓๙.๕๖	๖๓	๓๙.๕๖	๔๔	๓๖.๑๑	๗๕	๔๘.๖๘	๓๘	๒๔.๓๔	๒๔๖	๑๘.๑๔

จากตารางที่ ๑๐๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราชบุรีส่วนใหญ่จำนวน ๔๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๑๒ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ใช้กระดานดำและชอล์กเป็นอุปกรณ์การสอนมากที่สุด รองลงมา ครูจำนวน ๓๖๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๐๒ ใช้รูปภาพ ครูจำนวน ๒๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๔๔ ใช้วัสดุของจริง ครูจำนวน ๒๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๔๔ ใช้เทปและเครื่องเล่น ครูจำนวน ๒๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๔๒ ใช้บัตรคำ ครูจำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๑ ใช้กระดานดำสี่ ครูจำนวน ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๙๔ ใช้สไลด์ ครูจำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๔๒ ใช้แผ่นโปร่งใส ครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๒๔ ใช้อุปกรณ์การสอนอื่นๆ ด้วย

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า อุปกรณ์การสอนที่ครูในทุกภาคใช้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ กระดานดำและชอล์ก และอันดับสอง ได้แก่ รูปภาพ สำหรับอุปกรณ์การสอนที่ใช้ตามลำดับรองลงมานั้น มีดังนี้

ครูในภาคเหนือ ใช้เทป และ เครื่องเล่น และวัสดุของจริงเท่ากัน รองลงมา คือ บัตรคำ สไลด์ แผ่นโปร่งใส และอุปกรณ์การสอนอื่นๆ ตามลำดับ สำหรับอุปกรณ์การสอนอื่นๆ ที่ใช้ ได้แก่ ชุดการสอน (Learning Kits) และแผนภูมิ

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้วัสดุของจริง บัตรคำ เทปและเครื่องเล่น กระดานดำสี่ และสไลด์ ตามลำดับ

ครูในภาคใต้ ใช้วัสดุของจริง เทปและเครื่องเล่น และบัตรคำ ตามลำดับ

ครูในภาคกลาง ใช้วัสดุของจริง เทปและเครื่องเล่น บัตรคำ กระดานดำสี่ สไลด์ อุปกรณ์การสอนอื่นๆ และแผ่นโปร่งใส ตามลำดับ สำหรับอุปกรณ์การสอนอื่นๆ ไม่ได้ระบุ

ครูในกรุงเทพฯ ใช้บัตรคำ วัสดุของจริง เทปและเครื่องเล่น อุปกรณ์การสอนอื่นๆ และสไลด์ ตามลำดับ สำหรับอุปกรณ์การสอนอื่นๆ ไม่ได้ระบุ

ตารางที่ ๑๑๐

อุปกรณ์การสอนที่ใช้บ่อยครั้งในการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์

(ตอบได้หลายคำตอบ)

อุปกรณ์การสอนที่ใช้บ่อยครั้งในการสอน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กระดานดำและชอล์ก	๒๔	๕.๕๒	๓๗	๗.๕๕	๓๓	๖.๗๓	๒๑	๔.๒๔	๒๑	๔.๒๔	๑๔๑	๒๘.๗๘
เทปและเครื่องเล่น	๑๔	๒.๘๘	๑๕	๓.๐๖	๑๓	๒.๖๕	๑๑	๒.๒๔	๘	๑.๖๓	๖๑	๑๒.๔๕
สไลด์	๑	๐.๒๐	-	-	๑	๐.๒๐	๑	๐.๒๐	-	-	๓	๐.๖๐
รูปภาพ	๒๗	๕.๕๑	๒๕	๕.๑๐	๓๑	๖.๓๓	๑๒	๒.๔๕	๑๐	๒.๐๕	๑๐๕	๒๑.๕๕
กระดานดำ	๓	๐.๖๑	๑	๐.๒๐	๒	๐.๔๐	-	-	-	-	๖	๑.๒๑
บัตรคำ	๒๖	๕.๓๑	๒๖	๕.๓๑	๒๔	๔.๘๑	๑๑	๒.๒๔	๘	๑.๖๓	๕๕	๑๑.๕๑

ตารางที่ ๑๑๐ (ต่อ)

อุปกรณ์การสอบที่ใช้บ่อยครั้งในการสอบ	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แผ่นโปร่งใส	-	-	-	-	-	-	๑	๐.๒๐	-	-	๑	๐.๒๐
วัสดุของจริง	๒๑	๔.๒๔	๑๔	๓.๖๔	๒๑	๔.๒๔	๔	๑.๖๓	๔	๑.๖๓	๓๖	๑๕.๕๒
อื่นๆ	-	-	-	-	-	-	๑	๐.๒๐	๑	๐.๒๐	๒	๐.๔๐
รวม	๑๒๑	๒๔.๖๔	๑๒๒	๒๔.๘๐	๑๒๕	๒๕.๕๑	๖๖	๑๓.๕๗	๕๖	๑๑.๕๓	๔๕๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๐ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่
จำนวน ๑๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๗๘ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ใช้กระดานดำและชอล์ก
เป็นอุปกรณ์การสอนมากที่สุด รองลงมา ครูจำนวน ๑๐๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๔๔ ใช้
รูปภาพ ครูจำนวน ๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๔๑ ใช้บัตรคำ ครูจำนวน ๓๖ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๑๔.๕๒ ใช้วัสดุของจริง ครูจำนวน ๖๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๔๔ ใช้เทปและ
เครื่องเล่น ครูจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๑ ใช้กระดานดำสี่ ครูจำนวน ๓ คน
คิดเป็นร้อยละ ๐.๖๐ ใช้สไลด์ ครูจำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๔๐ ใช้อุปกรณ์การสอน
อื่นๆ และครูจำนวน ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๒๐ ใช้แผ่นโปสเตอร์

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า อุปกรณ์การสอนที่ครูในทุกภาคใช้มาก เป็นอันดับหนึ่ง
ให้แก่ กระดานดำและชอล์ก ส่วนอุปกรณ์การสอนที่ใช้รองลงมานั้น ครูในภาคต่างๆ ใช้เรียง
ลำดับดังนี้

ครูในภาคเหนือ ใช้รูปภาพ บัตรคำ วัสดุของจริง เทปและเครื่องเล่น กระดาน
ดำสี่ และสไลด์ ตามลำดับ

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้บัตรคำ รูปภาพ วัสดุของจริง เทปและเครื่อง
เล่น และกระดานดำสี่ ตามลำดับ

ครูในภาคใต้ ใช้รูปภาพ บัตรคำ วัสดุของจริง เทปและเครื่องเล่น กระดานดำสี่
และสไลด์ ตามลำดับ

ครูในภาคกลาง ใช้รูปภาพเป็นอันดับสอง รองลงมาใช้เทปและเครื่องเล่น และ
บัตรคำเท่ากัน และอันดับต่อไปใช้วัสดุของจริง และมีครูที่ใช้สไลด์ แผ่นโปสเตอร์ และอุปกรณ์
การสอนอื่นๆ ซึ่งไม่ได้ระบุอย่างละ ๑ คน

ครูในกรุงเทพฯ ใช้รูปภาพเป็นอันดับสอง รองลงมาครูจำนวนเท่ากัน ใช้เทป
และเครื่องเล่น บัตรคำ และวัสดุของจริง และมีครู ๑ คน ใช้อุปกรณ์การสอนอื่นๆ ซึ่งไม่ได้
ระบุ

ตารางที่ ๑๑๑

สาเหตุที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนของครูสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนรัฐบาล

(ตอบให้หลายคำตอบ)

	เหนือ		ตะวันออก เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		ทวม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สาเหตุที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอน	๒๒	๗.๗๕	๒๔	๑๐.๒๖	๒๒	๗.๗๕	๒๓	๘.๑๐	๑๘	๖.๓๓	๑๑๕	๔๐.๑๓
ไม่มีเวลาจะจัดทำอุปกรณ์ เนื่องจาก ภูมิ ชีวไม่เหมาะสมมาก	๓	๑.๐๖	๕	๑.๗๖	๑	๐.๓๕	๖	๒.๑๑	๑	๐.๓๕	๑๖	๕.๖๓
ไม่มีความจำเป็นอย่างใด	๑	๐.๓๕	๑๒	๕.๒๓	๕	๑.๕๑	๕	๑.๗๖	๑	๐.๓๕	๒๓	๘.๑๐
เสียเวลาและเบียดเบียนเงิน ได้ผลไม่คุ้มค่า	๖	๒.๑๑	๑๘	๖.๓๕	๗	๒.๕๖	๕	๑.๗๖	๕	๑.๕๑	๕๔	๑๙.๕๔
นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก	๔	๑.๓๖	๗	๒.๕๖	๔	๑.๕๑	๕	๑.๗๖	๒	๐.๗๑	๒๓	๘.๑๐
ผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณ ซื้ออุปกรณ์	๔	๑.๓๖	๒๗	๑๑.๕๑	๓	๑.๐๖	๕	๑.๗๖	๗	๒.๕๖	๕๔	๑๙.๕๔

ตารางที่ ๑๑๑ (ต่อ)

สาเหตุที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ใช้อุปกรณ์ไม่เป็น	-	-	๒	๐.๗๑	๑	๐.๓๔	๒	๐.๗๑	-	-	๔	๑.๓๗
อื่นๆ	๒	๐.๗๑	๑	๐.๓๔	-	-	-	-	๒	๐.๗๑	๔	๑.๓๗
รวม	๔๗	๑๖.๔๖	๑๐๑	๓๕.๔๖	๔๒	๑๔.๗๔	๔๔	๒๐.๗๗	๓๔	๑๒.๓๒	๒๔๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๑ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๖๓ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอน เพราะไม่มีเวลาจะจัดทำอุปกรณ์เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๐๑ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๔๔ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะนักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก ครูจำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๖๐ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะเห็นว่าเสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า ครูจำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๖๐ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์ ครูจำนวน ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๖๓ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะเห็นว่าไม่มีความจำเป็นอย่างใด และครูจำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๗๗ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะใช้ไม่เป็น ส่วนครูอีก ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๗๗ ให้เหตุผลอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า สาเหตุอันดับหนึ่งที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอน เป็นเพราะไม่มีเวลาจัดทำอุปกรณ์เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก ส่วนสาเหตุรองลงมานั้น ครูในภาคต่างๆ ให้เหตุผลเรียงลำดับแตกต่างกันดังนี้

ครูในภาคเหนือให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก ผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์ ไม่มีความจำเป็นอย่างใด สาเหตุอื่นๆ และการใช้อุปกรณ์การสอนเสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า สำหรับสาเหตุอื่นๆ นั้น ครูในภาคเหนือให้เหตุผลว่า เป็นเพราะอุปกรณ์ไม่พอเพียง และตัดสินใจไม่ดีกว่า การใช้อุปกรณ์ที่เปลืองงบประมาณจะได้ผลคุ้มค่าหรือไม่

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก เสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า ผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์ ไม่มีความจำเป็นอย่างใด ใช้อุปกรณ์ไม่เป็นและสาเหตุอื่นๆ คือ ที่โรงเรียนขาดอุปกรณ์การสอน

ครูในภาคใต้ให้เหตุผลเป็นอันดับสองว่า เป็นเพราะนักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก รองลงมาครูจำนวนเท่ากันให้เหตุผลว่า เสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า และผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์ เหตุผลอันดับต่อไป ได้แก่ ต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ และครูจำนวน ๑ คน เท่ากันตอบว่าไม่มีความจำเป็นอย่างไรและใช้อุปกรณ์ไม่เป็น

ครูในภาคกลางให้เหตุผลเป็นอันดับสองเท่ากันว่า เป็นเพราะนักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก และต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ เหตุผลอันดับต่อไป ได้แก่ ไม่มีความจำเป็นอย่างไร และครูจำนวนเท่ากันตอบว่า เสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า และผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์ และครูจำนวน ๒ คน ตอบว่า ใช้อุปกรณ์ไม่เป็น

ครูในกรุงเทพฯให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก และครูจำนวน ๒ คน เท่ากันให้เหตุผลว่า เป็นเพราะผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์และสาเหตุอื่นๆ โดยระบุว่า ไม่ใช้อุปกรณ์การสอนเพราะเสียเวลาและเปลืองเงิน นอกจากนั้น มีครูจำนวน ๑ คน เท่ากันให้เหตุผลว่า ไม่มีความจำเป็นอย่างไรและ เสียเวลาและ เปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า

ตารางที่ ๑๑๒ สาเหตุที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์
(ตอบได้หลายคำตอบ)

	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สาเหตุที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอน	๖	๘.๔๓	๔	๗.๓๖	๗	๑๐.๓๐	๔	๗.๓๖	๔	๕.๘๘	๒๗	๓๕.๗๓
ไม่มีเวลาจะจัดทำอุปกรณ์ เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก	๑	๑.๔๗	๑	๑.๔๗	๑	๑.๔๗	๑	๑.๔๗	-	-	๔	๕.๘๘
ไม่มีความจำเป็นอย่างใด	๑	๑.๔๗	๑	๑.๔๗	๓	๔.๑๑	-	-	-	-	๔	๕.๘๘
เสียเวลาและเบียดเบียนเงิน ได้ผลไม่คุ้มค่า	๑	๑.๔๗	๑	๑.๔๗	๑	๑.๔๗	-	-	-	-	๔	๕.๘๘
นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก	๑	๑.๔๗	๑	๑.๔๗	๒	๒.๘๔	๓	๔.๑๑	๒	๒.๘๔	๑๑	๑๔.๒๗
ผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์	๒	๒.๘๔	๒	๒.๘๔	-	-	๒	๒.๘๔	๒	๒.๘๔	๔	๕.๘๘
ต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ	๒	๒.๘๔	๔	๕.๘๘	๔	๕.๘๘	๒	๒.๘๔	-	-	๑๒	๑๕.๖๔
ใช้อุปกรณ์ไม่เป็น	-	-	๑	๑.๔๗	-	-	-	-	-	-	๑	๑.๔๗
รวม	๑๓	๑๕.๖๒	๑๗	๒๒.๑๐	๑๗	๒๒.๑๐	๑๓	๑๕.๖๒	๔	๕.๘๘	๖๘	๘๘.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๒ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๗๓ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอน เพราะไม่มีเวลาจัดทำอุปกรณ์เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก ครูจำนวน ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๖๔ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ ครูจำนวน ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๑๗ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะฝึกเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก ครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๓๖ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์ ครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๓๔ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะเสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า ครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๔๕ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นอย่างใด และครูอีก ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๗ ไม่เคยใช้อุปกรณ์เพราะใช้ไม่เป็น

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า สาเหตุอันดับหนึ่งที่ครูไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอน เป็นเพราะไม่มีเวลาจัดทำอุปกรณ์เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก ส่วนสาเหตุรองลงมานั้น ครูในภาคต่างๆ ให้เหตุผลเรียงลำดับแตกต่างกันดังนี้

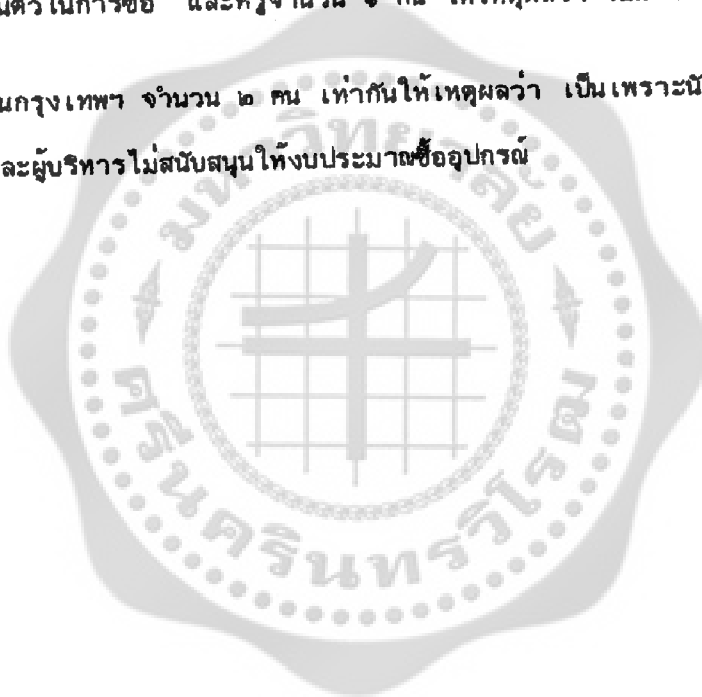
ครูในภาคเหนือ จำนวน ๒ คน เท่ากันให้เหตุผลว่า เป็นเพราะผู้บริหารไม่สนับสนุน ให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์และต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ และครูจำนวน ๑ คน เท่ากันให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่มีความจำเป็นอย่างใด เสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า และนักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก ผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์ และครูจำนวน ๑ คน เท่ากันให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่มีความจำเป็นอย่างใด เสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า และใช้อุปกรณ์ไม่เป็น

ครูในภาคใต้ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ เสียเวลาและ
เปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก และไม่มี ความจำเป็นอย่างใด

ครูในภาคกลางให้เหตุผลว่า เป็นเพราะนักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก และครู
จำนวน ๒ คน เท่ากันให้เหตุผลว่า เป็นเพราะผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์
และต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ และครูจำนวน ๑ คน ให้เหตุผลว่า ไม่มีความจำเป็นอย่างใด

ครูในกรุงเทพฯ จำนวน ๒ คน เท่ากันให้เหตุผลว่า เป็นเพราะนักเรียนไม่สนใจ
เรียนเท่าใดนัก และผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์

๔๓) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ดังแสดงในตารางที่ ๑๑๓ และตารางที่ ๑๑๔

ตารางที่ ๑๑๓ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนรัฐบาล (ตอบให้หลายคำตอบ)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน	เกณีนีอ		ตะวันออก- เสียงเหนือ		ได้		กลาง		ทพม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฉายภาพแผ่นสตร์	๓	๐.๒๓	๒๒	๑.๖๖	๖	๐.๔๖	๑๓	๐.๘๘	๑๑	๐.๘๓	๕๕	๔.๑๖
จัดนิทรรศการ	๒๑	๑.๔๔	๔๔	๓.๓๑	๓๑	๒.๓๕	๓๒	๒.๔๓	๒๐	๑.๕๒	๑๖๕	๑๖.๖๐
เล่นเกมส์	๘๕	๖.๓๖	๑๐๑	๗.๖๖	๘๐	๖.๐๗	๑๖๘	๑๒.๑๙	๔๗	๓.๕๖	๔๕๖	๔๖.๔๔
ตอบปัญหา	๕๖	๔.๒๕	๖๑	๔.๖๒	๖๑	๔.๖๒	๗๔	๕.๖๑	๔๑	๓.๑๑	๒๙๓	๒๙.๒๑
เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้	๖	๐.๔๖	๕	๐.๖๘	๕	๐.๓๘	๕	๐.๓๘	๓	๐.๒๓	๒๘	๒.๑๓

ตารางที่ ๑๑๓ (ต่อ)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ร้องเพลง	๖๘	๔.๑๖	๘๐	๖.๐๗	๖๒	๔.๗๐	๗๓	๕.๕๓	๓๕	๒.๖๕	๓๑๖	๒๔.๑๑
เต้นรำ	๗	๐.๕๓	๖	๐.๔๖	๔	๐.๖๐	๖	๐.๔๖	๒	๐.๑๕	๒๙	๒.๒๐
จัดหาไปศึกษานอกสถานที่	๑	๐.๐๘	๖	๐.๔๖	๒	๐.๑๕	๒	๐.๑๕	๓	๐.๒๓	๑๕	๑.๐๗
อื่นๆ	๒	๐.๑๕	๓	๐.๒๓	๒	๐.๑๕	๒	๐.๑๕	-	-	๕	๐.๖๘
รวม	๒๔๘	๑๘.๘๑	๓๓๗	๒๕.๕๔	๒๕๗	๑๙.๕๔	๓๑๕	๒๓.๘๘	๑๖๒	๑๒.๒๘	๑๑๐๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ จำนวน ๔๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๘๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยการเล่นเกมส์ ครูจำนวน ๓๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๑๑ จัดร้องเพลง ครูจำนวน ๒๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๒๑ จัดตอบปัญหา ครูจำนวน ๑๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๖๐ จัดนิทรรศการ ครูจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๑๖ ฉายภาพยนตร์ ครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๒๐ จัดเดินร่ำ ครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๑๓ เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ ครูจำนวน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๗ พานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ และครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๖๘ จัดกิจกรรมอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ครูทุกภาค จัดมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การเล่นเกมส์ สำหรับกิจกรรมที่จัดรองลงมานั้น ครูในแต่ละภาค เรียงลำดับแตกต่างกันดังนี้

ครูในภาคเหนือ จัดกิจกรรมโดยการร้องเพลง ตอบปัญหา จัดนิทรรศการ เดินร่ำ เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ ฉายภาพยนตร์ กิจกรรมอื่นๆ และจัดพาไปศึกษานอกสถานที่ ตามลำดับ สำหรับกิจกรรมอื่นๆ นั้น ได้แก่ ให้นักเรียนจัดบอร์ด ทำงานเป็นกลุ่มค้นคว้าทำรายงานส่งและบางโรงเรียนไม่เคยจัดกิจกรรมอะไรเลย เพราะครูในสายภาษาอังกฤษมีจำนวนน้อยมาก

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จัดกิจกรรมโดยการร้องเพลง ตอบปัญหา จัดนิทรรศการ ฉายภาพยนตร์ เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ เดินร่ำและจัดพาไปศึกษานอกสถานที่จำนวนเท่ากัน และกิจกรรมอื่นๆ ตามลำดับ สำหรับกิจกรรมอื่นๆ ได้แก่ จัดบอร์ดความรู้ทางภาษา ให้นักเรียนเล่าสิ่งประทับใจสั้นๆ ฉายสไลด์ เล่านิทาน และให้นักเรียนรายงานและอภิปราย

ครูในภาคใต้ จัดกิจกรรมโดยการร้อง เพลง ตอบปัญหา จัดนิทรรศการ เต้นรำ
ฉายภาพยนตร์ เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ และครูจำนวน ๒ คน เท่านั้น จัดพาไปศึกษา
นอกสถานที่ และจัดกิจกรรมอื่นๆ ซึ่งไม่ได้ระบุไว้ ตามลำดับ

ครูในภาคกลาง จัดกิจกรรมโดยการตอบปัญหา ร้องเพลง จัดนิทรรศการ ฉายภาพ-
ยนตร์ เต้นรำ เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ และครูจำนวน ๒ คน เท่านั้น จัดพาไปศึกษา
นอกสถานที่ และจัดกิจกรรมอื่นๆ ตามลำดับ สำหรับกิจกรรมอื่นๆ นั้น ได้แก่ ให้นักเรียนแข่ง
เขียนศัพท์ และฉายสไลด์

ครูในกรุงเทพฯ จัดกิจกรรมโดยการตอบปัญหา ร้องเพลง จัดนิทรรศการ ฉายภาพ-
ยนตร์ และครูจำนวน ๓ คน เท่านั้น เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้และจัดพาไปศึกษานอก-
สถานที่ ส่วนครูอีก ๒ คน จัดเต้นรำ

ตารางที่ ๑๑๔ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์
(ตอบได้หลายคำตอบ)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฉายภาพยนตร์	๒	๐.๕๓	-	-	๕	๑.๓๕	๒	๐.๕๓	๑	๐.๒๗	๑๐	๒.๖๗
จัดนิทรรศการ	๔	๑.๐๖	๗	๑.๘๗	๖	๑.๖๐	๖	๑.๖๐	๑	๐.๒๗	๒๔	๖.๕๐
เล่นเกมส์	๒๓	๖.๑๔	๓๐	๘.๐๐	๓๕	๙.๓๓	๑๘	๕.๘๐	๑๕	๔.๐๐	๑๒๑	๓๒.๒๗
ตอบปัญหา	๒๔	๖.๕๐	๑๗	๔.๕๓	๒๒	๕.๘๗	๑๔	๓.๗๓	๑๓	๓.๕๗	๙๐	๒๔.๐๐
เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้	๔	๑.๐๖	๑	๐.๒๗	๒	๐.๕๓	-	-	-	-	๗	๑.๘๖
ร้องเพลง	๒๐	๕.๓๓	๒๖	๖.๙๔	๒๕	๖.๖๗	๑๔	๓.๗๓	๑๒	๓.๒๐	๙๗	๒๕.๘๗

ตารางที่ ๑๑๔ (ต่อ)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เต็มวัน	๑	๐.๒๗	๔	๑.๓๔	๔	๑.๐๖	๑	๐.๒๗	๑	๐.๒๗	๑๒	๓.๒๑
จัดพาไปศึกษานอกสถานที่	๔	๑.๐๖	๔	๑.๐๖	-	-	-	-	-	-	๘	๒.๑๒
อื่นๆ	๑	๐.๒๗	๒	๐.๕๓	-	-	๒	๐.๕๓	๑	๐.๒๗	๖	๑.๖๐
รวม	๘๓	๒๒.๑๒	๔๒	๒๔.๕๔	๔๔	๒๖.๕๐	๕๗	๑๕.๑๘	๔๔	๑๑.๗๕	๓๗๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๒๗ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด จัดกิจกรรมการเรียน การสอนภาษาอังกฤษโดยการเล่นเกมส์ ครูจำนวน ๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๘๗ จัดร้อง- เพลง ครูจำนวน ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๐๐ จัดตอบปัญหา ครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็น ร้อยละ ๖.๔๐ จัดนิทรรศการ ครูจำนวน ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๑ จัดเต้นรำ ครู จำนวน ๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๖๗ ฉายภาพยนตร์ ครูจำนวน ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๑๒ พานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ ครูจำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๖ เชิญวิทยากร มาบรรยายให้ความรู้ และครูจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๖๐ จัดกิจกรรมอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในเกือบทุกภาค ยกเว้นภาคเหนือ จัด การเล่นเกมสัปดาห์เป็นอันดับหนึ่ง ส่วนครูส่วนใหญ่ในภาคเหนือ จัดตอบปัญหามากเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับกิจกรรมที่จัดรองลงมานั้น ครูในแต่ละภาคเรียงลำดับแตกต่างกันดังนี้

ครูในภาคเหนือ จัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมส์ ร้องเพลง ครูจำนวน ๔ คน เท่ากัน จัดนิทรรศการ เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ และจัดพาไปศึกษานอกสถานที่ ครู จำนวน ๒ คน จัดฉายภาพยนตร์ และครูจำนวน ๑ คนเท่ากัน จัดเต้นรำ และจัดกิจกรรมอื่นๆ แต่ไม่ได้ระบุ

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จัดกิจกรรมโดยการร้องเพลง ตอบปัญหา จัด นิทรรศการ เต้นรำ จัดพาไปศึกษานอกสถานที่ จัดกิจกรรมอื่นๆ และเชิญวิทยากรมาบรรยายให้ ให้ความรู้ ตามลำดับ สำหรับกิจกรรมอื่นๆ ได้แก่ จัดชมรมภาษาอังกฤษ จัดค่ายอาสาพัฒนาโดยมี อาสาสมัครอเมริกันไปเข้าค่ายด้วย

ครูในภาคใต้ จัดกิจกรรมโดยการร้องเพลง ตอบปัญหา จัดนิทรรศการ ฉายภาพ-ยนตร์ เต้นรำ และเชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ ตามลำดับ

ครูในภาคกลางจำนวนเท่ากัน จัดกิจกรรมเป็นอันดับสองรองลงมา คือ การตอบปัญหาและร้องเพลง กิจกรรมอันดับต่อไป คือ จัดนิทรรศการ และครูจำนวน ๒ คนเท่ากัน ฉายภาพยนตร์ และจัดกิจกรรมอื่นๆ ส่วนครูอีก ๑ คน จัดเต็นท์สำหรับกิจกรรมอื่นๆ ได้แก่ การแข่งขันในรูปต่างๆ ให้นักเรียนฟังเพลง แล้วเขียนบรรยายตามรูปภาพ

ครูในกรุงเทพฯ จัดกิจกรรมโดยการตอบปัญหา ร้องเพลง และครูจำนวน ๑ คนเท่ากัน จัดฉายภาพยนตร์ จัดนิทรรศการ จัดเต็นท์และจัดกิจกรรมอื่นๆ แต่ไม่ได้ระบุไว้

๔๔) วิธีประเมินผลการสอน ดังแสดงในตารางที่ ๑๑๕ และตารางที่ ๑๑๖

ตารางที่ ๑๑๕ วิธีประเมินผลการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล
(ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีประเมินผลการสอน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ	๘๖	๖๖.๒๘	๘๖	๖๖.๒๘	๗๔	๕๖.๔๐	๙๓	๖๙.๗๘	๔๒	๓๐.๐๗	๓๘๑	๒๗.๘๑
ให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนน ไว้ทุกครั้ง	๗๗	๕๖.๖๒	๖๙	๕๐.๐๔	๖๐	๔๖.๓๘	๘๓	๖๐.๐๖	๔๔	๓๑.๒๑	๓๓๓	๒๔.๓๑
ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน	๔๑	๒๙.๙๙	๓๓	๒๔.๔๑	๒๒	๑๖.๖๑	๓๓	๒๔.๔๑	๑๘	๑๓.๑๑	๑๔๗	๑๐.๗๓
ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วย- การเรียน	๔๖	๓๓.๓๖	๔๔	๓๓.๕๘	๓๘	๒๙.๗๗	๕๓	๓๙.๖๖	๒๖	๑๙.๔๐	๒๑๒	๑๕.๕๗
ทำการสอบเดือนละครั้ง	๔๗	๓๔.๔๓	๓๖	๒๖.๖๓	๓๐	๒๓.๑๕	๕๒	๓๙.๘๐	๓๑	๒๓.๖๖	๑๙๖	๑๔.๓๖

ตารางที่ ๑๑๔ (ต่อ)

วิธีประเมินผลการสอน	เหนือ		ตะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทำการสอบภาคละครึ่ง	๒๐	๑.๔๖	๔	๐.๖๕	๑๔	๑.๓๔	๑๒	๐.๘๘	๑๒	๐.๘๘	๗๒	๕.๒๖
อื่นๆ	๔	๐.๒๙	๖	๐.๕๕	๘	๐.๕๘	๗	๐.๕๑	๕	๐.๒๔	๒๔	๒.๑๑
รวม	๓๒๑	๒๓.๕๓	๒๘๘	๒๑.๐๓	๒๕๑	๑๘.๓๒	๓๓๓	๒๔.๓๐	๑๗๗	๑๒.๕๒	๑๓๗๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๓๘๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๘๑ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ประเมินผลโดยการใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ ครูจำนวน ๓๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๓๑ ให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้ง ครูจำนวน ๒๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๔๗ ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้ ครูจำนวน ๑๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๓๑ ทำการสอบเดือนละครั้ง ครูจำนวน ๑๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๗๓ ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน ครูจำนวน ๗๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๒๖ ทำการสอบภาคละครั้ง ส่วนครูจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๑๑ ประเมินผลการสอนด้วยวิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือและครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีประเมินผลคล้ายกัน คือ ครูในภาคเหนือใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ มากเป็นอันดับหนึ่ง แต่ครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีนี้เป็นอันดับสอง ครูในภาคเหนือใช้วิธีให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้งมากเป็นอันดับสอง แต่ครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีนี้มากเป็นอันดับหนึ่ง วิธีประเมินผลอันดับสามที่ครูในทั้งสองภาคใช้ตรงกัน คือ ทำการสอบเดือนละครั้ง อันดับสี่ คือ ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้ อันดับห้า คือ ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน อันดับหก ทำการสอบภาคละครั้ง อันดับเจ็ด ซึ่งเป็นวิธีอื่นๆ นั้น ครูในภาคเหนือจะสอบรวบยอดภาคละ ๒ ครั้ง สอบย่อย ๓ ครั้งต่อหนึ่งภาคเรียน ประเมินจากความสนใจที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและสอบตามวัตถุประสงค์ ส่วนครูในกรุงเทพฯ ไม่ได้ระบุไว้

ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง นั้นใช้วิธีประเมินผลเหมือนกันเรียงตามลำดับ คือ อันดับหนึ่งใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ อันดับสองให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้ง อันดับสาม ทำการสอบทุกครั้งที่จบหน่วยการเรียนรู้ อันดับสี่ ทำการสอบเดือนละครั้ง อันดับห้า ทำการสอบทุกครั้งที่จบบทเรียน อันดับหก ทำการสอบภาคละครั้ง สำหรับวิธีอื่นๆ นั้น ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำการทดสอบภาคละ ๒-๔ ครั้ง เก็บคะแนนจากสมุดแบบฝึกหัด สมภาษณ์ และทดสอบการฟัง ครูในภาคใต้ สอบระหว่างภาค ๒-๓ ครั้ง สอบย่อย ๒ ครั้ง และปลายภาค ๑ ครั้ง และครูในภาคกลางสอบตามที่โรงเรียนกำหนดสอบพร้อมกันภาคละ ๓ ครั้ง หรือสอบปากเปล่าทุกครั้งที่สอนจบ

วิธีประ เป็นผลการสอน	เหนือ		คะวันออก- เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กมม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ	๒๔	๔.๓๘	๒๖	๔.๖๐	๒๔	๔.๑๗	๑๘	๓.๘๔	๑๗	๓.๖๖	๑๑๐	๒๓.๗๐
ให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนน ไว้ทุกครั้ง	๒๗	๔.๘๑	๒๖	๔.๖๐	๓๓	๗.๑๑	๑๕	๓.๒๓	๑๔	๓.๐๒	๑๑๕	๒๔.๗๗
ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน	๑๖	๓.๔๖	๑๐	๒.๑๖	๑๓	๒.๘๐	๘	๑.๗๓	๖	๑.๓๔	๕๓	๑๑.๕๕
ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วยการ เรียน	๑๑	๒.๓๗	๑๔	๓.๘๔	๒๐	๔.๓๒	๑๐	๒.๑๖	๔	๑.๔๔	๖๘	๑๔.๖๘
ทำการสอบเดือนละครั้ง	๑๗	๓.๖๖	๑๔	๔.๐๔	๑๕	๓.๒๓	๑๒	๒.๕๘	๑๑	๒.๓๗	๗๔	๑๕.๘๓
ทำการสอบภาคละครั้ง	๘	๑.๗๓	๖	๑.๓๔	๕	๑.๐๘	๑๔	๓.๐๒	๖	๑.๓๔	๓๔	๘.๕๑
อื่นๆ	-	-	-	-	-	-	๓	๐.๖๘	๒	๐.๔๓	๔	๑.๐๗
รวม	๑๐๔	๒๓.๔๑	๑๐๕	๒๓.๖๓	๑๑๐	๒๓.๗๗	๘๐	๑๗.๒๔	๖๔	๑๔.๐๐	๔๖๔	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๖ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๗๗ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ประเมินผลโดยการให้ การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้ง ครูจำนวน ๑๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๗๐ ใช้ คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ ครูจำนวน ๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๕๓ ทำการสอบ เดือนละครั้ง ครูจำนวน ๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๖๔ ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้ ครู จำนวน ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๕๕ ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน ครูจำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๕๑ ทำการสอบภาคละครั้ง ส่วนครูอีก ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๗ ประเมินผลด้วยวิธีอื่นๆ

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือ ประเมินผลโดยการให้การบ้าน และตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้งมากเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง คือ ใช้คำถามในชั้นเรียน เสมอๆ อันดับสาม ทำการสอบเดือนละครั้ง อันดับสี่ ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน อันดับห้า ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้ และอันดับหก ทำการสอบภาคละครั้ง

ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือประเมินผลโดยใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ และให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้งมากเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสาม ทำการสอบ เดือนละครั้ง อันดับสี่ ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้ อันดับห้า ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน และอันดับหก ทำการสอบภาคละครั้ง

ครูในภาคใต้ประเมินผลโดยการให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้ง มากเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง ใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ อันดับสาม ทำการสอบทุกครั้ง ที่จบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้ อันดับสี่ ทำการสอบเดือนละครั้ง อันดับห้า ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่ จบบทเรียน และอันดับหกทำการสอบภาคละครั้ง

ครูในภาคกลางประเมินผลโดยการใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ มากเป็นอันดับหนึ่ง
อันดับสอง ให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้ง อันดับสาม ทำการสอบภาคละครั้ง
อันดับสี่ ทำการสอบเดือนละครั้ง อันดับห้า ทำการสอบทุกครั้งที่จะหนึ่งหน่วยการเรียนรู้ อันดับ
หก ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน นอกนั้นใช้วิธีอื่นๆ กล่าวคือ สอบเดือนละ ๒ ครั้งบ้าง
หรือภาคละ ๓-๔ ครั้งบ้าง

ส่วนครูในกรุงเทพฯ ใช้วิธีประเมินผลการสอนอันดับหนึ่งและอันดับสอง เหมือนกับครู
ในภาคกลาง ส่วนอันดับสาม ใช้ทำการสอบเดือนละครั้ง อันดับสี่ ทำการสอบทุกครั้งที่จะจบหนึ่ง
หน่วยการเรียนรู้ อันดับห้า ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน และทำการสอบภาคละครั้ง
นอกนั้นเป็นวิธีอื่นๆ ซึ่งไม่ได้ระบุไว้

๔๔) วิธีการออกข้อสอบ ดังแสดงในตารางที่ ๑๑๗ และตารางที่ ๑๑๘

ตารางที่ ๑๑๗ วิธีการออกข้อสอบของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล
(ตอบได้หลายคำตอบ)

วิธีการออกข้อสอบ	เหนือ		ตะวันออก-เฉียงเหนือ		ใต้		กลาง		กหน.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้ว	๔๗	๑๕.๒๘	๑๐๗	๑๖.๘๕	๔๑	๑๔.๐๓	๑๑๒	๑๗.๖๔	๔๘	๗.๕๕	๔๕๕	๗๑.๖๔
ใช้ข้อสอบเก่าๆที่เคยทดสอบ แล้วนำมาคัดแปลงใหม่	๒๔	๗.๗๘	๒๕	๓.๗๘	๑๒	๑.๘๔	๒๒	๓.๕๖	๖	๐.๙๕	๘๘	๑๓.๘๖
ใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันหรือกับกลุ่มโรงเรียนที่สังกัด	๑๖	๒.๕๒	๒๖	๔.๐๔	๘	๑.๒๖	๑๗	๒.๖๘	๑๗	๒.๖๘	๘๔	๑๓.๒๓
อื่นๆ	-	-	๔	๐.๖๓	-	-	๒	๐.๓๑	๒	๐.๓๑	๘	๑.๒๖
รวม	๑๓๗	๒๑.๕๘	๑๖๑	๒๔.๓๕	๑๑๑	๑๗.๕๘	๑๕๓	๒๔.๐๔	๗๓	๑๑.๕๕	๖๓๕	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๗ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จำนวน ๔๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๖๔ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้ว ครูจำนวน ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๘๖ ใช้ข้อสอบเก่าๆ ที่เคยทดสอบแล้วนำมาดัดแปลงใหม่ ครูจำนวน ๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๒๓ ใช้ข้อทดสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกัน หรือกับกลุ่มโรงเรียนที่สังกัด ครูจำนวน ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๖ ใช้วิธีอื่นๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง ใช้วิธีออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้วมากเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง ใช้ข้อสอบเก่าๆ ที่เคยทดสอบแล้วนำมาดัดแปลงใหม่ และอันดับสาม คือ ใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันหรือกับกลุ่มโรงเรียนที่สังกัด ส่วนวิธีการออกข้อสอบของครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และครูในกรุงเทพฯ จะใช้วิธีออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้วเป็นอันดับหนึ่ง เช่นเดียวกับครูในภาคอื่น แต่อันดับสอง คือ ใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันหรือกับกลุ่มโรงเรียนที่สังกัด ส่วนอันดับสาม คือ ใช้ข้อสอบเก่าๆ ที่เคยทดสอบแล้วนำมาดัดแปลงใหม่

สำหรับวิธีอื่นๆ ที่ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้ คือ ตอบคำถามโดยอ่านเรื่องให้ฟัง ครูในภาคกลางช่วยกันออกข้อสอบ ส่วนครูในกรุงเทพฯ ไม่ได้ระบุไว้

ตารางที่ ๑๑๘ วิธีการออกข้อสอบของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ (ตอบให้หลายคำตอบ)

วิธีการออกข้อสอบ	เหนือ		ตะวันออก-เหนือ		ใต้		กลาง		กทม.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้ว	๓๐	๑๓.๘๘	๓๔	๑๔.๗๕	๓๒	๑๔.๘๑	๒๓	๑๐.๖๕	๒๑	๙.๖๖	๑๔๐	๖๔.๘๑
ใช้ข้อสอบเก่าๆที่เคยทดสอบ แล้วนำปรับปรุงใหม่	๑๔	๖.๔๔	๘	๓.๗๐	๙	๔.๑๓	๕	๒.๓๒	๓	๑.๓๕	๓๔	๑๕.๐๖
ใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันหรือกลุ่มโรงเรียนที่สังกัด	๔	๑.๘๔	๑๑	๔.๐๔	๑๒	๕.๕๖	๓	๑.๓๕	๓	๑.๓๕	๓๓	๑๕.๒๘
อื่นๆ	-	-	๓	๑.๓๕	๑	๐.๔๖	-	-	-	-	๔	๑.๘๔
รวม	๔๘	๒๒.๒๒	๕๖	๒๔.๙๒	๕๔	๒๔.๐๐	๓๑	๑๔.๓๖	๒๗	๑๒.๕	๒๑๖	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๑๔ แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ จำนวน ๑๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๘๑ ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้ว ครูจำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๐๖ ใช้ข้อสอบเก่าๆ ที่เคยทดสอบแล้ว นำมาดัดแปลงใหม่ ครูจำนวน ๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๔ ใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันหรือกับกลุ่มในโรงเรียนที่สังกัด และครูจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๘๔ ใช้วิธีอื่นๆ ด้วย

เมื่อจำแนกตามภาคปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ในทุกภาคออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้วมากเป็นอันดับหนึ่ง สำหรับอันดับสองและอันดับสามนั้น ครูในภาคเหนือ และภาคกลางใช้วิธีอย่างเดียวกัน คือ ใช้ข้อสอบเก่าๆ ที่เคยทดสอบแล้วนำมาดัดแปลงใหม่ และใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันหรือกับกลุ่มโรงเรียนที่สังกัด ตามลำดับ

สำหรับครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ใช้วิธีออกข้อสอบ อันดับสอง และอันดับสามกลับกันกับครูในภาคเหนือและภาคกลาง ส่วนครูในกรุงเทพฯ ใช้ทั้งสองวิธีเท่าๆกัน

สำหรับวิธีอื่นๆ นั้น ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้วิธีออกข้อสอบตามที่สอนนักเรียน และใช้ข้อสอบของสหพันธ์โรงเรียนราษฎร์สลับกันกับออกข้อสอบเอง ส่วนครูในภาคใต้ ใช้ข้อสอบจากสหพันธ์โรงเรียนราษฎร์

ข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ต่อไปนี้เป็นข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งรวบรวมได้จากแบบสอบถาม

๑. หลักสูตร

- ๑.๑ หลักสูตรจัดภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ทำให้นักเรียนไม่สนใจ เพราะไม่เคยเรียนมาในชั้นประถมศึกษา
- ๑.๒ ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง เหมือนกันทั่วประเทศ
- ๑.๓ ควรให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ การให้นักเรียนสอบซ่อมเมื่อสอบตกทำให้นักเรียนไม่สนใจมากขึ้น
- ๑.๔ ควรจัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในระดับประถมศึกษา
- ๑.๕ หลักสูตรเก่าดีกว่า เพราะนักเรียนได้ทุกด้าน การเรียนได้ผลมากกว่า
- ๑.๖ ยังไม่ควร เน้นจุดประสงค์ของรายวิชา จนกว่าจะได้ผลสัมฤทธิ์ออกมาว่าเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมเพียงไร
- ๑.๗ ควรจัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับแต่ละท้องถิ่น
- ๑.๘ ควรจัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับเวลาเรียน
- ๑.๘ ควรเปลี่ยนโครงสร้างหลักสูตรใหม่
- ๑.๑๐ หลักสูตรควรเรียงระดับความยากง่าย
- ๑.๑๑ หลักสูตรยากแตกต่างกันมากในแต่ละระดับ
- ๑.๑๒ หลักสูตรที่กำหนดมาทำไม่ได้
- ๑.๑๓ จุดมุ่งหมายของแต่ละระดับแตกต่างกัน
- ๑.๑๔ ครูและนักเรียนควรมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตร
- ๑.๑๕ ไม่ควรบังคับให้ทุกโปรแกรมเรียนภาษาอังกฤษ
- ๑.๑๖ เนื้อหาบางตอนซ้ำมากเกินไป

- ๑.๑๗ เนื้อหาควรนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
- ๑.๑๘ เนื้อหาควรน่าสนใจมากกว่านี้
- ๑.๑๙ เนื้อหายาก
- ๑.๒๐ เนื้อหามากเกินไปไม่มีเวลาทบทวน
- ๑.๒๑ ควรทำคู่มือหลักสูตร แผนการสอนเพื่อใช้ร่วมกัน
- ๑.๒๒ กรมวิชาการควรทำแผนการสอนอย่างละเอียดแจกทุกโรงเรียน
- ๑.๒๓ ควรจัดทำแผนการสอนสำเร็จ

๒. หนังสือเรียน คู่มือครู

- ๒.๑ ควรมีหนังสือส่งเสริมให้นักเรียนอ่านมากๆ
- ๒.๒ ควรมีหนังสือเสริมทักษะให้มาก
- ๒.๓ ถ้าเป็นไปได้การเปลี่ยนแปลงแบบเรียนหรือการเลือกแบบเรียนไม่ควรเปลี่ยนในระยะใกล้เกินไป และการกำหนดแบบเรียนควรให้ครูได้รับทราบล่วงหน้าในระยะเวลาพอสมควรให้มีเวลาเตรียมตัว
- ๒.๔ หนังสือเรียนไม่ตรงจุดประสงค์
- ๒.๕ ควรเสนอหนังสือที่น่าสนใจ
- ๒.๖ ตำราเรียนไม่ทันสมัย
- ๒.๗ หนังสือเรียนมากไป ครูไม่เข้าใจในแต่ละบท
- ๒.๘ แต่ละโรงเรียนควรใช้หนังสือเรียนเหมือนกัน
- ๒.๙ ตำราเรียนแตกต่างกัน ถ้านักเรียนต้องย้ายโรงเรียนจะเรียนไม่ต่อเนื่อง
- ๒.๑๐ ควรใช้หนังสือเรียนเล่มเดียว เพื่อจะได้เกิดทักษะและนำไปใช้ได้
- ๒.๑๑ ผู้แต่งหนังสือเรียน ควรระบุจุดมุ่งหมายให้ละเอียด
- ๒.๑๒ ควรเพิ่มเนื้อหาให้ตรงกับบทเรียน
- ๒.๑๓ ควรเพิ่มไวยากรณ์

- ๒.๑๔ ควรมีแบบฝึกหัดในหนังสือเรียนให้มากกว่านี้
- ๒.๑๕ บางบทควรมีภาพประกอบ
- ๒.๑๖ เนื้อหาควรให้แปลกๆ
- ๒.๑๗ เนื้อเรื่องไม่มีจุดหมาย
- ๒.๑๘ ควรเพิ่มบทกิจกรรมให้มากกว่าเดิม
- ๒.๑๙ ควรเปลี่ยนหนังสือ English for Thai Students หรือจัดทำใหม่
- ๒.๒๐ ควรเลิกใช้ Get Set, Learning Kits
- ๒.๒๑ ควรมีคู่มือครูที่สมบูรณ์แบบ

๓. วิธีสอน

- ๓.๑ ควรสอนเน้นเรื่องระบบของภาษาอังกฤษ
- ๓.๒ ควรเพิ่มทักษะการออกเสียงมากๆ
- ๓.๓ ควรเน้นเรื่องการฟัง และอ่าน
- ๓.๔ ควรเน้นไวยากรณ์ และการเขียน
- ๓.๕ ควรเน้นการปฏิบัติให้มากกว่าเดิม
- ๓.๖ ควรแบ่งเสียงเป็นกลุ่มย่อยๆ
- ๓.๗ การสอนภาษาอังกฤษ ควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากในชั่วโมงสอน
- ๓.๘ ควรชี้แจงวิธีสอนในคู่มือครูให้ชัดเจน
- ๓.๙ ควรมีคู่มือการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เช่น เกมส์ เพลง โคลง
- ๓.๑๐ ควรสอนให้จริงจังกว่าเดิม
- ๓.๑๑ ควรจัดเกมส์แทรก
- ๓.๑๒ การสอนภาษาอังกฤษ ไม่ควรยึดตำราเล่มใดเล่มหนึ่ง แต่ควรใช้หลักภาษาศาสตร์

ให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน

๔. อุปกรณ์การสอน

- ๔.๑ อุปกรณ์การสอนที่จัดทำไม่ถาวร
- ๔.๒ ครูผู้สอน ไม่มีเวลามากพอในการจัดทำอุปกรณ์
- ๔.๓ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ ขาดงบประมาณ
- ๔.๔ ควรเพิ่มงบประมาณซื้อวัสดุอุปกรณ์
- ๔.๕ ควรจัดอบรมการใช้สื่อการเรียน
- ๔.๖ ควรมีเทพที่เป็นนิทานง่ายๆ
- ๔.๗ ควรผลิตเทพประกอบการเรียน

๕. การวัดผล

- ๕.๑ ควรมีคู่มือวิธีประเมินผล
- ๕.๒ ข้อสอบควรวัดทักษะการพูดมากกว่าการเขียน
- ๕.๓ การวัดและประเมินผลแบบใหม่ ไม่คำนึงถึงคุณภาพทำให้เกิดปัญหาแก่ครูผู้สอน
- ๕.๔ ควรประเมินความสนใจของนักเรียนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้วย
- ๕.๕ ควรมีการวิเคราะห์ข้อสอบ
- ๕.๖ ควรออกข้อสอบตามจุดประสงค์
- ๕.๗ ครูไม่มีโอกาสเตรียมการประเมินผล
- ๕.๘ หลักสูตรกับข้อทดสอบไม่ตรงกัน

๖. ครู

- ๖.๑ ครูขาดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
- ๖.๒ ครูออกเสียงไม่ถูกต้อง
- ๖.๓ ควรมีการทดสอบความรู้ของครูสอนภาษาอังกฤษ
- ๖.๔ ครูขาดประสบการณ์ทางการสอน

- ๖.๕ ผู้สอนไม่มีความมั่นใจว่าจุดประสงค์ที่เขียนถูกต้องหรือไม่
- ๖.๖ ควรให้ครูมีเวลาว่างมากๆ เพื่อตรวจแบบฝึกหัด
- ๖.๗ ควรเชิญอาจารย์ชาวอังกฤษมาสอนบางครั้ง
- ๖.๘ ควรใช้ครูที่มีความสามารถ
- ๖.๙ ควรเปลี่ยนตัวผู้บริหาร
- ๖.๑๐ ผู้บริหารไม่รู้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

๗. นักเรียน

- ๗.๑ นักเรียนมีสติปัญญาแตกต่างกันมาก ทำให้สอนลำบาก
- ๗.๒ พื้นฐานของนักเรียนแตกต่างกัน
- ๗.๓ นักเรียนเรียนอ่อน
- ๗.๔ นักเรียนควรมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษมาก่อน
- ๗.๕ นักเรียนไม่สนใจและไม่ชอบภาษาอังกฤษ เพราะไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
- ๗.๖ นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ
- ๗.๗ จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมากเกินไป ดูแลไม่ทั่วถึง
- ๗.๘ ควรให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้งสี่
- ๗.๙ นักเรียนไม่กล้าพูด ควรใช้ภาษาง่ายๆ หันสมัย
- ๗.๑๐ นักเรียนขาดทักษะในการพูด
- ๗.๑๑ นักเรียนควรมีโอกาสฝึกฝนกับเจ้าของภาษา
- ๗.๑๒ ควรให้นักเรียนเลือกเรียนภาษาอังกฤษได้เฉพาะคนที่ได้คะแนนภาษาอังกฤษดี

๘. การอบรมสัมมนา

- ๘.๑ ควรจัดอบรมสัมมนาครูสอนภาษาอังกฤษ
- ๘.๒ ควรให้ครูได้รับการอบรมอย่างเข้มข้น

- ๘.๓ ครูประจำการควรได้รับการอบรมปีละครั้ง
- ๘.๔ ควรให้มีการอบรมเทคนิคการสอนแต่ละชั้นอย่างสม่ำเสมอ
- ๘.๕ ต้องการให้มีการอบรมทางด้านภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะทักษะการพูด
- ๘.๖ ผู้สอนควรได้รับการอบรมหาความรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา
- ๘.๗ ควรจัดให้มีการสัมมนา อบรม เกี่ยวกับตำราที่สอน และหลักสูตรที่ใช้
- ๘.๘ ครูควรมีโอกาสไปเพิ่มพูนความรู้
- ๘.๙ ควรจัดอบรมครูเมื่อเปิดสอนตามหลักสูตรใหม่
- ๘.๑๐ ควรเชิญวิทยากรมาที่โรงเรียน
- ๘.๑๑ ควรใช้วิทยากรที่เป็นเจ้าของภาษาในการสัมมนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- ๘.๑๒ ควรจัดให้มีศูนย์พัฒนาการสอนภาษาอังกฤษประจำเขตการศึกษา

บทที่ ๔

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

๔.๑ สรุปผลการวิจัย

๔.๑.๑ ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ๔ ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และกรุงเทพฯ และเพื่อศึกษาความคิดเห็นและปัญหาของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผล

๔.๑.๒ สมมุติฐานของการวิจัย

ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคและรวมทุกภาค ได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

๔.๑.๓ กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ๔ ภาค ดังกล่าวข้างต้น จำนวน ๖๕๐ คน ได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่ายแบบหลายขั้นตอน โดยการจับสลาก ร้อยละ ๑๐ จากจำนวนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละภาคและนำจำนวนครูที่สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนเหล่านั้นเป็นกลุ่มตัวอย่าง

๔.๑.๔ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและปัญหาของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับสถานการณ์ในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ สถานภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การสอนและการวัดและประเมินผล

๔.๑.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีหาค่าสถิติพื้นฐาน ดังนี้

ก. แบบทดสอบ

๑) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบแต่ละด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค

๒) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมและความเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมของแบบทดสอบ ทั้ง ๓ ด้าน ของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค

๓) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมกันทั้ง ๒ กลุ่ม โดยใช้ Z-test

๔) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบแต่ละด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาค โดยใช้ F-test และใช้ Least Significant Difference (LSD) ตรวจสอบความแตกต่างแต่ละคู่

ข. แบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยแยกตามตัวแปรประเภทโรงเรียนและภาค

๔.๑.๖ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ก. แบบทดสอบ

๑) ระบบเสียงภาษาอังกฤษ

๑.๑) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลรวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๕๗.๗๗% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบเท่ากับ ๖๑.๐๐% ของคะแนนเต็ม และครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบเท่ากับ ๔๔.๑๓% ของคะแนนเต็ม

๑.๒) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๕๐.๖๓% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบเท่ากับ ๕๔.๗๗% ของคะแนนเต็ม และครูในภาคใต้ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบเท่ากับ ๔๔.๔๐% ของคะแนนเต็ม

๑.๓) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๔๖.๐๗% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกันภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบเท่ากับ ๕๔.๔๐% ของคะแนนเต็ม และครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกันภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบเท่ากับ ๔๔.๒๗% ของคะแนนเต็ม

๑.๔) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๕) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบ

ระบบเสียงภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ และภาคใต้แตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

๒) ระบบคำภาษาอังกฤษ

๒.๑) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลรวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๕๔.๔๓% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบกับ ๖๑.๕๐% ของคะแนนเต็ม และครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบกับ ๔๔.๖๓% ของคะแนนเต็ม

๒.๒) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๕๓.๘๖% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบกับ ๕๔.๘๓% ของคะแนนเต็ม และครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบกับ ๔๑.๖๓% ของคะแนนเต็ม

๒.๓) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๕๔.๗๓% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์

รวมกันในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบกับ ๔๔.๗๓% และครูในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์รวมกันในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบกับ ๔๔.๔๐% ของคะแนนเต็ม

๒.๔) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบ

คำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของครูในแต่ละภาคเป็นรายคู่ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนคะแนนเฉลี่ยของครูในภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และคะแนนเฉลี่ยของครูในภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนอื่นๆไม่แตกต่างกัน

๒.๕) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบ -

คำภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓) ระบบไวยากรณ์อังกฤษ

๓.๑) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลรวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๔๐.๔๑% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบกับ ๔๔.๗๔% ของคะแนนเต็ม และครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบกับ ๔๓.๒๔% ของคะแนนเต็ม

๓.๒) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๔๖.๘๘% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบกับ ๔๙.๔๐% ของคะแนนเต็ม และครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบกับ ๔๓.๒๖% ของคะแนนเต็ม

๓.๓) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาค ทำแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ๔๙.๙๓% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกันในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเทียบกับ ๕๒.๕๓% ของคะแนนเต็ม และครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกันในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเทียบกับ ๔๔.๑๗% ของคะแนนเต็ม

๓.๔) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของครูในแต่ละภาคเป็นรายคู่ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในทุกภาคแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยของครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนคู่อื่นๆไม่แตกต่างกัน

๓.๕) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคเหนือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

๔) รวมระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

๔.๑) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลรวมทุกภาค ทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยรวมคิดเป็น ๔๔.๒๔% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวมสูงสุดเทียบเท่ากับ ๔๔.๓๔% ของคะแนนเต็ม และครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวมต่ำสุดเทียบเท่ากับ ๔๔.๓๖% ของคะแนนเต็ม

๔.๒) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาค ทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยรวมคิดเป็น ๔๔.๖๑% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในกรุงเทพฯ ได้คะแนนเฉลี่ยรวมสูงสุดเทียบเท่ากับ ๔๖.๓๔% ของคะแนนเต็ม และครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวมต่ำสุดเทียบเท่ากับ ๔๔.๓๔% ของคะแนนเต็ม

๔.๓) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาค ทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยรวมคิดเป็น ๔๓.๑๔% ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมในแต่ละภาคปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกันภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวมสูงสุดเทียบเท่ากับ ๔๔.๔๐% ของคะแนนเต็ม และครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกัน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวมต่ำสุดเทียบเท่ากับ ๔๔.๔๓% ของคะแนนเต็ม

๔.๔) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในแต่ละภาคเป็นรายคู่ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของครูในทุกภาคแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนคู่อื่นๆไม่แตกต่างกัน

๔.๕) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของครูในโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือและภาคใต้แตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในโรงเรียนราษฎร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

ข. แบบสอบถาม

๑) ตอนที่ ๑ สถานภาพส่วนตัวและสถานภาพในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

อังกฤษ

๑.๑) เพศ จำนวนกลุ่มตัวอย่างครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ตอบแบบสอบถามทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ รวมจำนวน ๖๕๐ คน จำแนกเป็นเพศหญิง ๔๑๒ คน และเพศชาย ๑๔๒ คน ไม่ระบุเพศ ๖ คน

๑.๒) อายุ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีอายุระหว่าง ๒๕-๒๙ ปี รองลงมา คือ อายุระหว่าง ๓๐-๓๔ ปี

๑.๓) วุฒิ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีวุฒิปริญญาตรี รองลงมา มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ยกเว้นครูโรงเรียนราษฎร์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวนครูที่ปริญญิต่ำกว่าปริญญาตรีมีมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรี

๑.๔) ตำแหน่ง ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว รองลงมา เป็นอาจารย์ประจำชั้นด้วย ส่วนครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์เป็นอาจารย์ประจำชั้นด้วย รองลงมา เป็นครูสอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว

๑.๕) วิชาที่สอน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์สอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างเดียว รองลงมาสอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นอีก ๑ วิชา

๑.๖) จำนวนคาบที่สอนต่อหนึ่งสัปดาห์ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลสอน ๑๓-๑๔ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์ รองลงมาสอนมากกว่า ๑๔ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์ ส่วนครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์สอนมากกว่า ๑๔ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์ รองลงมาสอน ๑๓-๑๔ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์

๑.๗) ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๑-๕ ปี รองลงมา มีประสบการณ์มาแล้ว ๖-๑๐ ปี ยกเว้นครูโรงเรียนรัฐบาลในภาคใต้ที่ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๖-๑๐ ปี รองลงมา มีประสบการณ์มาแล้ว ๑-๕ ปี

๑.๘) ระดับของชั้นเรียนที่สอน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างเดียว รองลงมา ครูในโรงเรียนรัฐบาลสอนทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์สอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ยกเว้นครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกรุงเทพฯ ที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่าระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น

๑.๙) เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลสอนภาษาอังกฤษเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ รองลงมา สนิทใจที่จะสอน ส่วนครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์สอนภาษาอังกฤษเพราะได้รับมอบหมายให้สอน รองลงมาสอนเพราะได้ศึกษาวิชานี้มาโดยเฉพาะ

๑.๑๐) ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครู

๑.๑๑) การอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อน

๑.๑๒) ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์มาก่อนเป็นครู ทั้งด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์โดยมีความรู้ด้านระบบไวยากรณ์มากที่สุด

๑.๑๓) การอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ

๑.๑๔) โอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ได้มีโอกาสในการแสวงหาความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม

๑.๑๕) วิธีแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์แสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ โดยการอ่านหนังสือหรือวารสารต่างๆ มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ศึกษาวิธีสอนจากคู่มือครู อันดับสาม ได้แก่ เข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการ อันดับสี่ ได้แก่ ศึกษาวิธีสอนจากศึกษานิเทศก์หรือวิทยากรต่างๆ นอกนั้นแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีอื่นๆ

(๑.๑๖) สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ตอบว่า สาเหตุที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากจากมีงานรับผิดชอบมากทำให้ไม่มีเวลาเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษาค้นคว้า สำหรับ

อันดับสามและอันดับสี่นั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลตอบว่า เป็นเพราะผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน และมีความรู้พอแล้วในระดับนี้ตามลำดับ นอกนั้นเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์ตอบว่า มีความรู้พอแล้วในระดับนี้ และผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุนตามลำดับ

๑.๑๓) ความจำเป็นของวิชาภาษาศาสตร์สำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

อังกฤษ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลเห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ รองลงมาเห็นว่า จำเป็นบ้างเป็นบางเรื่อง และมีครูเพียงส่วนน้อยที่เห็นว่า ไม่จำเป็น สำหรับครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์จำเป็นบ้างเป็นบางเรื่อง สำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ รองลงมาเห็นว่า ไม่จำเป็น และไม่มีเลยที่เห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

๑.๑๔) ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ

ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า ความรู้ด้านระบบเสียงจำเป็นมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ ระบบไวยากรณ์ และระบบคำตามลำดับ

๑.๑๕) การเคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ

ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ไม่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ มีครูเพียง ๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๓๓ ในโรงเรียนรัฐบาล และครูเพียง ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔๘ ในโรงเรียนราษฎร์ที่เคยอยู่หรือเข้าศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ

๑.๒๐) ระยะเวลาที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้

ภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ใช้ระยะเวลาน้อยกว่า ๓ เดือน รองลงมาใช้ระยะเวลามากกว่า ๖ เดือน-๑ ปี และ ๓-๖ เดือนตามลำดับ สำหรับครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์ที่เคยอยู่หรือศึกษาหรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ใช้ระยะเวลามากกว่า ๑ ปี รองลงมา ใช้ระยะเวลามากกว่า ๖ เดือน-๑ ปี น้อยกว่า ๓ เดือน และ ๓-๖ เดือนตามลำดับ

๒) ตอนที่ ๒ สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

๒.๑) ระดับชั้นที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียน
รัฐบาลตอบว่า โรงเรียนที่ตนสังกัดเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับครู
ส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์ตอบว่า โรงเรียนที่ตนสังกัดเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับประถม-
ศึกษาตอนต้น รองลงมา เริ่มสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

๒.๒) เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ครูส่วน-
ใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่
ในปัจจุบันเหมาะสมดีแล้ว รองลงมา เห็นว่า มากเกินไป และน้อยเกินไปตามลำดับ

๒.๓) ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ ครูส่วนใหญ่ทั้ง
ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่

๒.๔) ลักษณะของปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ ครู
ส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ตอบตรงกันว่า ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรภาษา-
อังกฤษที่ใช้อยู่ อันดับหนึ่ง ได้แก่ ไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ที่วางไว้ อันดับสอง
ได้แก่ ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ คำราเรียน
อันดับสาม ได้แก่ สอนไม่ทันตามหลักสูตร อันดับสี่ ได้แก่ ไม่เคยได้รับคำชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตร
อันดับห้า ได้แก่ ไม่มีเวลาพอสำหรับศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ อันดับหก ได้แก่ ปัญหาอื่นๆ และ
อันดับสุดท้าย ได้แก่ ไม่เคยสนใจที่จะอ่านหลักสูตร

สำหรับปัญหาอื่นๆที่ครูทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ตอบเพิ่มเติมมานั้น
สรุปได้ดังนี้

หลักสูตร หลักสูตรไม่ตรงจุดประสงค์ หลักสูตรเน้นวัตถุประสงค์มากเกินไป หลักสูตรเล็ง
ผลเลิศเกินไป ควรเผยแพร่หลักสูตรและจุดประสงค์ หลักสูตรน่าเบื่อและไม่เหมาะสม หลักสูตร-
ใหม่เน้นทักษะ ทำให้เด็กเรียนขาดความรู้ทางไวยากรณ์ หลักสูตรกับการปฏิบัติไม่เหมือนกัน
หลักสูตรบางตอนง่ายไป หลักสูตรกับข้อทดสอบไม่ตรงกัน

เนื้อหา เนื้อหาบางเรื่องไม่จำเป็นกับนักเรียนที่จะนำไปใช้ เนื้อหาซ้ำมาก เนื้อหาบางเรื่องไกลตัวนักเรียนทำให้นักเรียนเรียนไม่ไหว

นักเรียน พื้นฐานนักเรียนอ่อนมาก ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมากเกินไป

ครู ต้องสอนหลายวิชาหลายห้องต่อสัปดาห์ทำให้ไม่มีเวลาดูตามผล

หนังสือเรียน และอุปกรณ์ หนังสือเรียนมีข้อผิดพลาด ขาดอุปกรณ์

๒.๕) แบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้ English for Thai Students เป็นแบบเรียนมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ Junior Active Context, Get Set, แบบเรียนอื่นๆ และ Learning Kits ตามลำดับ

สำหรับแบบเรียนอื่นๆนั้นเรียงตามลำดับจำนวนผู้ตอบ ได้แก่ Using English Work Book I & II Have Fun Book I & II, Wordland, Read and Learn, Lado English Series, Magic Sound and Word, Current English Book I & II Read and Write, Writing to Communicate Book I & II, Active English for Thailand, Alpha, Practical English Course และ English Is Fun

๒.๖) ทักษะที่เน้นในแบบเรียน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า แบบเรียนที่ใช้สอนนั้นเน้นทุกทักษะ สำหรับทักษะที่เน้น รองลงมานั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลเห็นว่า เน้นทักษะพูด อ่าน ฟัง และเขียน ตามลำดับ ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า เน้นทักษะพูด และอ่าน เท่ากัน และต่อไปเน้นทักษะเขียน และฟัง ตามลำดับ

๒.๗) ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้สอนอยู่ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่งว่า แบบเรียนที่ใช้สอนนั้นให้แบบฝึกหัดยากจนเกินไป รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และอันดับสาม ได้แก่ แบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา

๒.๘) การเตรียมตัวก่อนทำการสอน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เตรียมตัวก่อนทำการสอนตามลำดับตรงกัน ดังนี้:- เตรียมการสอนตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนลำดับต่อไปนั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลตอบว่า เตรียมการวัดและประเมินผล และทำแผนการสอน ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์ตอบกลับกัน คือ ทำแผนการสอนและเตรียมการวัดและประเมินผล มีครูเพียงจำนวนน้อยที่ตอบว่า ไม่ได้เตรียมการสอนเพราะไม่มีเวลาและไม่ได้เตรียมการสอนเพราะสอนจนชำนาญแล้ว และมีครูบางคนตอบว่า เตรียมการสอนบ้าง ไม่ได้เตรียมบ้าง

๒.๙) ปัญหาในการฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นตรงกันว่า ปัญหาในการฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียนนั้น ปัญหาอันดับหนึ่ง ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง สำหรับปัญหาอันดับต่อไปนั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลเห็นว่า นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ และนักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจตามลำดับ ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า ปัญหาต่อไปนั้น ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ และนักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจตามลำดับ ส่วนปัญหาเกี่ยวกับความสามารถในทักษะต่างๆของผู้สอนนั้น ครูทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า เป็นปัญหาน้อยกว่าตัวนักเรียนเอง โดยครูในโรงเรียนรัฐบาลจัดเป็นปัญหาอันดับถัดไปตามลำดับดังนี้ ผู้สอนขาดความสามารถในการพูด ฟัง เขียน และอ่านภาษาอังกฤษ ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์จัดเป็นปัญหาอันดับถัดไปตามลำดับดังนี้ ผู้สอนขาดความสามารถในการพูด ฟัง อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ นอกนั้นเป็นปัญหาอื่นๆ เช่น

พื้นฐานของนักเรียนไม่ดีและไม่เท่ากัน นักเรียนไม่ชอบภาษาอังกฤษ ในการฝึกทักษะในแต่ละชั้น มีนักเรียนมากกว่าที่จะฝึกได้ทั่วถึง นักเรียนขาดความเข้าใจในการเรียงคำภาษาอังกฤษให้เป็นประโยค นักเรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ผู้สอนขาดประสบการณ์ ขาดความรู้เรื่องระดับเสียง และสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการสอน

๒.๑๐) ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษ ครูในโรงเรียน-

รัฐบาลเห็นว่า ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนเรียงตามลำดับดังนี้ ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดประสบการณ์ในการสอน ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และปัญหาอื่นๆ

ครูในโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนเรียงตามลำดับ ดังนี้ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ ขาดประสบการณ์ในการสอน ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และปัญหาอื่นๆ

สำหรับปัญหาอื่นๆนั้นสรุปได้ดังนี้

นักเรียน นักเรียนไม่สนใจ และไม่ชอบภาษาอังกฤษ นักเรียนมีพื้นฐานทางด้านภาษาและพื้นฐานทางไวยากรณ์ไม่ดี นักเรียนไม่มีความพร้อม และนักเรียนในชั้นมีจำนวนมากเกินไป

ครู ครูไม่รู้เรื่องแผนการสอน มีเวลาเตรียมตัวไม่เต็มที่ ไม่สามารถแยกนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันได้ เวลาที่สอนมีน้อยแต่เนื้อหาที่ต้องสอนมาก

การวัดและประเมินผล การวัดและประเมินผลแบบใหม่ไม่คำนึงถึงคุณภาพทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้สอน

สถานที่ สถานที่ไม่อำนวย

๒.๑๑) ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดจากตัวนักเรียนเอง

ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นตรงกันว่า ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดจากตัวนักเรียนเองนั้นเรียงตามลำดับได้ดังนี้ นักเรียนอ่อนมากและไม่มีความถนัดในการเรียนภาษาทำให้สอนไม่ได้ผล นักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษ นักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน นักเรียนไม่ทำงานที่มอบหมายให้ นักเรียนขาดเรียนบ่อย และปัญหาอื่นๆ ได้แก่ ปัญหาความแตกต่างระหว่างนักเรียนแต่ละคน นักเรียนไม่สนใจที่จะเรียน ไม่ชอบภาษาอังกฤษเพราะไม่ทราบจะนำไปใช้กับใคร นักเรียนชอบลอกงานส่ง นักเรียนมาจากชนบทอ่านเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ นักเรียนไม่มีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษมาก่อน นักเรียนฉิมนบทเรียนที่เรียนมาแล้วง่ายเนื่องจากไม่มีโอกาสได้ใช้ และขาดหนังสือเรียน

๒.๑๒) การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า ควรปรับปรุงหลักสูตรใหม่

๒.๑๓) เรื่องที่ต้องการปรับปรุงในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ครู-

ส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า ควรเพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ เป็นอันดับหนึ่ง ส่วนเรื่องที่ต้องการปรับปรุงรองลงมานั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลเห็นว่า ควรเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชา ควรปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชา และเรื่องอื่นๆตามลำดับ ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า ควรปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชา ควรเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชา และเรื่องอื่นๆตามลำดับ สำหรับเรื่องอื่นๆ ที่ควรปรับปรุง ได้แก่ การมีการปรับปรุงรูปแบบหนังสือ เนื้อหาวิชาควรให้เป็นเรื่องจริงใกล้ตัวนักเรียนมากขึ้นและใช้ได้จริง และควรเขียนจุดประสงค์ของแต่ละบทในรายวิชาเรียน เพื่อให้ครูเข้าใจหลักสูตรมากยิ่งขึ้นด้วย

๓) ตอนที่ ๓ วิธีสอนภาษาอังกฤษ การใช้อุปกรณ์ และการวัดและ

ประเมินผล

๓.๑) วิธีสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษตรงกัน เรียงตามลำดับ ดังนี้ ใช้วิธีผสมผสานหลายวิธี แล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา ใช้วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังครูพูดและพูดตามครู มีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ ใช้วิธีถาม-ตอบ ครูให้คำถามเป็นภาษาอังกฤษและให้นักเรียนตอบ ใช้วิธีสอนที่เน้นให้นักเรียนใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร ใช้วิธีแปลโดยการแปลเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟัง บรรทัดต่อบรรทัด หรือให้นักเรียนอ่านแล้วแปล ใช้วิธีสอนที่เน้นให้นักเรียนใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ให้นักเรียนท่องกฎไวยากรณ์ ทำแบบฝึกหัด และใช้วิธีอื่นๆ ได้แก่ การเล่นเกมสัทภาษา ให้นักเรียนช่วยกันคิดแก้ปัญหา และใช้ทุกวิธีแล้วแต่สถานการณ์

๓.๒) ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาไทยบ้าง รองลงมา ได้แก่ ใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย มีครูเพียงจำนวนน้อยที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวหรือภาษาไทยอย่างเดียว สำหรับครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์ใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย รองลงมา ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาไทยบ้าง มีครูเพียงจำนวนน้อยที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว หรือใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว

๓.๓) วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียน ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียนโดยการนำเข้าสู่บทเรียนเป็นอันดับแรก ส่วนอันดับต่อไปนั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลใช้วิธีอธิบายศัพท์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ แก่การบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล อธิบายวัฒนธรรมของภาษา และวิธีอื่นๆตามลำดับ ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีอธิบายศัพท์ อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน แก่การบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล อธิบายวัฒนธรรมของภาษา และวิธีอื่นๆตามลำดับ สำหรับวิธีอื่นๆที่ครูใช้ก่อนเริ่มบทเรียน ได้แก่ ทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

สอนเพลง อูรูภาพ เล่นเกมส์เกี่ยวกับภาษา เขียนตามคำบอก นำเข้าสู่บทเรียนโดยการท่องศัพท์ ทดสอบศัพท์วันละประมาณ ๑๐ คำ ผูกเสียง และพูดตามครู

๓.๔) วิธีสอนไวยากรณ์ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลใช้วิธีสอนไวยากรณ์โดยการให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระสวนประโยค นักเรียนทำแบบฝึกหัดเป็นวิธีที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง วิธีที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิธีอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เขียนโครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากแบบกระสวนประโยค วิธีที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับสาม ได้แก่ ใช้วิธีสอนทุกวิธีที่ระบุในแบบสอบถามรวมกัน และอันดับสี่ ได้แก่ ทำแบบฝึกหัดอย่างเดียวโดยมีตัวอย่างให้ ส่วนวิธีอื่นๆนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วนั้น ได้แก่ วิธีสรุปเป็นภาษาไทย ทดสอบกิจกรรมทางไวยากรณ์ที่ครูเตรียมมา ใช้คำถามง่ายๆเกี่ยวกับนักเรียน การแทนที่คำ ฝึกบทสนทนา อธิบายโครงสร้างและเขียนจากภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษ และวิธีให้นักเรียนคิดและฝึกพูด

ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีสอนไวยากรณ์โดยการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เขียนโครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากแบบกระสวนประโยคเป็นวิธีที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง วิธีที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิธีให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระสวนประโยค นักเรียนทำแบบฝึกหัด วิธีที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับสาม ได้แก่ ใช้วิธีสอนทุกวิธีที่ระบุไว้ในแบบสอบถามรวมกัน และอันดับสี่ ได้แก่ ทำแบบฝึกหัดอย่างเดียวโดยมีตัวอย่างให้

๓.๕) วิธีสอนศัพท์ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีสอนศัพท์ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งตรงกัน ได้แก่ วิธีอธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ สำหรับครูในโรงเรียนรัฐบาลนั้น วิธีที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิธีใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษา เช่น รูปภาพ ของจริง ฯลฯ อันดับสาม ได้แก่ วิธีอธิบายเป็นคำๆด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย อันดับสี่ ได้แก่ วิธีให้ท่องจำ อันดับห้า ได้แก่ วิธีอธิบายการใช้พจนานุกรม (dictionary) นอกจากนั้นเป็นวิธีอื่นๆ ได้แก่ ใช้ทุกๆวิธี

ผสมกัน วิธีอธิบายศัพท์บางส่วนเป็นภาษาไทย วิธีให้นักเรียนหาศัพท์มาล่วงหน้า และวิธีให้นักเรียนแต่งประโยค

สำหรับครูในโรงเรียนราชูณ์นั้น วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิธีอธิบายเป็นคำๆด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย อันดับสาม ได้แก่ วิธีใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย เช่น รูปภาพของจริง ฯลฯ ส่วนอันดับสี่และอันดับห้า ใช้วิธีเดียวกับครูในโรงเรียนรัฐบาล นอกนั้นเป็นวิธีอื่นๆ ได้แก่ ใช้หลายๆวิธีขึ้นอยู่กับคำศัพท์ที่จะสอน โดยเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน

๓.๖) วิธีสอนเสียง ครูทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราชูณ์ใช้วิธีสอนเสียงตรงกัน กล่าวคือ วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิธีให้ฟังครูและพูดตามจากแบบฝึกหัด วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ อธิบายวิธีการออกเสียงที่เป็นปัญหาเปรียบเทียบกับภาษาไทยแล้วฝึกจากตัวอย่าง และอันดับสาม ได้แก่ ให้ฟังเทปแล้วพูดตาม ส่วนวิธีอื่นๆ ได้แก่ การใช้วิธีต่างๆสลับกันไปซึ่งอาจเป็น pyramid drill และ rhyme ให้นักเรียนอ่านเป็นกลุ่ม และให้นักเรียนดูภาพ แล้วออกเสียงตามครู

๓.๗) วิธีสอนอ่าน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราชูณ์ ใช้วิธีสอนอ่านซึ่งเป็นวิธีที่ใช้มากเป็นอันดับหนึ่งตรงกัน ได้แก่ วิธีให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู สำหรับครูในโรงเรียนรัฐบาลนั้น วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิธีอ่านให้นักเรียนฟังแล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้วถามคำถาม อันดับสาม ได้แก่ วิธีอธิบายศัพท์และโครงสร้างให้นักเรียนอ่านเจิบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด นอกนั้นเป็นวิธีอื่นๆ ส่วนครูในโรงเรียนราชูณ์นั้น วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิธีที่ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วจึงแปลหรือให้นักเรียนช่วยแปล อันดับสาม ได้แก่ วิธีให้นักเรียนอ่านพร้อมๆกันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอนแล้วแปล นอกนั้นเป็นวิธีอื่นๆ

๓.๔) วิธีสอนเขียน ครุทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ใช้วิธีสอนเขียนตรงกัน กล่าวคือ วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิธีให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอก วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิธีการเรียงความตามที่กำหนดให้ (controlled composition) ก่อน โดยให้นักเรียนลอกจากตัวอย่าง แล้วแทนที่คำต่างๆด้วยความคิดของตนเอง อันดับสาม ได้แก่ วิธีเขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทย นอกนั้นเป็นวิธีอื่นๆ ได้แก่ เติมคำในช่องว่าง สมมุติสถานการณ์ให้นักเรียนเขียน ให้นักเรียนลอกจากหนังสือ เขียนประโยคจากภาพ เขียนจากการฝึกปากเปล่า (oral practice) เขียนตามคำบอกจากเรื่องที่เคยเรียนแล้ว (seen dictation) เขียนแบบฝึกหัดจากบทเรียน ตั้งคำถามที่มีคำตอบเป็นเรื่องราวเกี่ยวเนื่องกัน เขียนอย่างอิสระ (free writing) ให้เรียงความสั้นๆ และให้แต่งประโยค

๓.๕) การใช้อุปกรณ์การสอน ครุส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางครั้ง สำหรับอุปกรณ์การสอนที่ใช้มากนั้น ครุส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้ตรงกัน คือ ใช้กระดานดำและชอล์กมากเป็นอันดับหนึ่ง และใช้รูปภาพมากเป็นอันดับสอง สำหรับครุในโรงเรียนรัฐบาล อุปกรณ์การสอนที่ใช้มากรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ วัสดุของจริง เทปและเครื่องเล่น บัตรคำ กระดานดำสี่ สไลด์ แผ่นโปรงใส และอุปกรณ์การสอนอื่นๆ สำหรับครุในโรงเรียนราษฎร์ อุปกรณ์การสอนที่ใช้มากรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ บัตรคำ วัสดุของจริง เทปและเครื่องเล่น กระดานดำสี่ สไลด์ อุปกรณ์การสอนอื่นๆ และแผ่นโปรงใส สำหรับอุปกรณ์การสอนอื่นๆที่ครูใช้นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในแบบสอบถาม ได้แก่ ชุดการสอน และแผนภูมิ

๓.๖) สาเหตุที่ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอน ครุส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ตอบตรงกัน กล่าวคือ สาเหตุประการแรก ได้แก่ ไม่มีเวลาจะจัดทำอุปกรณ์เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก ประการที่สอง ต้องใช้เงินส่วนตัวซื้อ ประการที่สาม นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก ประการที่สี่ ครุในโรงเรียนรัฐบาลให้เหตุผลสองประการ คือ ผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณ เสียเวลาและเปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า ซึ่งเป็นเหตุผลประการที่สี่และที่ห้าของครุในโรงเรียนราษฎร์ นอกนั้น ครุทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ให้

เหตุผลว่า ไม่มีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องใช้อุปกรณ์การสอน ใช้อุปกรณ์ไม่เป็น ส่วนสาเหตุอื่นๆนั้น ได้แก่ อุปกรณ์ไม่พอเพียง และตัดสินใจไม่ถูกต้อง การใช้อุปกรณ์เปลืองงบประมาณจะได้ผลคุ้มค่าหรือไม่ และโรงเรียนขาดอุปกรณ์การสอน

๓.๑๑) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตรงกัน โดยเล่นเกมเป็นอันดับหนึ่ง ร้องเพลงเป็นอันดับสอง ตอบปัญหาเป็นอันดับสาม และจัดนิทรรศการเป็นอันดับสี่ นอกนั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาลจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการฉายภาพยนตร์ เต็มว่า เชิญวิทยากรมาบรรยาย พาไปศึกษานอกสถานที่ และกิจกรรมอื่นๆ ตามลำดับ ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการเต็มนำ ฉายภาพยนตร์ พาไปศึกษานอกสถานที่ เชิญวิทยากรมาบรรยาย และกิจกรรมอื่นๆตามลำดับ สำหรับกิจกรรมอื่นๆที่จัด ได้แก่ ให้นักเรียนจัดบอร์ดความรู้ทางภาษาอังกฤษ ทำงานเป็นกลุ่ม ค้นคว้าทำรายงานส่งให้นักเรียนเล่าสิ่งประทับใจสั้นๆ ฉายสไลด์ เล่านิทาน อภิปราย ให้นักเรียนแข่งขันเขียนคำศัพท์ หรือแข่งขันในเรื่องอื่นๆ ให้นักเรียนฟังเทป และเขียนบรรยายตามรูปภาพ จัดชมรมภาษาอังกฤษ และจัดค่ายอาสาพัฒนาโดยมีอาสาสมัครอเมริกันไปเข้าค่ายด้วย

๓.๑๒) วิธีประเมินผลการสอน ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลประเมินผลโดยการใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ การให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้ง อันดับสาม ได้แก่ ทำการสอบทุกครั้ง ที่จบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้ อันดับสี่ ทำการสอบเดือนละครั้ง อันดับห้า ทำการสอบสั้นๆทุกครั้ง ที่จบบทเรียน อันดับหก ทำการสอบภาคละครั้ง นอกนั้นประเมินโดยวิธีอื่นๆ

สำหรับครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์ประเมินผลโดยการให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้งมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอันดับสอง ได้แก่ ใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ อันดับสาม ได้แก่ ทำการสอบเดือนละครั้ง อันดับสี่ ทำการสอบทุกครั้ง ที่จบหน่วยการเรียนรู้ อันดับห้า ทำการสอบสั้นๆทุกครั้ง ที่จบบทเรียน อันดับหก ทำการสอบภาคละครั้ง นอกนั้นประเมินโดยวิธีอื่นๆ

สำหรับวิธีประเมินผลอื่นๆที่ไม่ได้ระบุไว้ในแบบสอบถามนั้น ครูในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีสอบรวบยอดภาคละ ๒-๓ ครั้ง สอบย่อย ๒-๔ ครั้งต่อหนึ่งภาคเรียน ประเมินจากความสนใจที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม สอบถามวัตถุประสงค์ เก็บคะแนนจากสมุดแบบฝึกหัด สัมภาษณ์ ทดสอบการฟัง และให้นักเรียนตอบปากเปล่าทุกครั้งที่สอนจบ

๓.๑๓) วิธีการออกข้อสอบ ครูทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีการออกข้อสอบอย่างเดียวกัน คือ วิธีที่ใช้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้ว อันดับสอง ได้แก่ ใช้ข้อสอบเก่าๆที่เคยทดสอบแล้วนำมาดัดแปลงใหม่ และอันดับสาม ได้แก่ ใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันหรือกับกลุ่มโรงเรียนที่สังกัด นอกนั้นใช้วิธีอื่นๆ ได้แก่ ให้นักเรียนตอบคำถามโดยครูอ่านเรื่องให้ฟัง ครูช่วยกันทำข้อสอบ ออกข้อสอบตามที่สอน นักเรียนและครูในโรงเรียนราษฎร์ใช้ข้อสอบของสหพันธ์โรงเรียนราษฎร์สลับกับออกข้อสอบเอง

๔.๑.๗ สรุป

ก. จากสมมุติฐานข้อที่หนึ่งที่ตั้งไว้ว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบแต่ละด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคแตกต่างกัน พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านระบบคำ ระบบไวยากรณ์ของครูรวมโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคแตกต่างกัน แต่ด้านระบบเสียง ไม่แตกต่างกัน

ข. จากสมมุติฐานข้อที่สองที่ตั้งไว้ว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบแต่ละด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคแตกต่างกัน พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านระบบเสียงและระบบไวยากรณ์ของครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคแตกต่างกัน แต่ด้านระบบคำ ไม่แตกต่างกัน

ก. จากสมมุติฐานข้อที่สามที่ตั้งไว้ว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคแตกต่างกัน พบว่า เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ง. เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้าน พบว่า คะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาลของแบบทดสอบทั้ง ๓ ด้านสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์

๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย

๕.๒.๑ แบบทดสอบ จากคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ใน ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทุกภาค สามารถทำแบบทดสอบได้คะแนนเฉลี่ยรวมอยู่ในเกณฑ์ผ่าน คือ เกิน ๕๐ % ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมของครูสอนภาษาอังกฤษในแต่ละภาคแล้วปรากฏว่า ครูในทุกภาค ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ผ่าน คือ เกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยไม่ถึง ๕๐% ของคะแนนเต็ม เมื่อพิจารณาตามประเภทโรงเรียนปรากฏว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาลในทุกภาค ยกเว้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือทำแบบทดสอบได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ผ่าน คือ เกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนเฉลี่ยไม่ถึง ๕๐% ของคะแนนเต็ม ส่วนครูในโรงเรียนราษฎร์นั้น กลับตรงกันข้าม คือ เฉพาะครูในกรุงเทพฯและภาคตะวันออกเฉียงเหนือเท่านั้นที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ผ่าน คือ เกิน ๕๐% ของคะแนนเต็ม ส่วนครูในภาคอื่นๆได้คะแนนเฉลี่ยไม่ถึง ๕๐% ของคะแนนเต็ม

เมื่อพิจารณาแบบทดสอบในแต่ละด้านปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโดยส่วนรวม ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทุกภาคทำแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ระบบคำ และได้คะแนนเฉลี่ยในแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษต่ำสุด โดยได้คะแนนเฉลี่ยไม่ถึง ๕๐ % ของคะแนนเต็ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบแต่ละด้าน ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยส่วนใหญ่ของครูในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์ เกือบทุกภาค ยกเว้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนราษฎร์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนรัฐบาล ถึงแม้ว่าจะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติก็ตาม

เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของครูสอนภาษาอังกฤษทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในแต่ละภาคปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบในแต่ละด้านปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในแต่ละภาคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ส่วนคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

✱ จากผลการวิจัย แสดงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ อยู่ในเกณฑ์ผ่าน แต่ค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะความรู้ในระบบไวยากรณ์อังกฤษ อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าความรู้ด้านอื่นๆ ซึ่งตรงกันข้ามกับข้อมูลจากแบบสอบถามซึ่งครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ตอบว่า เคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์อังกฤษมาก่อนจะเป็นครูมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเคยมีความรู้เกี่ยวกับระบบคำ และระบบเสียงตามลำดับ แต่จากคะแนนสอบปรากฏว่า คะแนนของระบบเสียงได้มากเป็นอันดับหนึ่ง ระบบคำเป็นอันดับสอง และระบบไวยากรณ์เป็นอันดับสุดท้าย

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างครูโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์แล้วปรากฏว่า ความรู้ของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ต่ำกว่าความรู้ของครูในโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบความรู้ของครูสอนภาษาอังกฤษในภาคต่างๆปรากฏว่า ครูในภาคเหนือมีความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์มากที่สุด ส่วนครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความรู้ที่น้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีจำนวนมากกว่าภาคอื่นๆ และจำนวนครูที่ไม่เคยมีความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์มาก่อน เป็นครูมีจำนวนมากกว่าครูในภาคอื่นๆ

๕.๒.๒ แบบสอบถาม

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความคิด เห็นและปัญหาของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวและสถานภาพในการ เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ สภาพ- การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การสอน และการวัดและ ประเมินผลสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

ก. สถานภาพส่วนตัวและสถานภาพในการ เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

๑) ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี ยกเว้นครูในโรงเรียนราษฎร์ในโรงเรียนราษฎร์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีจำนวนครูที่มีวุฒิ ต่ำกว่าปริญญาตรีมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรี และเมื่อรวมโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์แล้ว ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ปริญญาตรีมากกว่าครูในภาคอื่นๆ ซึ่งอาจ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ได้ คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครูในภาคอื่นๆ ทั้งนี้เป็นเพราะความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่ได้ศึกษาน้อยกว่า ครูในระดับปริญญาตรี

๒) ในด้านประสบการณ์และตำแหน่งหน้าที่การงาน ครูส่วนใหญ่สอนภาษา- อังกฤษอย่างเดียว และรองลงมาสอนภาษาอังกฤษและเป็นครูประจำชั้นด้วย วิชาที่สอนส่วนใหญ่ สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว จำนวนคาบที่สอนส่วนใหญ่สอน ๑๓-๑๔ คาบต่อหนึ่งสัปดาห์ สำหรับ

ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ส่วนใหญ่สอนมาแล้ว ๑-๕ ปี และสอนระดับมัธยมศึกษา - ตอนต้นอย่างเดียว สำหรับเหตุผลที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นเพราะได้ศึกษาวิชานี้มา โดยเฉพาะ ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งในโรงเรียน รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีประสบการณ์และตำแหน่งหน้าที่การงานใกล้เคียงกัน วิชาที่สอนก็ เน้นหนักไปในวิชาภาษาอังกฤษอย่างเดียวในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมีประสบการณ์และความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษพอสมควร

๓) ความรู้และการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เคยมีความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และภาษาศาสตร์มาก่อน ส่วนการเข้ารับการอบรมในระหว่างที่เป็นครูนั้น ครูส่วนใหญ่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อน ส่วนการอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ยังไม่เคยได้รับการอบรม ทั้งนี้อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้งด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ เพราะความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่ได้ศึกษามาก่อนการเป็นครูนั้น ถ้าไม่ได้รับการฝึกฝนเพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอ และถ้าไม่ได้นำมาใช้ ความรู้นั้นย่อมลดถอยลง และอาจลืมเลือนไปได้ในที่สุด แต่จากผลงานวิจัยทางภาษาศาสตร์และวิธีการสอนภาษา เป็นที่ ประจักษ์ชัดแล้วว่า การสอนภาษาจะสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ก็จำเป็นต้องอาศัยทฤษฎีและวิธีการ ทางภาษาศาสตร์ ทั้งนี้เพราะในการสอนภาษาจำเป็นจะต้องมีการเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด ระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติ (Richards, 1979: xi) และในการสอนภาษาต่างประเทศหรือ ภาษาที่สองจำเป็นต้องอาศัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ด้วย ดังนั้น ครูสอนภาษาจึงควรมี ความรู้ทั้งด้านระบบเสียง ระบบคำ ระบบไวยากรณ์ ตลอดจนถึงระบบความหมายด้วย (Noss, 1979: 2) ดังนั้น ในการฝึกหัดครูสอนภาษา จึงจำเป็นต้องให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ทั้งแก่ ผู้ที่จะออกไปเป็นครูและครูประจำการด้วย (Noss, 1979: 25)

๔) การแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีโอกาแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ โดยส่วนใหญ่ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมโดยการอ่านหนังสือหรือวารสารต่างๆ รองลงมาศึกษาวีธีสอนจากคู่มือครู เข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการ ศึกษาวีธีสอนจากศึกษานิเทศก์หรือวิทยากรต่างๆ หรือหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีอื่นๆ สำหรับครูที่ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะมีงานรับผิดชอบมาก ทำให้ไม่มีเวลาและขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษาค้นคว้า

จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ครูสอนภาษาอังกฤษมีความต้องการที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษ และวิธีการที่ครูจะสามารถศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเองและอย่างสะดวกก็คือ การอ่านหนังสือหรือวารสารต่างๆ ดังนั้น โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรได้จัดหาหนังสือตำราและวารสารเกี่ยวกับภาษาศาสตร์และการสอนภาษาอังกฤษไว้ในโรงเรียน หรือในสถานที่ที่สะดวกต่อครูที่จะไปศึกษาค้นคว้าได้ นอกจากนั้น ควรจัดทำคู่มือครูอย่างละเอียด อธิบายแนวทางในการสอนที่ถูกต้องตามหลักวิธีการสอนภาษา พร้อมทั้งให้ความรู้พื้นฐานทางภาษาศาสตร์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษในเรื่องนั้นๆ ด้วย นอกจากนี้วิธีการดังกล่าวแล้วโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมความรู้ทางภาษาศาสตร์และวิธีการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ครูเป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่อง หรือหาโอกาสให้ครูได้ไปเข้าร่วมการสัมมนาหรืออบรมความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ และวิธีการสอนภาษาอังกฤษทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่น การสัมมนาของสมาคมครูสอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (Thai TESOL) หรือที่ศูนย์ภาษาอังกฤษของ SEAMEO (Regional English Language Centre) ณ ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีการจัดสัมมนาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์และการสอนภาษาอังกฤษเป็นประจำทุกปี นอกจากนี้ ปัญหาส่วนใหญ่ที่ครูไม่มีโอกาสในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมก็เนื่องจากไม่มีเวลาเพราะมีภาระหน้าที่ในการสอนมาก ดังนั้นโรงเรียนเจ้าเข้าสังกัดจึงควรที่จะได้จัดหาเวลาให้ครูได้มีโอกาสสลับสับเปลี่ยนกันไปแสวงหาความรู้เพิ่มเติมบ้าง รวมทั้งจัดหาแหล่งให้ครูได้ไปศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วย

๔) ความจำเป็นของวิชาภาษาศาสตร์สำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
 ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์มีความจำเป็น
 สำหรับการสอนภาษาอังกฤษบ้างเป็นบางเรื่อง และความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จำเป็นเรียงตาม
 ลำดับ ได้แก่ ระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ และระบบคำ

จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่มีความรู้และความเข้าใจถึงความ-
 สัมพันธ์ระหว่างวิชาภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษและตระหนักถึงความสำคัญและความ-
 จำเป็นของวิชาภาษาศาสตร์ที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษ ถึงแม้จะยังไม่เห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์
 มีความจำเป็นยิ่งต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ตาม สำหรับในด้านความรู้ทางภาษาศาสตร์
 ที่จำเป็นต่อการสอนภาษาอังกฤษนั้น เนื่องจากหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษหรือภาษาศาสตร์ใน
 ระดับฝึกหัดครูหรือระดับมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่จัดตามแนวของทฤษฎีภาษาศาสตร์โครงสร้าง คือ
 เริ่มต้นจากระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ เป็นหลัก และอาจมีวิชาเลือกทางภาษา
 ศาสตร์สาขาอื่นๆ เช่น ระบบความหมาย (Semantics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา
 (Psycholinguistics) และภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistics) เป็นต้น ดังนั้น
 ในการวิจัยครั้งนี้ จึงมุ่งศึกษาเฉพาะความรู้ทางด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์-
 ภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนความรู้ด้านอื่นๆ มิได้นำเข้ามารวมไว้ในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจาก
 พื้นความรู้ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเรื่องที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์แขนงอื่นๆ
 อาจมีไม่เพียงพอ จากข้อมูลที่ได้รับ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็น
 ว่า ความรู้ด้านระบบเสียงจำเป็นที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในด้านระบบเสียงได้มีการวิเคราะห์
 เปรียบเทียบความแตกต่างของเสียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ ครูส่วนใหญ่
 เคยได้รับการศึกษามาแล้ว เกี่ยวกับการวิเคราะห์และเปรียบเทียบเสียงในภาษาไทยและภาษา-
 อังกฤษ รวมทั้งเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยด้วย และนักเรียนไทยส่วนใหญ่มีปัญหา
 ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนั้น ครูสอนภาษาอังกฤษจึงเห็นว่า ระบบเสียงภาษาอังกฤษ มี
 ความจำเป็นต่อการสอนภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนความรู้ด้านระบบไวยากรณ์มีความ
 สำคัญเป็นอันดับสอง เนื่องจากในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น เราเน้นการสอนไวยากรณ์มาตั้งแต่
 เริ่มแรก ดังนั้น ความรู้ในด้านนี้จึงอาจมีความจำเป็นน้อยกว่าระบบเสียง ส่วนความรู้ด้านระบบ-

ค่านั้น เนื่องจากในการสอนภาษาอังกฤษก็ดี หรือในการศึกษาวิชาภาษาศาสตร์ก็ดี จะมีการเน้นในด้านนี้น้อยกว่าระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ ดังนั้น ครูจึงให้ความสำคัญและความจำเป็นเป็นอันดับสุดท้าย อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี จากผลการทำแบบทดสอบของครูสอนภาษาอังกฤษทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ปรากฏว่า ครูได้คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษต่ำที่สุด และได้คะแนนเฉลี่ยของระบบเสียงสูงที่สุด จึงพอสรุปได้ว่า ความรู้ที่เป็นจริงทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวกับโครงสร้างภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษนั้น ไม่ตรงกับความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความจำเป็นของวิชาภาษาศาสตร์ในการสอนภาษาอังกฤษ แท้ที่จริงแล้ว ครูควรได้รับความรู้เพิ่มเติมในด้านระบบไวยากรณ์มากเป็นอันดับหนึ่ง นอกจากนี้ ตามทฤษฎีภาษาศาสตร์ปัจจุบัน ทฤษฎีไวยากรณ์เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นการอธิบายถึงโครงสร้างทางภาษาทั้งหมด ซึ่งรวมทั้งระบบเสียง ระบบคำ ระบบไวยากรณ์ และระบบความหมายเข้าไว้ด้วย ดังที่ นอสส์ (Noss, 1979: 25) ได้กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีไวยากรณ์ (Grammatical theory) มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอย่างมาก ซึ่งรวมทั้งระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ และระบบคำ ตลอดจนถึงระบบความหมายด้วย โดยเฉพาะนอสส์ ได้ชี้ให้เห็นว่า ทฤษฎีไวยากรณ์มีความสำคัญและความจำเป็นต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอนมากที่สุด

ข. สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

๑) หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเหมาะสมดีแล้ว แต่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรที่เป็นปัญหามาก เป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ไม่สามารถใช้หลักสูตรได้ตามจุดประสงค์ที่วางไว้ รองลงมา ได้แก่ ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน สอนไม่ทันตามหลักสูตร ไม่เคยได้รับคำสั่งแจงเกี่ยวกับหลักสูตร และปัญหาอื่นๆ

ผลจากการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เบญจมาศ เกตพิชัย (เบญจมาศ เกตพิชัย, ๒๕๒๔: ๗๑-๘๐) ซึ่งได้ประเมินผลการใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช

๒๕๒๑ ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในเขตการศึกษา ๖ และพบว่า ปัญหาในด้านครูผู้สอนนั้น ครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสอนให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ทั้งหมด ในด้าน เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน จากการวิจัยนี้ครูส่วนใหญ่เห็นว่า เนื้อหาของ หลักสูตรเหมาะสมดีแล้ว ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ นพมาศ รัตนปริดากุล (นพมาศ รัตนปริดากุล, ๒๕๒๔: ๘๒) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของครูภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร" และพบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นว่า หลักสูตรมีเนื้อหามากเกินไปทำให้ไม่สามารถสอนทันตามหลักสูตร ได้ และปัญหาสำคัญก็คือ การขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการสอน อย่างไรก็ดี ปัญหาเหล่านี้ก็เป็น ปัญหาที่พบในการวิจัยครั้งนี้เช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนตาม หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช ๒๕๒๑ นั้น ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสอนตาม จุดประสงค์ของหลักสูตรได้ เนื่องจากปัญหาหลายประการ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน สอนไม่ ทันตามหลักสูตร และขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร เนื่องจากไม่เคยได้รับคำชี้แจง เกี่ยวกับหลักสูตร

๒) แบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน ต้น ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้หนังสือ English for Thai Students เป็นแบบเรียนมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ Junior Active Context และ Get-Set ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีแบบเรียนอื่นๆอีกหลายเล่ม สำหรับทักษะที่เน้นใน แบบเรียนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า แบบเรียนเน้นทุกทักษะอยู่แล้ว โดยเน้นทักษะ ชูต อ่าน เขียน ฟัง ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้สอนอยู่นั้น ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นตรงกันว่า แบบเรียนที่ใช้สอนอยู่นั้นให้ แบบฝึกหัดยากเกินไป ความยากง่ายของ เนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน - ต้น และแบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของ เนื้อหา

ในเรื่องที่เกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษนี้ควรได้มีการวิเคราะห์แบบเรียนทุกเล่มว่า เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่ การฝึกทักษะต่างๆในแบบเรียนเหมาะสมกับสถานการณ์และสามารถนำมาใช้ในการสื่อสารได้มากน้อยเพียงใด การเสนอเสียง คำศัพท์ รูปประโยคถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์เกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศหรือไม่ การจัดเรียง ลำดับความยากง่ายของเนื้อหา และทักษะต่างๆถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์และจิตวิทยาการเรียนรู้หรือไม่เพียงใด เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ในแบบเรียนเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียนเพียงใด ถ้าหากได้มีการวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษทุกเล่มที่ใช้อยู่ในโรงเรียนอย่างละเอียด และถูกต้องแล้ว ก็จะสามารถปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

๓) การเตรียมตัวก่อนทำการสอน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีการเตรียมตัวก่อนทำการสอนโดยเตรียมการสอน ตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมการวัดและประเมินผล และทำแผนการสอนตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีการเตรียมตัวก่อนทำการสอนเป็นขั้นตอนถูกต้องตามลำดับ

๔) ปัญหาในการฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นตรงกันว่า ปัญหาในการฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียนนั้น เกิดจากตัวนักเรียนเองมากกว่าครู โดยครูส่วนใหญ่เห็นว่า นักเรียนมีปัญหาในการเขียน ฟัง พูด และอ่านภาษาอังกฤษตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากโครงสร้างทางภาษาทั้งระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะโครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษ เช่น การเรียงคำ ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาในประโยค การเลือกใช้คำให้ถูกต้องกับสถานการณ์และไวยากรณ์ล้วนแตกต่างจากภาษาไทยอย่างมาก ทำให้นักเรียนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาในการฝึกทักษะเขียนมากกว่าทักษะอื่นๆ นอกจากนี้ จากผลการวิจัยอื่นๆยังปรากฏว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสฝึกทักษะทางภาษาเท่าที่ควร เนื่องจากครูใช้ภาษาไทยในการสอนเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนขาดการฝึกทักษะการฟัง-พูด

เพื่อการสื่อสาร สำหรับทักษะการอ่าน และการเขียนมีการฝึกบ้างเล็กน้อย (หน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษา, ๒๕๒๑: ๔๓) สำหรับปัญหาเกี่ยวกับตัวครูนั้น จากผลการวิจัยนี้ ครูเองก็ยอมรับว่า ขาดความสามารถในการพูด ฟัง อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษตามลำดับ นอกจากนั้นก็มีปัญหาอื่นๆ เช่น พื้นฐานของนักเรียนไม่ดีพอ จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมากเกินไป เป็นต้น

๔) ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษอาจจำแนกออกเป็นปัญหาที่เกิดจากตัวครูเอง และปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียน

ปัญหาที่เกิดจากตัวครูเอง ได้แก่ ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดประสบการณ์ในการสอน ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์ ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และปัญหาอื่นๆตามลำดับ

ปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียน ได้แก่ นักเรียนอ่อนมากและไม่มีความถนัดในการเรียนภาษาทำให้การสอนไม่ได้ผล นักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษ นักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน นักเรียนไม่ทำงานที่มอบหมายให้ นักเรียนขาดเรียนบ่อยๆและปัญหาอื่นๆตามลำดับ

ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเกิดจากทั้งตัวครูเองและจากนักเรียน ซึ่งได้จากรวบรวมครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยอื่นๆ เช่น พวงเพ็ญ อินทรประวัต (พวงเพ็ญ อินทรประวัต, ๒๕๒๑: ๗๒-๘๐) ได้รายงานไว้ว่า ปัญหาสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ คือ ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความรู้ทางภาษาของครูผู้สอนเอง ซึ่งจากการวิจัยนี้ ครูผู้สอนเองก็ยอมรับว่า ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง คำ และไวยากรณ์ ทั้งนี้ จากผลการทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้ ก็พบว่าความรู้ของครู เกี่ยวกับระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบไวยากรณ์ แต่จากแบบสอบถามความคิดเห็นของครูแล้ว ตัวครูเองเห็นว่า ตนเองขาดความรู้

ในเรื่องระบบไวยากรณ์น้อยกว่าระบบเสียงและระบบคำ ซึ่งตรงกันข้ามกับผลของการทำแบบ-ทดสอบ นอกจากนี้ ปัญหาในเรื่องการขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน ครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป จำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป และนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษก็สอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ นพมาศ รัตนปริดากุล (นพมาศ รัตนปริดากุล, ๒๕๒๔: ๘๐-๘๔) และ ดวงรัตน์ ประดับแก้ว (สุมิตรา ยังวัฒนกุล และณภัสย์ สุวรรณธาดา, ๒๕๒๔: ๒๔๐ อ้างถึงใน ดวงรัตน์ ประดับแก้ว, ๒๕๐๗)

๖) การปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีความเห็นว่า หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ การมีการปรับปรุงใหม่ สำหรับเรื่องที่ต้องปรับปรุง นั้น ได้แก่ เพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ เพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชา ปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชา และเรื่องอื่นๆตามลำดับ สำหรับเรื่องอื่นๆที่ต้องปรับปรุง ได้แก่ การปรับปรุงรูปแบบหนังสือ เนื้อหาวิชาควรให้เป็น เรื่องจริงใกล้ตัวนักเรียนมากขึ้นและใช้ได้จริง และควร เชื่อมจุดประสงค์ของแต่ละบทเรียนในรายวิชา เพื่อให้ครู เข้าใจหลักสูตรมากยิ่งขึ้นด้วย

หลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษา การจัดการเรียนการสอนจะบรรลุผลสำเร็จหรือไม่เพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับหลักสูตร เป็นประการสำคัญ เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดแนวทางให้แก่ครูและนักเรียนที่จะดำเนินการเรียนการสอนไปตาม เป้าหมายที่วางไว้ ดังนั้น หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างมากในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้าหลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลไม่ชัดเจนแล้ว ครูผู้สอนย่อมไม่สามารถดำเนินการสอนไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ สำหรับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันนี้นั้น จาก รายงานสรุปปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ พ.ศ. ๒๕๒๑ ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ๒๕๒๑: ๘๐) ได้สรุปไว้ว่า ไม่มีปัญหา เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรอย่างเด่นชัด แต่จากรายงานผลการวิจัยของ นพมาศ รัตนปริดากุล (นพมาศ รัตนปริดากุล, ๒๕๒๔: ๘๒) พบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นว่า หลักสูตร

มีเนื้อหามากเกินไป ซึ่งไม่ตรงกับผลการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ทั่วประเทศมีความเห็นว่า หลักสูตรมีเนื้อหาพอดีแล้ว แต่ควรเพิ่มเติมรายวิชา ในทักษะต่างๆ เพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชา และปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชาให้ ชัดเจนขึ้น ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นแนวทางให้ครูสามารถดำเนินการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนั้น เนื้อหาของรายวิชาควรจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันหรือใกล้ตัวนักเรียน ด้วย เพื่อนักเรียนจะสามารถเข้าใจและนำความรู้ทางภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารได้

ค. วิธีสอนภาษาอังกฤษ การใช้อุปกรณ์การสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล

๑) วิธีสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีสอนผสมผสานหลายวิธีแล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา ซึ่งรวมทั้งวิธีฟัง-พูด ตาม-ตอบ เน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการสื่อสาร วิธีแปล และวิธีที่เน้นกฎไวยากรณ์ ตลอดจนการใช้กิจกรรมทางภาษาวิธีต่างๆ เช่น การเล่นเกม หายปัญหา และอื่นๆ สำหรับภาษา ที่ใช้ในการสอนนั้นปรากฏว่า เมื่อรวมครูโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทั่วประเทศแล้ว ครู ส่วนมากใช้ภาษาไทยในการสอนเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย รองลงมา คือ ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาไทยบ้าง

สำหรับวิธีการสอนก่อนเริ่มบทเรียน ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์โดย ส่วนรวมดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้ นำเข้าสู่บทเรียน อธิบายศัพท์ เริ่มจากเนื้อหาใน บทเรียน อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ แก่การบ้าน ให้นักเรียนจดศัพท์และคำแปล อธิบายวัฒนธรรม ของภาษา และวิธีอื่นๆ

วิธีสอนไวยากรณ์ วิธีที่ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์โดยส่วนรวมใช้ มาก ได้แก่ วิธีให้ตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบ กระสวนประโยค ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด วิธีอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เขียน โครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากแบบกระสวนประโยค และใช้หลายๆวิธีผสมผสานตามลำดับ

วิธีสอนศัพท์ วิธีที่ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์โดยส่วนรวมใช้มาก
ได้แก่ วิธีอธิบายศัพท์แต่ละคำ และยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ วิธีใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษา เช่น รูปภาพ ของจริง ฯลฯ และวิธีอธิบายศัพท์เป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทยตามลำดับ

วิธีสอนเสียง วิธีที่ครูทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์โดยส่วนรวมใช้มาก
ได้แก่ วิธีให้ฟังครู และพูดตามจากแบบฝึกหัด อธิบายวิธีการออกเสียงที่เป็นปัญหาเปรียบเทียบกับภาษาไทย แล้วฝึกจากตัวอย่าง ให้ฟังเทปแล้วพูดตาม และวิธีอื่นๆตามลำดับ

วิธีสอนอ่าน วิธีที่ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์โดยส่วนรวมใช้มาก
ได้แก่ วิธีให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วตอบคำถามครู วิธีครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์ และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้วถามคำถาม วิธีให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยค และวิธีให้นักเรียนอ่านพร้อมๆ กันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอน แล้วแปลตามลำดับ

วิธีสอนเขียน วิธีที่ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์โดยส่วนรวมใช้มาก
ได้แก่ วิธีให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอก วิธีใช้การเรียงความตามที่กำหนดให้ก่อน โดยให้นักเรียนลอกจากตัวอย่าง แล้วแทนที่คำต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง และวิธีเขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทยตามลำดับ

ในการสอนภาษาอังกฤษ นอกจากจะมีความรู้ในเนื้อหาที่จะสอนอย่างดีแล้ว ครูจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องทั้งตามหลักภาษาศาสตร์และการสอนภาษาต่างประเทศอีกด้วย ดังนั้น ในหลักสูตรการฝึกหัดครูวิชาวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการศึกษาวิชานี้ ผู้เรียนจะได้มีโอกาสเรียนรู้และสังเกตวิธีการแบบต่างๆ ตั้งแต่การสังเกตครูหรืออาจารย์ที่มีความชำนาญในการสอนตลอดจนถึงการใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาช่วยในการเรียน นอกจากนี้ วิชาวิธีสอนภาษาอังกฤษยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจ ค้นคว้า อภิปราย และประเมินเอกสารและหนังสือที่เกี่ยวกับการสอนภาษาด้วย

ผู้เรียนจะได้มีโอกาสร่วมกันเขียนแบบฝึกหัดเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ทำแผนการสอน และนำไปทดลองสอน ในการเรียนเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้ที่จะออกไปทำการสอนภาษาต่างประเทศจะต้องฝึกหัดวิธีสอนทักษะต่างๆ เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญก่อนที่จะไปทำการสอนจริงๆ นอกจากนั้นผู้ที่ออกไปเป็นครูควรจะได้ฝึกวิเคราะห์ตนเอง และปรับปรุงการสอนของตนอยู่ตลอดเวลา (Garfinkel and Hamilton eds., 1976: 1-2)

สำหรับวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ใช้ ได้แก่ วิธีผสมผสานหลายวิธี แล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา ซึ่งแสดงว่าครูมีความรู้ทางด้านวิธีสอนภาษาพอสมควร แต่ภาษาที่ใช้ในการสอนนั้น ครูส่วนใหญ่ยังใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษโดยเฉพาะครูในโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนขาดโอกาสในการฝึกฝนภาษาอังกฤษและไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้

จากผลงานวิจัยนี้ ปรากฏว่า ครูมีการเตรียมการสอนเป็นขั้นตอนดี สำหรับวิธีสอนเนื้อหาและทักษะต่างๆ นั้น ส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบใหม่ผสมผสานกับวิธีสอนแบบเก่า กล่าวคือ มีการสอนภาษาเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้ แต่ในขณะเดียวกันก็ยังเน้นการฝึกกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และมีการแปล เป็นภาษาไทย โดยเฉพาะครูในโรงเรียนราษฎร์ยังเน้นการสอนด้วยการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย และการแปลเป็นภาษาไทยอยู่มาก สำหรับการสอนเสียง ส่วนใหญ่ใช้วิธีการฝึกแบบฟัง-พูด มีการใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์มาช่วยในการสอนเสียงด้วย เช่น อธิบายวิธีการออกเสียงที่เป็นปัญหาเปรียบเทียบกับภาษาไทย นอกจากนี้ ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูได้ใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย เช่น เทป รูปภาพ ของจริง ตลอดจนใช้กิจกรรมต่างๆ ทางภาษา เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ และนักเรียนได้มีส่วนร่วมด้วย เช่น การเล่นเกมสัททางภาษา การร้องเพลง เป็นต้น

๒) การใช้อุปกรณ์การสอน ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางครั้ง และอุปกรณ์การสอนที่ใช้มาก ได้แก่ กระดานดำ และชอล์ก รูปภาพ วัสดุของจริง บัตรคำ และเทปและเครื่องเล่นตามลำดับ สำหรับสาเหตุที่

ไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ให้เหตุผลตามลำดับว่า เป็นเพราะไม่มีเวลาจะจัดทำอุปกรณ์ เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก ต้องใช้เงินส่วนตัวซื้อ และนักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก นอกนั้นเป็นเหตุผลอื่นๆ เช่น ผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์ เสียเวลา ใช้อุปกรณ์ไม่เป็น อุปกรณ์มีไม่เพียงพอ เป็นต้น

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การใช้อุปกรณ์การสอนช่วยให้บรรยากาศการเรียนการสอนน่าสนใจขึ้น อุปกรณ์การสอนภาษาแบ่งออกเป็นหลายประเภท นับตั้งแต่กระดานดำ และชอล์ก รูปภาพ ของจริง ตลอดจนโสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ เช่น เทป ภาพยนตร์ และอุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการทางภาษา ครูควรจะมีความรู้ความสามารถที่จะใช้อุปกรณ์การสอนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพดังเช่นที่ ฟินอคเคียโร และโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo, 1973: 155-186) ได้เสนอแนะวิธีใช้อุปกรณ์การสอนภาษาประเภทต่างๆ ไว้อย่างละเอียด

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนของครูสอนภาษาอังกฤษนั้น ผลของการวิจัยนี้ สอดคล้องกับการวิจัยของ นพมาศ รัตนปริดากุล (นพมาศ รัตนปริดากุล, ๒๕๒๔: ๗๗-๘๐) ซึ่งได้ทำการสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร และพบว่า ปัญหาสำคัญของครูในระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่อีกคือ การขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการสอน อุปกรณ์ที่นิยมใช้กันมากที่สุด ได้แก่ บัตรคำ แผนภูมิ และรูปภาพ แต่ใช้เพียงน้อยครั้ง มีการจัดกิจกรรมเพียงครั้งคราว ทั้งนี้เพราะครูไม่มีเวลาพอที่จะเตรียมอุปกรณ์และจัดกิจกรรม เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมากเกินไป ในทำนองเดียวกัน พรทิพา เหลืองวัฒนากิจ (พรทิพา เหลืองวัฒนากิจ, ๒๕๒๒: ๘๓-๘๕) ได้ทำการสำรวจปัญหาในการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร และพบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในการประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้แก่ โรงเรียนมีโสตทัศนูปกรณ์น้อยเกินไป ครูไม่มีเวลาผลิตอุปกรณ์การสอน ครูส่วนใหญ่ยังมีความรู้และประสบการณ์ด้านโสตทัศนศึกษาน้อย โดยครูส่วนมากเคยศึกษาด้านโสตทัศนศึกษาในระหว่างที่เป็นนิสิตหรือนักศึกษา เท่านั้น และไม่เคยเข้ารับการอบรมใน

ระหว่างที่เป็นครูเลย นอกจากนี้ โรงเรียนยังขาดงบประมาณในการจัดหาหรือจัดซื้อ
วัสดุทัศนูปกรณ์ประกอบการสอนของครู ครูส่วนใหญ่ต้องใช้เงินส่วนตัวซื้อวัสดุสิ้นเปลืองนำมาผลิต
ทัศนูปกรณ์และเป็นผู้ผลิตเองเป็นส่วนใหญ่

๓) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งใน
โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยการเล่น
เกมส์ ร้องเพลง ตอบปัญหา และจัดนิทรรศการตามลำดับ นอกนั้นเป็นกิจกรรมอื่นๆ เช่น ฉาย
ภาพยนตร์ เดินรำ เชิญวิทยากรมาบรรยาย พาไปศึกษานอกสถานที่ ฉายสไลด์ เล่านิทาน
อภิปราย ให้นักเรียนเล่าสิ่งประทับใจสั้นๆ แข่งขันเขียนศัพท์ ฟัง เทป และบรรยายตามรูปภาพ
 เป็นต้น กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนภาษา
 อังกฤษ เป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษ
 อย่างมีประสิทธิภาพ จากข้อเสนอแนะของครูสอนภาษาอังกฤษในการวิจัยนี้ ครูต้องการให้มีคู่มือ
 การจัดกิจกรรมทางภาษา เช่น เกมส์ ร้องเพลง โด่งดัง ด้วย

๔) การวัดและประเมินผล ครูสอนภาษาอังกฤษทั้งในโรงเรียนรัฐบาล
 และโรงเรียนราษฎร์ โดยส่วนรวมทำการวัดและประเมินผลการสอน โดยใช้คำถามในชั้นเรียน
 เสมอๆ ให้การบ้านและตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้ง ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วยการ-
 เรียน ทำการสอบเดือนละครั้ง ทำการสอบสั้นๆ ทุกครั้งที่จบบทเรียน ทำการสอบภาคละครั้ง และ
 วิธีอื่นๆ ตามลำดับ สำหรับวิธีการออกข้อสอบนั้น ครูทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์
 ออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียนที่สอนแล้ว ใช้ข้อสอบเก่าๆ ที่
 เคยทดสอบแล้วนำมาคิดแปลงใหม่ หรือใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียน
 เคียวกันหรือกับกลุ่มโรงเรียนที่สังกัดตามลำดับ

สำหรับปัญหาการวัดและประเมินผล ครูสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะว่า ควรจัดทำ
 คู่มือการวัดและประเมินผล ควรมีการวิเคราะห์ข้อสอบ ข้อสอบควรวัดทักษะการพูดมากกว่าการ
 เขียน เพราะครูไม่มีเวลาเตรียมการประเมิน และควรจัดภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาบังคับเพราะ
 การเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบซ่อม เมื่อสอบตกทำให้นักเรียนไม่สนใจเรียน

จากผลการวิจัยนี้ จะเห็นว่าวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูนั้น นอกจากถามคำถามในชั้นเรียนและให้การบ้านแล้ว ครูใช้ข้อสอบเป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินผลโดยทั่วไป โดยทำการสอบเป็นระยะๆ เช่น เมื่อจบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้หรือสอบเดือนละครั้ง หรือภาคละครั้ง เป็นต้น ดังนั้น ข้อสอบที่ครูใช้ควรจะได้มีการวิเคราะห์หาคุณภาพ หรือมีการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานที่ครูอาจนำมาใช้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองก็ได้ ในการสร้างแบบทดสอบนี้ กลุ่มโรงเรียนควรจะได้ร่วมมือกันเพื่อทำให้ข้อสอบได้มาตรฐานยิ่งขึ้น นอกจากนี้ควรได้จัดทำคู่มือเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลเพื่อช่วยเป็นแนวทางให้ครูได้ดำเนินการได้อย่างถูกต้องด้วย สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชได้รวบรวมไว้ในเอกสารการสอนชุดวิชาวรรณกรรมมัธยมศึกษา หน่วยที่ ๕ การเรียนการสอนกลุ่มภาษา (สมิตรา อังวัฒนกุล และนภลัย สุวรรณธาดา, ๒๕๒๕: ๒๙๖-๓๐๓)

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

๕.๓.๑ จากการที่ให้ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของครูทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะครูในโรงเรียนราษฎร์ได้คะแนนต่ำกว่าครูในโรงเรียนรัฐบาล ดังนั้น จึงควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้จัดอบรมความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษและการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ครูสอนภาษาอังกฤษอย่างทั่วถึง และสม่ำเสมอ ส่วนใหญ่ครูสอนภาษาอังกฤษเคยมีความรู้และได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ แต่ยังขาดความรู้ทางภาษาศาสตร์โดยเฉพาะในด้านที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

๕.๓.๒ โรงเรียนควรได้จัดหาหนังสือ วารสาร หรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์และการสอนภาษาอังกฤษให้ครูได้ศึกษาค้นคว้า

๕.๓.๓ โรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควร เชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์และการสอนภาษาอังกฤษแก่ครู เป็นครั้งคราว

๕.๓.๔ โรงเรียนควรจัดหาเวลาให้ครูได้มีโอกาสนัดเปลี่ยนกันไปแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ และวิธีสอน โดยการเข้าอบรมสัมมนาหรือศึกษาต่อทั้งในประเทศและต่างประเทศ

๕.๓.๕ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมครูเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยให้ครูสอนภาษาอังกฤษทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทั่วประเทศได้เข้ารับการอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ

๕.๓.๖ ควรได้มีการจัดทำคู่มือครูอย่างละเอียดและชัดเจน โดยอธิบายให้ครูเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ในคู่มือครูควรจะได้สอดแทรกทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนเนื้อหาภาษาอังกฤษในแต่ละตอนด้วย

๕.๓.๗ ควรได้มีการวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษทุกเล่มว่าถูกต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่ เนื้อหา มีการเรียงลำดับความยากง่ายเหมาะสมหรือไม่ และการเสนอเสียง คำศัพท์ รูปประโยค และการสอนทักษะต่างๆถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์และการสอนภาษาต่างประเทศหรือไม่

๕.๓.๘ ควรได้มีการวิเคราะห์ข้อสอบภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในโรงเรียนและควรได้มีการจัดทำแบบทดสอบมาตรฐานในทุกวิชา กลุ่มโรงเรียนควรได้ร่วมมือกันในการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

๕.๓.๘ โรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีหน่วยผลิตอุปกรณ์การสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ครูสามารถนำไปใช้ในการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยครูไม่ต้องเสีย เวลาและเสียเงิน ผลิตอุปกรณ์การสอนเอง

๕.๓.๑๐ ควรได้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของภาษาศาสตร์กับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ควรได้ศึกษาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ด้านอื่นๆ เช่น ภาษาศาสตร์เชิงสังคม ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ระบบความหมายที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

- กานดา ลินธวานนท์. วิชาครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ภาษาอังกฤษ ตอน ๑ วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๐๕.
- กุลทิพย์ โรหิตธนะ. "การศึกษาวิธีสอนและปัญหาในการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับเตรียมอุดมศึกษา แผนกศิลปะ ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี ปีการศึกษา ๒๕๑๑." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๑.
- จรรยา สุวรรณทัต. รายงานการวิจัย ฉบับที่ ๑๔ เรื่องผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่างๆของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๔.
- จิตรลดา อุโยภาส. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ ๕ แผนกวิทยาศาสตร์ โรงเรียนสตรีวิทยา." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒.
- ดวงรัตน์ ประดับแก้ว. "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗.
- ทิพวรรณ จันทรสติย์. "การศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓.
- นพมาศ รัตนปริกากุล. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของครูสอนภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.
- เบญจมาศ เกตุศิษฐ์. "การประเมินผลการใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑ ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในเขตการศึกษา ๖." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.
- ปรียา หงส์นาค. "ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนสตรีวิทยา ปีการศึกษา ๒๕๑๖." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.

- นภาพันธ ยมาภัย. "การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๓.
- พรทิพา เหลืองวัฒนกิจ. "ปัญหาในการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.
- พรรณิณี สาคกริก. "ข้อคิดเห็นในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา." จันทรเกษม ๔๔ (๒๕๑๔): ๔๔-๗๔
- พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, ๒๕๒๑.
- ปริญญ์ สาธ. "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๐.
- मारศรี ภิรมย์ราช. "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช ๒๕๑๔ ในเขตการศึกษา ๒." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.
- ศรีพันธุ์ อินทรสุด. "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่างจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและธนบุรี." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๐.
- ศรีวัย สุวรรณกิติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, ๒๕๒๒.
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย, กรมการฝึกหัดครู. ผลการใช้หนังสือแบบ Notional Type ของนักศึกษาฝึกหัดครูปีที่ ๑ ระดับปริญญา. กรุงเทพมหานคร: บริษัทพิชการพิมพ์ จำกัด, ๒๕๒๔.
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมสามัญศึกษา. รายงานสรุปปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ พ.ศ. ๒๕๒๑. ม.ป.ท.
- สมศักดิ์ เจริญสุข. "สมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล และณภาสัย สุวรรณธาดา. "การเรียนการสอนกลุ่มภาษา." ในเอกสาร การสอนชุดวิชาการวรรณกรรมมัธยมศึกษา หน่วยที่ ๕ เล่ม ๑ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๒๕. น.๒๔๔-๓๐๗.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๑๔.
- สุวรรณดี เต็งอำนวย. "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัด พระนคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๔.
- อรสา ปราชนันทร. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนครและธนบุรี." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓.
- อรอวล บุณารมณ. "การผลิตและการใช้คู่มือภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑.
- อุทัย รัชกุล. "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๓.

Allen, J.P.B. and Corder S. Pit. Papers in Applied Linguistics. 2nd ed.
London: Oxford University Press, 1976.

Canale, Michael and Swain, Merrill. Approaches to Communicative Competence. Occasional Papers no. 14 Singapore: SEMEO Regional Language Centre, 1980.

Caroll, John B. "Learning Theory for the Classroom Teacher" The Challenge of Communication. Illinois: National Textbook Co., 1974.

Corder, S.Pit. Introducing Applied Linguistics. U.S.A.: Penguin Education, 1973.

Finocchiaro, Mary. English as a Second Language: From Theory to Practice.

N.Y.: Regents Publishing Co., 1974.

Finocchiaro, Mary and Banomo, Michael. The Foreign Language Learner: A

Guide for Teachers. N.Y.: Regents Publishing Co., Inc., 1973.

French, F.G. Teaching as an International Language. London: Oxford

University Press, 1963.

Garfinkel, Alan and Hamilton (eds.). Designs for Foreign Language Teacher

Education. Massachusetts: Newbury House Publishers, Inc., 1976

Goldstein, Miriam B. The Teaching of Language in Our Schools. N.Y.: The

MacMillan Co., 1966.

Jakobovits, Leon A. Foreign Language Learning a Psycholinguistic Analysis

of the Issue. Mass: Newbury House Publishers, 1971.

Kalantzis, Constantine P. "The Systems Approach to Instruction English as

a Second Language" Dissertation Abstracts International 33

33 (October 1972): 1321 A.

Lado, Robert. Linguistics Across Cultures. Ann Arbor: The University of

Michigan Press, 1957.

Mc Gregor, G.P. English in Africa. London: Heinemann Educational Books

Ltd., 1971.

Moskowitz, Gertrudes. "The Classroom Interaction of Outstanding Foreign

Language Teachers." Foreign Language Annuals Vol. 2 (April 1976):

155-157.

Noss, Richard B. "Some Southeast Asian Priorities in Applied Linguistics."

in Richards, Jack C. (ed.) Applications of Linguistics to Language Teaching. Anthology Series 6, Regional Language Centre, Singapore University Press, 1979.

Richards, Jack C. (ed) Applications of Linguistics to Language Teaching.

Anthology Series 6, Regional Language Centre, Singapore University Press, 1979

Roulet, Eddy. Linguistic Theory, Linguistic Description, and Language

Teaching. Translation by Christopher N. Candlin. 3rd ed., London: Longman Group Ltd., 1979.

Stern, H.N. Foreign Languages in Primary Education. Hamburg: UNESCO

Institute for Education, 1963.

Strcvens, Peter. "The Nature of Language Teaching." in Richards Jack C.(ed)

Understanding Second & Foreign Language Learning. Massachusetts: Newbury House Publishers, Inc., 1978.

บทคัดย่อ

การวิจัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษ
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยสกลนครราชภัฏ ปทุมวัน

มกราคม ๒๕๖๔

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษา เปรียบเทียบความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้าน ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในภาคต่างๆ ๕ ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และกรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งศึกษาความคิดเห็นของ ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและ ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วยครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในภาคต่างๆ ๕ ภาค จำนวน ๖๕๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามซึ่งถามความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับสภาพในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และ ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

๑. แบบทดสอบ

๑.๑ ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลรวมทุกภาคทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๕๔.๒๔% โดยครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวมสูงสุด และครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้คะแนนเฉลี่ยรวมต่ำสุด ส่วนครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์ราษฎร์ทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน ได้คะแนนเฉลี่ยรวม ๔๔.๖๑% โดยครูในกรุงเทพฯคะแนนเฉลี่ยรวมสูงสุด และครูในภาคเหนือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

๑.๒ ในการทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ในแต่ละด้านปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมทุกภาคทำแบบทดสอบระบบเสียงภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ๕๖.๐๗% แบบทดสอบระบบคำภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ย ๔๔.๘๗% และแบบทดสอบระบบไวยากรณ์อังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ ๔๙.๙๗%

๑.๓ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลรวมทุกภาค ทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน ได้คะแนนเฉลี่ยรวมแตกต่างจากครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยครูในโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนเฉลี่ยรวมสูงกว่าครูในโรงเรียนราษฎร์

๑.๔ ครูสอนภาษาอังกฤษทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์รวมกันในแต่ละภาค ทำแบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์ทั้ง ๓ ด้าน ได้คะแนนเฉลี่ยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของครูในภาคแตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยรวมของครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. แบบสอบถาม

๒.๑ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ เคยมีความรู้ทางภาษาศาสตร์มาก่อนจะเป็นครู โดยมีความรู้ด้านระบบไวยากรณ์มากที่สุด แต่ในระหว่างที่เป็นครูไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่เห็นว่า วิชาภาษาศาสตร์จำเป็นสำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเห็นว่า ความรู้ด้านระบบเสียงจำเป็นมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ ระบบไวยากรณ์ และระบบคำตามลำดับ

๒.๒ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีเนื้อหาเหมาะสมดีแล้ว หนังสือแบบเรียนที่ใช้อยู่นั้นทุกทักษะ อย่างไรก็ดี ครูส่วนใหญ่เห็นว่า ควรปรับปรุงหลักสูตรโดยเพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ ให้มากขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชา และปรับปรุงความมุ่งหมายของรายวิชาด้วย

๒.๓ ในด้านวิธีสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีผสมผสานหลายวิธี แล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา สำหรับวิธีสอนทักษะและเนื้อหาในวิชาภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีที่คล้ายคลึงกัน

๒.๔ ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำแนกออกได้ดังนี้

๒.๔.๑ หลักสูตร ครูส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้หลักสูตรได้ตามจุดประสงค์ที่วางไว้ เนื่องจากขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน

๒.๔.๒ แบบเรียน มีแบบฝึกไวยากจนเกินไป ความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับระดับชั้น และแบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา

๒.๔.๓ ครู ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ และวิธีสอนภาษาอังกฤษ มีชั่วโมงสอนมากเกินไปและขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

๒.๔.๔ นักเรียน นักเรียนอ่อนมากและไม่มีความถนัดในการเรียนภาษา ทำให้การสอนไม่ได้ผล นักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษ และไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน ในการฝึกทักษะ นักเรียนมีปัญหาในการเขียน ฟัง พูด และอ่านภาษาอังกฤษตามลำดับ

๒.๔.๕ อุปกรณ์การสอน ครูส่วนใหญ่ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางครั้ง อุปกรณ์ที่ใช้มาก คือ กระดานดำและชอล์ก ครูส่วนใหญ่ไม่มีเวลาจัดทำอุปกรณ์การสอน เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก ต้องใช้เงินส่วนตัวซื้อ และนักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก

๒.๔.๖ การวัดและประเมินผล ครูไม่มีเวลาเตรียมการประเมิน ควรจัดภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาบังคับเพราะการเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบซ่อมเมื่อสอบตก ทำให้นักเรียนไม่สนใจเรียน ควรจัดทำคู่มือการวัดและประเมินผล และควรมีการวิเคราะห์ข้อสอบ

Abstract

Linguistic Competency of English Language Teachers
in Lower Secondary Schools

Faculty of Humanities

Srinakharinwirot University, Patumwan

January 1985

The purposes of this research were to investigate and compare linguistic competency in phonology, morphology, and syntax of English language teachers in lower secondary schools in the five regions of the country, namely the North, the Northeast, the South, the Central part, and Bangkok as well as to survey the present situations and problems in teaching and learning English as perceived by these English teachers.

The samples of this research consisted of 650 English language teachers from both public and private lower secondary schools in the five regions. The data were collected from the test on linguistic competency, comprising of English phonology, morphology, and syntax and from the questionnaire which asked the teachers about their status as English language teachers, the present situations and problems in teaching and learning English.

The results of this study were as follows:

1. The Test

1.1 The English language teachers in all public lower secondary schools had on average score of 54.24% in the total three parts of the test English phonology, morphology, and syntax. The teachers in the North had the highest average score, while the teachers in the Northeast had the lowest average score. The English language teachers in all private lower secondary schools had an average score of 49.61% in the total three parts of the test, with the teachers in Bangkok having the highest, and the teachers in the North the lowest.

1.2 The average scores of all English language teachers in both public and private lower secondary schools in the test on English phonology were 56.07%, 54.87% on English morphology, and 49.9% on English syntax.

1.3 The average scores on the three parts of the test of all English language teachers in the public lower secondary schools were significantly higher at .01 level than the average scores of all English language teachers in the private schools

1.4 The average scores on the total three parts of the test of the teachers in both public and private schools in each region were significantly different at .01 level. When each pair was tested, it was found that the teachers in all four regions had significantly different scores from the teachers in the Northeast.

2. The Questionnaire

2.1 The majority of teachers in both public and private schools had some knowledge of linguistics before entering the teaching profession, especially of English syntax. However, they had never had any training or attended any seminar on linguistics which might be useful for their English teaching while they were doing their jobs. The majority of these teachers also viewed linguistics as necessary for the teaching of English. A competency in phonology was rated as the top priority, while syntax and morphology were ranged rated second and third respectively.

2.2 The majority of teachers in both public and private schools thought that the content of the present English curriculum was appropriate. The textbooks had already emphasized all four skills. However, they thought that the curriculum should be revised by adding more skill courses, more details on each subject, and the objectives of each course should be also revised.

2.3 As for the methods of teaching English, the majority of teachers in both public and private schools used eclectic methods depending on the objectives of each subject. The teachers in both public and private schools used similar methods in teaching language skills and content.

2.4 The problems in teaching and learning English could be classified as the following:

2.4.1 The curriculum The majority of teachers could not follow the curriculum through the stated objectives due to lack of audio visual aids and teaching materials.

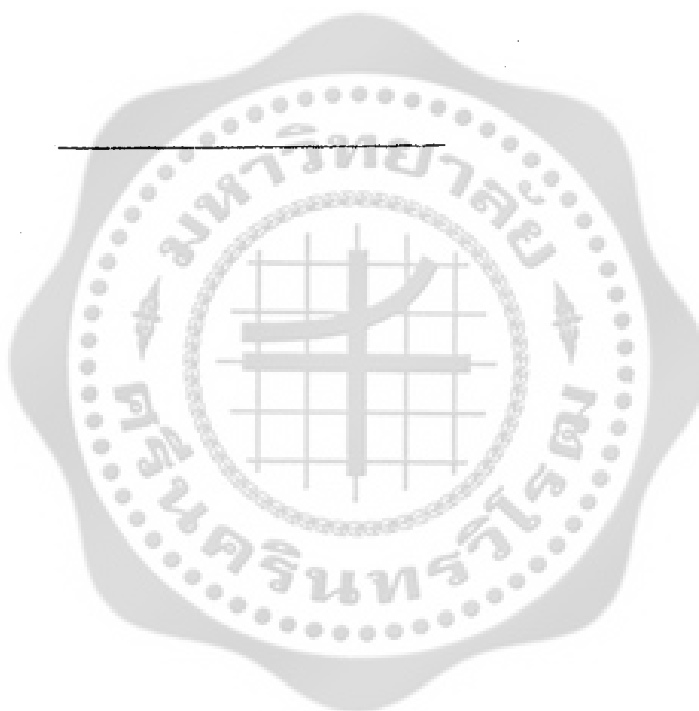
2.4.2 The textbooks There were few exercises on grammar. The level of difficulty of content was not appropriate to the level of classes and the textbooks did not arrange the sequence of content according to the level of difficulty.

2.4.3 The teachers The teachers lacked audio-visual aids, appropriate learning activities, linguistic competency and knowledge of methods of teaching English as a foreign language, and knowledge of assessment and evaluation, and they also had too heavy teaching loads.

2.4.4 The students The students lacked aptitude in English, They saw no value in learning English and did not pay attention. In practicing skills, the students had problems in writing, listening, speaking, and reading English respectively.

2.4.5 Audio-visual aids The majority of teachers used audio-visual aids in teaching occasionally. The aid which was used the most frequently was the blackboard and chalk. The majority of teachers did not have time to make audio-visual aids because they had to teach a lot. They also had to spend their own money on audio-visual aids. Besides this the students did not appear to be interested in the aids.

2.4.6 Assessment and evaluation The teachers did not have time to prepare assessment and evaluation. They recommended that English be a compulsory subject because to let students have remedial work when they failed in the examination made them pay less attention to the study of English. There should be a handbook for assessment and evaluation and the analysis of the tests of English.

ภาคผนวก ก

ประวัติคณะผู้วิจัย

โครงการวิจัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษ

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

๑. ชื่อ นางชมพันธุ์ คุญชร ณ อยุธยา (หัวหน้าโครงการ)

Mrs.Chomphan Kunjara Na Ayudhya

คุณวุฒิ

: อ.บ.(เกียรตินิยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

: ค.บ.(เกียรตินิยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

: M.A.(English Language and Literature)

University of Michigan.

M.A.(Linguistics) University of California
at Los Angeles.

M.Ed.,Ed.D. (Curriculum and Teaching)

Teachers College, Columbia University.

ตำแหน่ง

: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ ๘ สังกัดภาควิชาภาษาศาสตร์

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มศว ทุมวัน

ผู้ช่วยรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มศว ทุมวัน

(๒๕๑๗-๒๕๒๗)

ประสบการณ์ในงานวิจัยหรือมีความชำนาญงานด้านใด

งานวิจัย

: A Competency-Based Approach to Designing

the Preservice Professional Education for

Secondary School Teachers at the Bachelor's

Degree Program.

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗

งานสอน : สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี ๒๑ ปี
 สอนวิชาภาษาศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ๑๖ ปี
 สอนวิชาการพัฒนาหลักสูตร ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก
 ๔ ปี

๒. ชื่อ นางมณฑา ไพบูลย์
 Mrs.Monta Paiboon

คุณวุฒิ : อ.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 Dip.In The Teaching English As A Foreign
 Language (Class II,London)

ตำแหน่ง : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ ๘ สังกัดภาควิชาภาษาศาสตร์
 หัวหน้าภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มศว ปทุมวัน

ประสบการณ์ : สอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา ๒๕ ปี
 สอนวิธีสอนภาษาอังกฤษ ๑๕ ปี

๓. ชื่อ นางมาลี โทณานนท์
 Mrs.Malee Tonanon

คุณวุฒิ : อ.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 M.Ed.

ตำแหน่ง : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ ๘ สังกัดภาควิชาภาษาตะวันตก
 หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก

ประสบการณ์ : สอนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นเวลา ๒๔ ปี

๔. ชื่อ นางสาวพัณณิ โชติกเสถียร

Miss Phattanee Jotikasthira

คุณวุฒิ : อ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตำแหน่ง : อาจารย์ ระดับ ๖ สังกัดภาควิชาภาษาไทยและภาษา
ตะวันออก

ประสบการณ์ด้านการวิจัย : ๑. โครงสร้างของนามวลีในภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๑๔
๒. การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยด้วยเครื่อง
คอมพิวเตอร์ในระบบ ARIANE ปีงบประมาณ
๒๕๒๕-๒๕๒๖

ประสบการณ์ด้านการผลิต เอกสารการสอน

: เสียงในภาษาไทย วิชาภาษาไทย ๓ หน่วยที่ ๕
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย-
ธรรมาธิราช ๒๕๒๔

ประสบการณ์ด้านการสอน : ๑. การสอนชาวไทย

๑.๑ สอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลายและระดับปริญญาตรี ๑๕ ปี

๑.๒ สอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ๒ ปี

๑.๓ สอนวิชาภาษาฝรั่งเศส ระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย และอนุบาล ๑ ปี

๑.๔ สอนวิชาภาษาศาสตร์ ระดับปริญญาตรี
๑๕ ปี

๒. การสอนชาวต่างประเทศ

สอนวิชาภาษาไทยให้อาจารย์ชาวต่าง-
ประเทศโรงเรียนนานาชาติ เพื่อสอบเทียบชั้น
ประถมปีที่ ๔ ของกระทรวงศึกษาธิการ ๓ ปี

๕. ชื่อ นางสาวกุลทิพย์ โรหิตรัตนะ

Miss Koolatip Rohitratana

คุณวุฒิ: กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตรตำแหน่ง

: อาจารย์ ระดับ ๖ สังกัดภาควิชาภาษาศาสตร์

ประสบการณ์: สอนภาษาศาสตร์และภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี ๑๕ ปี
และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นเวลา ๑ ปี๖. ชื่อ นางอรุณีวิไล พูลสวัสดิ์ เฮรอน

Mrs. Aruneewilai Poonswad Heron

คุณวุฒิ: กศ.บ. วิทยาลัยการศึกษา ปทุมวัน
กศ.ม. วิทยาลัยการศึกษา ประสานมิตร
Dip.In TESL, English Language Institute,
Victoria University of Wellingtonตำแหน่ง

: อาจารย์ ระดับ ๕ สังกัดภาควิชาภาษาตะวันตก

ประสบการณ์ด้านการวิจัย: วิเคราะห์แบบประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในหนังสือ
Direct Method เล่ม ๑ประสบการณ์ด้านการสอน: ๑. สอนภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ ระดับปริญญาตรี
ตั้งแต่ ๑๓
๒. สอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ๑ ปี

(๒๕๑๔)

๗. ชื่อ นางสาวลักขณ์ รตนวิชัย

Mrs.Saowalak Ratanawich

คุณวุฒิ : อ.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
M.A.(TESL) The University of Kansas
Ph.D. (CURRICULUM INSTRUCTION)
The University of Kansas

ตำแหน่ง : อาจารย์ ระดับ ๖ คณะศึกษาศาสตร์ มศว ประสานมิตร

ประสบการณ์ในการวิจัย : ๑. Eliciting Oral Participation Through
Teaching Cultural Differences to Thai
Students.
The Time-Interval Observational System
Used As A Supervisory Guide Fof Thai
Student Teachers' Training Program in
TESL พ.ศ. ๒๕๒๓

งานสอน : ๑. สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ๔ ปี
๒. สอนวิชา

- กสอ ๕๑๑ หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ
โรงเรียนมัธยม
- กสอ ๕๗๑ การประชุมการปฏิบัติการสอนภาษา-
อังกฤษในโรงเรียนมัธยม
- กสอ ๕๓๑ ปัญหาและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ
- กสอ ๕๘๑ การสัมมนาการวิจัย การสอนภาษา-
อังกฤษในโรงเรียนมัธยม
- มสอ ๕๑๑ การพัฒนาหลักสูตร ระดับบัณฑิตศึกษา
๑ ภาคเรียน

ที่ ทม. ๑๐๑๔/๔๖๕

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

๒๗ เมษายน ๒๕๒๕

เรื่อง ขออนุญาตให้ข้าราชการค้นคว้าข้อมูลในการทำวิจัย

เรียน อธิบดีกรมสามัญศึกษา

ด้วยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กำลังทำการวิจัยเรื่อง "โครงการวิจัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" ในการนี้ผู้วิจัยต้องการทราบรายชื่อและจำนวนอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่สุ่มตัวอย่างได้ในภาคต่างๆของประเทศ ทั้งนี้ เพื่อจะนำมาสุ่มตัวอย่างอีกครั้งหนึ่ง เพื่อส่งแบบสอบถามและแบบทดสอบไปให้

มหาวิทยาลัยฯจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากงานกรรเจ้าหน้าที่ยของกรมสามัญศึกษาได้กรุณาช่วยอำนวยความสะดวกให้อาจารย์ผู้ทำการวิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลที่ต้องการด้วยก็จักเป็นพระคุณอย่างยิ่ง มหาวิทยาลัยฯหวังว่าจะได้รับความกรุณาและความร่วมมืออย่างดียิ่งจากกรมสามัญศึกษาและขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงนาม) สมุจิตต์ ศรีธัญรัตน์

(รองศาสตราจารย์ คุณหญิงสมจิตต์ ศรีธัญรัตน์)

รองอธิการบดี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

กองธุรการวิทยาเขต

โทร. ๒๕๑๒๔๑๔

ที่ ทม.๑๐๑๔/๕๓๔

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตให้ข้าราชการสำรวจข้อมูลเพื่อทำการวิจัย

เรียน ศึกษาธิการจังหวัด

ด้วยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กำลังทำการวิจัยเรื่อง "โครงการวิจัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" ซึ่งในการนี้มหาวิทยาลัยจะต้องส่งอาจารย์ผู้ทำการวิจัยออกไปสำรวจหาข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนและรายชื่ออาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่สุ่มตัวอย่างได้ในภาคต่างๆทั่วประเทศ

ดังนั้น มหาวิทยาลัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดกรุณาให้อาจารย์ผู้ทำการวิจัยได้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการที่จะสำรวจข้อมูลดังกล่าวด้วย

มหาวิทยาลัยฯหวังว่าท่านคงจะได้กรุณาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี และขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงนาม) สมจิตต์ ศรีชัยรัตน์

(รองศาสตราจารย์ คุณหญิงสมจิตต์ ศรีชัยรัตน์)

รองอธิการบดี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

กองธุรการวิทยาเขต

โทร. ๒๕๑๒๔๑๔

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบความรู้ทางภาษาศาสตร์และภาษาอังกฤษ
โครงการวิจัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษ
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

เรียน อาจารย์ผู้ตอบแบบทดสอบและแบบสอบถาม

ด้วยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กำลังทำโครงการวิจัยความรู้ทางภาษา-
ศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหา ในการสอน
ภาษาอังกฤษ และความต้องการของครูเกี่ยวกับความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่ เชื้ออำนวยต่อการสอน
ภาษาอังกฤษ

การตอบแบบทดสอบและแบบสอบถามนี้เป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้คณะผู้วิจัยได้ทราบ
ถึงสภาพปัญหาและความต้องการดังกล่าว ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาให้ท่านได้ช่วยตอบแบบ-
ทดสอบและแบบสอบถามเพื่อประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ และคำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ ซึ่ง
คณะผู้วิจัยจะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเท่านั้น จึงหวังว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือ และขอ
ขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

คณะผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

คณะผู้วิจัย

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนพันธุ์	กฤษกร ณ อยุธยา	หัวหน้าโครงการวิจัย
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มณฑา	ไพบุลย์	
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มาลี	โทณานนท์	
๔. อาจารย์พัชนี	โชติกเสถียร	
๕. อาจารย์กุลทิพย์	โรหิตรัตนะ	
๖. อาจารย์อรุณวิไล	พูลสวัสดิ์ เฮอร์อน	
๗. อาจารย์ ดร.เสาวลักษณ์	รัตนวิชัย	

(ทำในกระดาษคำตอบทุกข้อ)

PART I : ระบบเสียง (Phonology)

(๓๐ คะแนน)

I. จงกาเครื่องหมาย X ลงในวงเล็บใต้อักษร a, b, c, หรือ d ที่มีเสียงที่ขีดเส้นใต้ ผิด
จากเสียงอื่นๆที่เหลือ

Example: (a) (b) (c) (d)

1. (X) () () ()

1. a. suppose c. dismiss
b. astonish d. escape

2. () (X) () ()

2. a. third c. these
b. thin d. think

1. a. <u>A</u> sia	b. <u>l</u> eisure	c. <u>e</u> xplosion	d. <u>s</u> ure
2. a. <u>c</u> hanger	b. <u>j</u> oke	c. <u>a</u> ngle	d. <u>a</u> gent
3. a. <u>c</u> aught	b. <u>s</u> ought	c. <u>s</u> word	d. <u>d</u> raught
4. a. <u>t</u> heme	b. <u>w</u> hether	c. <u>l</u> oath	d. <u>r</u> ythm
5. a. <u>b</u> omb	b. <u>c</u> omb	c. <u>m</u> om	d. <u>f</u> rom
6. a. <u>w</u> itch	b. <u>c</u> atch	c. <u>s</u> andwich	d. <u>c</u> hurch
7. a. <u>s</u> eige	b. <u>f</u> ee	c. <u>h</u> is	d. <u>b</u> eat
8. a. <u>r</u> aised	b. <u>f</u> aced	c. <u>c</u> oughed	d. <u>t</u> alked
9. a. <u>s</u> hoot	b. <u>m</u> ood	c. <u>f</u> ood	d. <u>g</u> ood
10. a. <u>s</u> aid	b. <u>s</u> ail	c. <u>s</u> ale	d. <u>s</u> aint

II. จงกาเครื่องหมาย X ลงในวงเล็บให้อักษร a, b, c หรือ d สำหรับข้อที่มีอักษรแทนเสียง (phonetic symbols) ตรงกับพยัญชนะหรือสระที่ขีดเส้นใต้

Example: (a) (b) (c) (d)

1. (X) () () () 1. time
 a. [ay] c. [ʊ]
 b. [I] d. [i]

2. () (X) () () 2. princess
 a. [i] c. [t]
 b. [I] d. [æ]

1. <u>please</u>	a. [i]	b. [I]	c. [e]	d. [æ]
2. <u>voiced</u>	a. [Id]	b. [ed]	c. [t]	d. [d]
3. <u>clothes</u>	a. [z]	b. [s]	c. [θ]	d. [ð]
4. <u>mention</u>	a. [ʃ]	b. [ʒ]	c. [ʒ]	d. [ʃ]
5. <u>pleasure</u>	a. [ʒ]	b. [ʃ]	c. [ʃ]	d. [ʒ]
6. <u>capture</u>	a. [ʃ]	b. [ʒ]	c. [ʒ]	d. [ʃ]
7. <u>though</u>	a. [u]	b. [ʊ]	c. [o]	d. [aw]
8. <u>survives</u>	a. [s]	b. [z]	c. [Iz]	d. [Is]
9. <u>laugh</u>	a. [ʒ]	b. [f]	c. [h]	d. [g]
10. <u>garage</u>	a. [ʒ]	b. [g]	c. [ʒ]	d. [ʃ]

III. จงวงกลมรอบ 1, 2, 3, หรือ 4 ซึ่งเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักที่สุด (primary stress)

Example:

beau	ti	ful
①	2	3

ex	pen	sive
1	②	3

1. com	par	i	son
1	2	3	4

2. in	tel	li	gent
1	2	3	4

3. hand	ker	chief
1	2	3

4. per	miss	ion
1	2	3

5. col	lec	tion
1	2	3

6. in	te	rest
1	2	3

7. ef	fi	cient	ly
1	2	3	4

8. phi	lo	so	phi	cal
1	2	3	4	5

9. cha	rac	ter
1	2	3

10. com	pre	hen	sive
1	2	3	4

2. Curiously, the vocabulary part of a text is one of the easiest to master if you make a _____ effort to learn words systematically.
- a. determine b. determining
c. determined d. determination
3. Psychologists will tell us that it is very important that a disturbed child _____ professional attention as soon as possible.
- a. receives b. received
c. receiving d. receive
4. When Pichit came home from the office last Thursday night, he saw a note from his wife on the _____.
- a. kitchen's table b. kitchen table
c. table's kitchen d. table kitchen
5. Neither Sam nor Rachanee, sales representatives for the company, presented _____ summaries of sales before the deadline
- a. their b. theirs
c. his d. her
6. They are _____ two peas in a pod.
- a. like b. alike
c. likely d. liked
7. He acted as if he _____ feel well.
- a. didn't b. doesn't
c. wouldn't d. won't
8. _____ from college, he went to New York in search of a job.
- a. Graduating b. Graduated
c. Having graduated d. Having been graduated

9. Two volumes of this work are now completed, the first _____ which will be published next year.
- a. about b. on
c. in d. of
10. During my holiday, I spent most of my time reading books, playing tennis and _____ in the pool.
- a. swam b. swimming
c. having swum d. was swimming
11. It is required that the applicant _____ under twenty-one.
- a. is b. was
c. will be d. be
12. I _____ to visit that beautiful lake but I couldn't get in touch with you while I was in Songkla.
- a. would go b. would be going
c. would have gone d. would have been going
13. What _____ you are.
- a. lucky b. a lucky man
c. lucky man d. luckily
14. Delicately the proud _____ dipped their masts and fired eight-gun salutes.
- a. war's man b. war's men
c. men of war d. men of wars
15. Every June a thousand brides wear identical gowns and each thinks _____ is somehow unique.
- a. their b. theirs
c. her d. hers

II. จงเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกทั้งไวยากรณ์และได้ความหมายอย่างสมบูรณ์ โดยการกา
เครื่องหมาย X ลงใต้วงเล็บที่มีตัวเลือก a, b, c หรือ d ที่ถูกต้อง

Example:

- a. 1. ring
2. expensive
3. inordinary
4. has been
5. his means
6. the
7. beyond

(a) (b) (c) (d)

(X) () () () a. 6321475 b. 6132457 c. 6214375 d. 6132475

(The inordinary expensive ring has been beyond his means.)

- b. 1. apple
2. her
3. water
4. made
5. pie
6. the
7. steaming
8. mouth

(a) (b) (c) (d)

() () (X) () a. 67342813 b. 67342851 c. 67154283 d. 61734253

(The steaming apple pie made her mouth water.)

1. 1. the most
2. Miss Canada
3. girl
4. beautiful
5. in 1982
6. committee
7. the
8. considered
a. 25768143 b. 28143765 c. 76814325 d. 76821435
2. 1. the best
2. spot
3. picnic
4. under
5. is
6. the pine
a. 123546 b. 132564 c. 465132 d. 413256
3. 1. is
2. for
3. the morning
4. good
5. the
6. walking
7. in
a. 5614273 b. 6731425 c. 7361425 d. 2573614

4. 1. boy
2. the
3. stood
4. in the corner
5. trembling
6. of the room
7. frightened

a. 2163574 b. 2751346 c. 2143756 d. 2713546

5. 1. always
2. to make
3. the
4. seemed
5. task
6. to have
7. a complaint
8. gloomy

a. 74123568 b. 38514672 c. 35142678 d. 23581467

6. 1. than
2. have
3. gold
4. what
5. he
6. rather
7. had
8. would

a. 48562713 b. 4358261 c. 45827613 d. 36714582

7. 1. the
2. reason
3. is
4. why
5. he
6. that
7. came
8. late
9. only

a. 192364578 b. 412365798 c. 631924578 d. 657831924

8. 1. which
2. them
3. the captain
4. the
5. had followed
6. had rescued
7. ship

a. 3164752 b. 3647152 c. 3547162 d. 4715263

9. 1. believe in
2. that
3. say
4. they
5. do not
6. many
7. ghosts
8. people

a. 43267518 b. 68324517 c. 45176832 d. 45327168

10. 1. Miss Jones

2. remained

3. student

4. English

5. Siree

6. in

7. class

8. the

9. outstanding

a. 528936147 b. 521436897 c. 143689725 d. 568472193

III. จงอ่านประโยคแล้วบอกหน้าที่ของคำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ โดยการกาเครื่องหมาย X

ลงในวงเล็บใต้ตัวเลือก a, b, c หรือ d ที่ถูกต้อง

1. SV	=	subject of verb
2. SC	=	subjective complement
3. DO	=	direct object
4. IO	=	indirect object
5. OC	=	objective complement
6. OP	=	object after preposition
7. Conj	=	conjunction
8. Md	=	modifier
9. Prep	=	preposition
10. Pred	=	predicate

Example: Becoming angry, she broke the dish.

(a) (b) (c) (d)

(X) () () () a. Md b. SV c. SC d. OC

PART III (cont.)

1. What you had done is legal.
a. OP b. SC c. SV d. Pred
 2. We will name the baby whatever his grandfather wishes.
a. DO b. IO c. OP d. OC
 3. His greatest ambition is to be the first in class.
a. DO b. IO c. SC d. OC
 4. Who will object to what I wrote?
a. OC b. OP c. IO d. DO
 5. The minister gave whoever came to see him the same offer.
a. DO b. OC c. OP d. IO
 6. He might have been waiting for hours.
a. Md b. SC c. Pred d. SV
 7. The committee chose Jim the head of the trip.
a. IO b. DO c. SC d. Md
 8. He did what he pleased, not what was expected.
a. Conj b. Prep c. Md d. Pred
 9. Naturally, he behaved at the party.
a. Md b. SV c. SC d. Pred
 10. The jar on the shelf is filled with dates.
a. OP b. Pred c. Conj d. Prep
-

No. _____

Name in Thai _____

โรงเรียน _____ จังหวัด _____

Answer SheetPART I: ระบบเสียง (Phonology)

I.	(a)	(b)	(c)	(d)
1.	()	()	()	(X)
2.	()	()	(X)	()
3.	()	()	()	(X)
4.	()	(X)	()	()
5.	()	(X)	()	()
6.	()	()	(X)	()
7.	()	()	(X)	()
8.	(X)	()	()	()
9.	()	()	()	(X)
10.	(X)	()	()	()

II.	(a)	(b)	(c)	(d)
1.	(X)	()	()	()
2.	()	()	(X)	()
3.	(X)	()	()	()
4.	()	(X)	()	()
5.	()	()	()	(X)
6.	(X)	()	()	()
7.	()	()	(X)	()
8.	()	(X)	()	()
9.	()	(X)	()	()
10.	()	()	()	(X)

III	(a)	(b)	(c)	(d)
1.	1	2	3	4
2.	1	2	3	4
3.	1	2	3	
4.	1	2	3	
5.	1	2	3	
6.	1	2	3	
7.	1	2	3	4
8.	1	2	3	4
9.	1	2	3	4
10.	1	2	3	4

PART II: ระบบหน่วยคำ (Morphology)

	(a)	(b)	(c)	(d)
1.	()	(X)	()	()
2.	()	(X)	()	()
3.	()	()	()	(X)
4.	(X)	()	()	()
5.	()	()	(X)	()
6.	()	()	()	(X)
7.	()	()	()	(X)
8.	()	(X)	()	()
9.	()	()	(X)	()
10.	(X)	()	()	()
11.	()	()	()	(X)
12.	()	()	(X)	()
13.	()	(X)	()	()
14.	()	()	(X)	()
15.	(X)	()	()	()

PART III: ระบบไวยากรณ์ (Syntax)

I.	(a)	(b)	(c)	(d)
1.	()	(X)	()	()
2.	()	()	(X)	()
3.	()	()	()	(X)
4.	()	(X)	()	()
5.	(X)	()	()	()
6.	(X)	()	()	()
7.	(X)	()	()	()
8.	()	()	(X)	()
9.	()	()	()	(X)
10.	()	(X)	()	()
11.	()	()	()	(X)
12.	()	()	(X)	()
13.	()	(X)	()	()
14.	()	()	(X)	()
15.	()	()	()	(X)

II. (a) (b) (c) (d)

1. () () () (X)
2. () () (X) ()
3. () (X) () ()
4. () () () (X)
5. () (X) () ()
6. (X) () () ()
7. () () (X) ()
8. () () () (X)
9. () (X) () ()
10. (X) () () ()

III. (a) (b) (c) (d)

1. () () (X) ()
 2. () () () (X)
 3. () () (X) ()
 4. () (X) () ()
 5. (X) () () ()
 6. () () (X) ()
 7. () (X) () ()
 8. (X) () () ()
 9. (X) () () ()
 10. () () () (X)
-

ภาคผนวก

แบบสอบถามโครงการวิจัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

แบบสอบถามทั้งหมดมี ๓ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
(หลักสูตรและแบบเรียน)

ตอนที่ ๓ ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ การใช้อุปกรณ์ และการวัดผล

ตอนที่ ๑

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความ
ที่ตรงกับความเป็นจริง เพียง ๑ คำตอบ หรือหลายคำตอบ
ในข้อที่มีวงเล็บท้ายข้อความว่า "ตอบได้หลายคำตอบ"

๑. เพศ

() ๑. ชาย

() ๒. หญิง

๒. อายุ

() ๑. ต่ำกว่า ๒๐ ปี

() ๒. ๒๐-๒๔ ปี

() ๓. ๒๕-๒๙ ปี

() ๔. ๓๐-๓๔ ปี

() ๕. ๓๕-๓๙ ปี

() ๖. ๔๐-๔๔ ปี

() ๗. ๔๕-๔๙ ปี

() ๘. ๕๐ ปีขึ้นไป

๓. วุฒิสถ

() ๑. ต่ำกว่าปริญญาตรี

() ๒. ปริญญาตรี

() ๓. ประกาศนียบัตรบัณฑิต

() ๔. ปริญญาโท

() ๕. สูงกว่าปริญญาโท

๔. ตำแหน่งของท่านภายในโรงเรียน (ตอบได้หลายคำตอบ)

- ☐ ๑. อาจารย์สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว
- ☐ ๒. อาจารย์สอนภาษาอังกฤษและสอนวิชาอื่นด้วย
- ☐ ๓. อาจารย์สอนภาษาอังกฤษและทำหน้าที่บริหาร
อื่นๆด้วย
- ☐ ๔. อาจารย์ประจำชั้น
- ☐ ๕. หัวหน้าสายหรือหัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าฝ่ายวิชา
ภาษาอังกฤษ
- ☐ ๖. ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ
- ☐ ๗. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๕. ปัจจุบันท่านสอน

- ☐ ๑. ภาษาอังกฤษอย่างเดียว
- ☐ ๒. ภาษาอังกฤษและวิชาอื่นอีก ๑ วิชา
- ☐ ๓. ภาษาอังกฤษและวิชาอื่นมากกว่า ๑ วิชา

๖. จำนวนคาบที่ท่านสอนต่อหนึ่งสัปดาห์

- ☐ ๑. น้อยกว่า ๖ คาบ
- ☐ ๒. ๖-๑๒ คาบ
- ☐ ๓. ๑๓-๑๘ คาบ
- ☐ ๔. มากกว่า ๑๘ คาบ

๗. ท่านมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษแล้ว

- ☐ ๑. น้อยกว่า ๑ ปี
- ☐ ๒. ๑-๕ ปี
- ☐ ๓. ๖-๑๐ ปี
- ☐ ๔. มากกว่า ๑๐ ปี

๘. ระดับของชั้นเรียนที่ท่านสอน

- () ๑. ประถมและมัธยมศึกษาตอนต้น
- () ๒. มัธยมศึกษาตอนต้นอย่างเดียว
- () ๓. มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย

๙. ทำไมท่านจึงสอนภาษาอังกฤษ (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ได้รับมอบหมายให้สอนวิชานี้
- () ๒. ได้ศึกษาริชานี้มาโดยเฉพาะ
- () ๓. สนใจที่จะสอนวิชานี้
- () ๔. มีความถนัดในการสอนวิชานี้
- () ๕. ต้องการหาประสบการณ์
- () ๖. สอนแทนชั่วคราว
- () ๗. อื่นๆ (โปรดระบุ)

๑๐. ท่านเคยมีความรู้หรือเคยศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษมาก่อนจะเป็นครูหรือไม่

- () ๑. เคย
- () ๒. ไม่เคย

๑๑. ในระหว่างที่เป็นครูท่านเคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษมาก่อนหรือไม่

- () ๑. เคย
- () ๒. ไม่เคย

๑๒. ก่อนที่จะเป็นครูท่านเคยมีความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics) ในเรื่องต่อไปนี้หรือไม่ (ตอบได้หลายคำตอบ)

เคย ไม่เคย

- () () ๑. ระบบเสียง (Phonology)
- () () ๒. ระบบคำ (Morphology)
- () () ๓. ระบบไวยากรณ์(Syntax)

๑๓. ในระหว่างที่เป็นครู ท่านเคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ที่อาจนำมาใช้
ในการสอนภาษาอังกฤษหรือไม่

() ๑. เคย

() ๒. ไม่เคย

๑๔. ท่านได้มีโอกาสในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษหรือไม่

() ๑. มี

() ๒. ไม่มี

๑๕. ถ้ามีโอกาสท่านแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษอย่างไร
(ตอบได้หลายคำตอบ)

() ๑. อ่านหนังสือหรือวารสารต่างๆ

() ๒. ศึกษาวิธีสอนจากคู่มือครู

() ๓. ศึกษาวิธีสอนจากศึกษานิเทศก์หรือวิทยากรต่างๆ

() ๔. เข้าอบรมสัมมนาทางวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

() ๕. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๑๖. ในกรณีที่ท่าน ไม่มีโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการสอนภาษาอังกฤษนั้นเพราะเหตุใด
(ตอบได้หลายคำตอบ)

() ๑. ขาดแหล่งวิชาที่จะศึกษากันคว่ำ

() ๒. มีงานรับผิดชอบมาก ทำให้ไม่มีเวลา

() ๓. มีความรู้เพียงพอแล้วในระดับนี้

() ๔. ผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน

() ๕. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๑๗. ท่านคิดว่าวิชาภาษาศาสตร์จำเป็นสำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษของท่านหรือไม่

() ๑. ไม่จำเป็น

() ๒. จำเป็นบ้างเป็นบางเรื่อง

() ๓. จำเป็นอย่างยิ่ง

๑๘. ถ้าจำเป็นท่านคิดว่าท่านควรมีความรู้ทางภาษาศาสตร์ในด้านใดบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

() ๑. ระบบเสียง

() ๒. ระบบคำ

() ๓. ระบบไวยากรณ์

๑๙. ท่านเคยอยู่หรือศึกษา หรืออบรมในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษหรือไม่

() ๑. เคย

() ๒. ไม่เคย

๒๐. ถ้าเคย ท่านเคยอยู่หรือศึกษา หรืออบรมในประเทศนั้นเป็นเวลาเท่าใด

() ๑. น้อยกว่า ๓ เดือน

() ๒. ๓-๖ เดือน

() ๓. มากกว่า ๖ เดือน-๑ ปี

() ๔. มากกว่า ๑ ปี

ตอนที่ ๒

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (หลักสูตร และแบบเรียน)

คำชี้แจง

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเพียง ๑ คำตอบ หรือหลายคำตอบในข้อที่มีวงเล็บท้ายข้อความว่า "ตอบได้หลายคำตอบ"

๑. โรงเรียนของท่านเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นใด (ยกเว้นอนุบาล)

- () ๑. ประถมศึกษาตอนต้น (ป.๑-๔)
 () ๒. ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.๕-๖)
 () ๓. มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.๑-ม.๓)

๒. หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ท่านใช้อยู่ในปัจจุบันมีเนื้อหาเป็นอย่างไร

- () ๑. น้อยเกินไป
 () ๒. เหมาะสมดีแล้ว
 () ๓. มากเกินไป

๓. ท่านมีปัญหา เกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่หรือไม่

- () ๑. มี
 () ๒. ไม่มี

๔. ถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้อยู่ปัญหาของท่านคืออะไร (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ไม่เคยสนใจที่จะอ่านหลักสูตร
- () ๒. ไม่มีเวลาพอสำหรับศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ
- () ๓. ไม่สามารถใช้หลักสูตรตามจุดประสงค์ที่วางไว้
- () ๔. สอนไม่ทันตามหลักสูตร
- () ๕. ไม่สามารถสอนตามหลักสูตรได้เนื่องจากปัญหาดังๆ เช่น ขาดอุปกรณ์ ตำราเรียน
- () ๖. ไม่เคยได้รับคำชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตร
- () ๗. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๕. แบบเรียนที่ท่านใช้ในการดำเนินการสอนแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ แบบเรียนใด (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. Learning Kits
- () ๒. Get set
- () ๓. Junior Active Context
- () ๔. English for Thai Students
- () ๕. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๖. ท่านคิดว่าแบบเรียนที่ท่านใช้สอน เน้นทักษะใดมากที่สุด

- () ๑. ฟัง
- () ๒. พูด
- () ๓. อ่าน
- () ๔. เขียน
- () ๕. เน้นทุกทักษะ

๗. ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้สอนอยู่ (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. แบบเรียนเหมาะสมดีแล้ว
- () ๒. แบบเรียนบรรจุเนื้อหามากเกินไป สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
- () ๓. ความยากง่ายของเนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
- () ๔. แบบฝึกหัดท้ายบทน้อยเกินไป
- () ๕. แบบฝึกหัดท้ายบทมากเกินไป
- () ๖. แบบเรียนไม่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา
- () ๗. เสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนมากเกินไป
- () ๘. เสนอเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนน้อยเกินไป
- () ๙. เสนอคำศัพท์ภาษาไทยอย่างเดียว
- () ๑๐. เสนอคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษอย่างเดียว
- () ๑๑. ให้แบบฝึกไวยากรณ์น้อยเกินไป
- () ๑๒. ให้แบบฝึกไวยากรณ์มากเกินไป
- () ๑๓. ขนาดและลักษณะหนังสือไม่ชวนอ่าน
- () ๑๔. รูปภาพประกอบไม่น่าสนใจ
- () ๑๕. ขาดการเสริมทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน
อย่างเพียงพอ
- () ๑๖. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๘. ก่อนทำการสอนท่านเตรียมตัวอย่างไรบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ตั้งวัตถุประสงค์ในการสอน
- () ๒. เตรียมการสอน
- () ๓. ทำแผนการสอน
- () ๔. เตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน
- () ๕. เตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน
- () ๖. เตรียมการวัดและประเมินผล
- () ๗. ไม่ได้เตรียมเลยเพราะไม่มีเวลา
- () ๘. ไม่ได้เตรียมเลย เพราะสอนจนชำนาญแล้ว
- () ๙. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๙. ท่านประสบปัญหาใดในการฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียนของนักเรียน (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ
- () ๒. นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้
- () ๓. นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ
- () ๔. นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง
- () ๕. ผู้สอนขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
- () ๖. ผู้สอนขาดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- () ๗. ผู้สอนขาดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
- () ๘. ผู้สอนขาดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
- () ๙. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๑๐. ท่านประสบปัญหาใดในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

(ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ขาดประสบการณ์ในการสอน
- () ๒. ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ
- () ๓. ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องเสียง
- () ๔. ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องคำ
- () ๕. ขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาในเรื่องไวยากรณ์
- () ๖. ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม
- () ๗. มีชั่วโมงสอนมากเกินไป
- () ๘. ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน
- () ๙. ขาดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม
- () ๑๐. ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล
- () ๑๑. อื่นๆ (โปรดระบุ)

๑๑. ท่านประสบปัญหาในการสอนที่เกิดจากตัวนักเรียนเองอย่างไรบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. นักเรียนไม่ตั้งใจหรือสนใจเรียน
- () ๒. นักเรียนขาดเรียนบ่อย
- () ๓. นักเรียนไม่ทำงานที่มอบหมายให้
- () ๔. นักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษ
- () ๕. นักเรียนเรียนอ่อนมาก และไม่มีความถนัดในการเรียนภาษา ทำให้สอนไม่ได้ผล
- () ๖. อื่นๆ (โปรดระบุ)

๑๒. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ควรได้รับการปรับปรุงหรือไม่

() ๑. ไม่ควรปรับปรุง เพราะเหมาะสมดีแล้ว

() ๒. ควรปรับปรุงใหม่

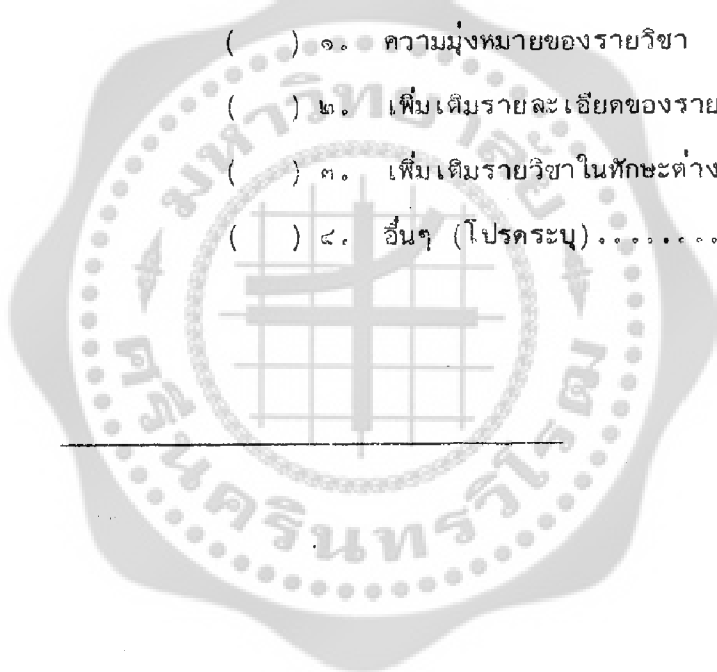
ถ้าควรปรับปรุงใหม่ควรปรับปรุงในเรื่องใด (ตอบได้หลายคำตอบ)

() ๑. ความมุ่งหมายของรายวิชา

() ๒. เพิ่มเติมรายละเอียดของรายวิชา

() ๓. เพิ่มเติมรายวิชาในทักษะต่างๆ

() ๔. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ ๓

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ การใช้อุปกรณ์
และการวัดผล

คำชี้แจง

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความ
ที่ตรงกับความเป็นจริงเพียง ๑ คำตอบ หรือหลายคำตอบ
ในข้อที่มีวงเล็บท้ายข้อความว่า "ตอบได้หลายคำตอบ"

๑. ท่านใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบใดในการสอนภาษาอังกฤษนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

() ๑. วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังครูพูด และพูดตามครู
มีการฝึกกระสวนประโยคบ่อยๆ

() ๒. วิธีแปล แปลภาษาไทยให้นักเรียนฟังบรรทัดต่อ
บรรทัดหรือให้นักเรียนอ่านแล้วแปล

() ๓. วิธีถาม-ตอบ ครูให้คำถามเป็นภาษาอังกฤษและ
ให้นักเรียนตอบ

() ๔. วิธีผสมผสาน ใช้หลายๆวิธีแล้วแต่จุดประสงค์
ของรายวิชา

() ๕. วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ
เพื่อการสื่อสาร (Notional Functional-
Approach)

() ๖. วิธีสอนที่เน้นหนักการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ให้
นักเรียนท่องกฎไวยากรณ์ทำแบบฝึกหัด

() ๗. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๒. ในช่วงโม่งภาษาอังกฤษ ท่านใช้ภาษาใดในการสอน

- () ๑. ภาษาอังกฤษอย่างเดียว
- () ๒. ภาษาไทยอย่างเดียว
- () ๓. ภาษาอังกฤษ เป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาไทยบ้าง
- () ๔. ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย

๓. ก่อนเริ่มบทเรียนส่วนมาก ท่านมีวิธีการสอนอย่างไร (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. นำเข้าสู่บทเรียน
- () ๒. อธิบายศัพท์
- () ๓. อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์
- () ๔. ให้นักเรียนจดศัพท์ และคำแปล
- () ๕. เริ่มจากเนื้อหาในบทเรียน
- () ๖. อธิบายวัฒนธรรมของภาษา
- () ๗. แก่การบ้าน
- () ๘. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๔. ท่านสอนไวยากรณ์แก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างไร (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. อธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นภาษาไทย เช่น โครงสร้างให้นักเรียนจด แล้วฝึกจากแบบ-กระสวนประโยค (Pattern practice)
- () ๒. ให้อตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษหลายๆประโยค ให้นักเรียนพูดตาม แล้วจึงฝึกจากแบบกระสวน-ประโยค นักเรียนทำแบบฝึกหัด
- () ๓. ทำแบบฝึกหัดอย่างเดียวโดยมีตัวอย่างให้
- () ๔. ทุกข้อที่กล่าวมา
- () ๕. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๕. ท่านสอนศัพท์ด้วยวิธีใด (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. อธิบายเป็นคำๆ ด้วยคำแปลเป็นภาษาไทย
- () ๒. อธิบายศัพท์แต่ละคำโดยยกตัวอย่างประโยคเป็นภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์ต่างๆ
- () ๓. ใช้อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาด้วย เช่น รูปภาพของจริง ฯลฯ
- () ๔. อธิบายการใช้พจนานุกรม (Dictionary)
- () ๕. ให้ท่องจำ
- () ๖. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๖. ท่านมีวิธีการสอนเสียงอย่างไร (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ให้ฟังครู และพูดตามจากแบบฝึกหัด เช่น หาคู่เทียบเสียง (Minimal pair)
- () ๒. ให้ฟัง เทป แล้วพูดตาม
- () ๓. อธิบายวิธีการออกเสียงที่เป็นปัญหาเปรียบเทียบกับภาษาไทยแล้วฝึกจากตัวอย่าง
- () ๔. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๗. ในการสอนอ่าน ท่านใช้วิธีการสอนอย่างไรเป็นส่วนมาก

- () ๑. ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอนแล้วแปล
- () ๒. ให้นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียงทีละประโยคหรือทีละตอนแล้วตอบคำถามครู
- () ๓. อธิบายศัพท์และโครงสร้างให้นักเรียนอ่านเจิบๆ แล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด
- () ๔. อธิบายศัพท์และโครงสร้างให้นักเรียนอ่านเจิบๆ

- () ๕. ครูถามคำถามปากเปล่า แล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบท
- () ๖. ครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละประโยค หรือทีละตอน แล้วจึงแปล หรือให้นักเรียนช่วยแปล
- () ๗. ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อยๆ จบแล้วถามคำถาม
- () ๘. ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆกันทั้งชั้นทีละประโยคหรือทีละตอนแล้วแปล
- () ๙. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๘. ในการสอนเขียน ท่านให้นักเรียนฝึกเขียนอย่างไร (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ให้เขียนเรียงความตามที่กำหนด (controlled composition) ก่อนโดยให้นักเรียนลอกจากตัวอย่าง แล้วแทนที่คำต่างๆด้วยความคิดของตนเอง
- () ๒. ให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอก (Dictation)
- () ๓. เขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทย
- () ๔. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๙. ท่านใช้อุปกรณ์การสอนมากน้อยเพียงใด

- () ๑. ทุกครั้ง
- () ๒. บางครั้ง
- () ๓. ไม่เคยใช้

๑๐. อุปกรณ์การสอนที่ใช้มาก คือ (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. กระดานดำและชอล์ก
- () ๒. เทป และเครื่องเล่น
- () ๓. สไลด์
- () ๔. รูปภาพ
- () ๕. กระดานดำ
- () ๖. บัตรคำ
- () ๗. แผ่นโปร่งใส
- () ๘. วัสดุของจริง
- () ๙. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๑๑. ท่านไม่เคยใช้อุปกรณ์การสอนเพราะ (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ไม่มีเวลาจะจัดทำอุปกรณ์ เนื่องจากมีชั่วโมงสอนมาก
- () ๒. ไม่มีความจำเป็นอย่างใด
- () ๓. เสียเวลาและ เปลืองเงินได้ผลไม่คุ้มค่า
- () ๔. นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก
- () ๕. ผู้บริหารไม่สนับสนุนให้งบประมาณซื้ออุปกรณ์
- () ๖. ต้องใช้เงินส่วนตัวในการซื้อ
- () ๗. ใช้อุปกรณ์ไม่เป็น
- () ๘. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๑๒. ท่านเคยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
อย่างไรบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ฉายภาพยนตร์
- () ๒. จัดนิทรรศการ
- () ๓. เล่นเกมส์
- () ๔. ตอบปัญหา
- () ๕. เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้
- () ๖. ร้องเพลง
- () ๗. เดินร่ำ
- () ๘. จัดพาไปศึกษางานนอกสถานที่
- () ๙. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๑๓. ท่านประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษของท่านด้วยวิธีใดบ้าง (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ใช้คำถามในชั้นเรียนเสมอๆ
- () ๒. ให้การบ้าน และตรวจสอบเก็บคะแนนไว้ทุกครั้ง
- () ๓. ทำการสอบสั้นๆทุกครั้งที่จบบทเรียน
- () ๔. ทำการสอบทุกครั้งที่จบหนึ่งหน่วยการเรียนรู้
(Unit)
- () ๕. ทำการสอบเดือนละครั้ง
- () ๖. ทำการสอบภาคละครั้ง
- () ๗. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๑๔. ในการสอบแต่ละครั้ง ท่านทำข้อสอบอย่างไร (ตอบได้หลายคำตอบ)

- () ๑. ออกข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอนแต่ละบทเรียน ที่สอนแล้ว
- () ๒. ใช้ข้อสอบเก่าๆที่เคยทดสอบแล้วนำมาดัดแปลงใหม่
- () ๓. ใช้ข้อสอบมาตรฐานที่ทำร่วมกันกับบรรดาผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันหรือกับกลุ่มโรงเรียนที่สังกัด
- () ๔. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

๑๕. ข้อเสนอแนะอื่นๆเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือ
